

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

jeremy
reed

kırbaç inince

ÇEV: MEHMET H. DOĞAN

Jeremy Reed,
Jersey'de Channel
Islands'da doğdu.
Çeşitli şiir kitapları ve
altı roman yayınladı.
Ulusal Şiir Yarışması
Ödülü ile Eric Gregory
Ödülünü kazandı.
1985 yılında *By The
Fisheries* adlı şiir
kitabıyla Somerset
Maugham Ödülü'nü
aldı. *Delilik - Şiirin
Bedeli* adlı incelemesi
1989'de yayınlandı.
Özyaşamöyküsü *Ruj,
Cinsellik ve Şiir* adıyla
1991'de yayımlandı.
Bu kitabı, *Kırbaç
İnince* de aralarında
olmak üzere, üç
yaşamöyküsel roman
izledi: Lautréamont'un
hayatını konu alan
Isidore ve Rimbaud'un
yaşamını
romanlaştıran
*Sayıklamalar
(Delirium)*. Bu iki
kitap önümüzdeki
aylarda Telos
Yayıncılık tarafından
yayınlanacak.

telos 104

edebiyat 64

Jeremy Reed

Kırbaç İnince

(Marquis de Sade'in Romanı)

Kitabın Özgün Adı
When The Whip Comes Down

İngilizceden Çeviren
Mehmet H. Doğan

Peter Owen Publishers tarafından 1992'de
yapılan baskıdan dilimize aktarılmıştır

© Peter Owen Publisher, Jeremy Reed 1992,
Akçalı Telif Ajansı – Telos Yayıncılık 1997

ISBN 975-545-099-8

Kapakdaki Resim
Duc de Berry, "Très Riches Heures" minyatürü
Dizgi
Gülcan Doğan
Düzeltili
Metin Temiz
Ofset Baskıya Hazırlık
Telos Yayıncılık
Kapak Tasarım ve Uygulama
Telos Grafik
Kapak ve İç Baskı
Yön Matbaacılık
Cilt
Yalçın Mücellit

Birinci Basım
Ekim 1997

TELOS YAYINCILIK

İmam Akinet Sokak, Nispetiye, Kısıp 4 - 80080/Beyoğlu/İstanbul
Telefon: (0212) 249 24 80 Faks: (0212) 249 25 48

JEREMY REED

KIRBAÇ İNİNCE

(MARQUIS DE SADE'İN ROMANI)

Çeviren: Mehmet H. Doğan

telos

Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş: <https://rantey.org>

Biz de, biz de biliriz yaratmayı.

D.A.F. de Sade

Benimkisi meleklerin yoksulluğu; mal mülk gibi şeyler umurumda değil... Yazıyorum ve bu bana yetiyor. Yapıp ettiklerimizin çoğunda bir boşgezerin belirsizliği ve boşluğu var. Bu durumu aşmak için de çok ender olarak bilinçli bir çaba gösteriyoruz. Yazarak aşıyorum onu ben.

Jean Genet

Giriş

Çok yerilmiş, yanlış anlaşılmış ve korkarım fazla okunmayan Marki de Sade, cinsel tercihlerin bağlanacağı bir ad, ruh hastalıkları bilimi amaçlarıyla anımsanan bir figür, çektiği azap yapıtındaki aşırı cinsel arzu takınağına yansımış bir insan, bir devrimci, ideolojik yönden bir nihilist olarak üzerinde fazla durulmamış bir kişi olmuştur hep.

Romanım, de Sade'ı tarihsel olgu ve zamandizin içinde bir yoğunlaştırma girişimi değildir. Sonunda ondan miras aldığımız şey, ondaki eğilimlerin hepimizin doğasında var olduğunun, ilkörnek davranış kalıplarının akıcı şeyler olduğunun farkına varılmasıdır. İçinde yaşadığımız ethos, ruhtur. Bu romanın amaçları doğrultusunda yarattığım de Sade, sezgisel olanı canlandıran biri, bugün de olduğu gibi hayali bir La Coste'ta oturarak, erginlenme amacıyla seçilen bir grup kişiyle cinsel diyalogunu sürdürmek için her sonbahar oraya dönerek suç ve hapis içeren anılarla dolu bir yaşamın kuralları içinde yadırgamadan yaşayan biridir.

De Sade'ın bir Bastille mahkûmundan ya da bir Charenton sakininden yirminci yüzyılın sonunda hâlâ yaşayan bir insana bu yer değiştirmesindeki zaman sıçraması inanılır bir hayali sıçramadır. Kitabımın kahramanı yüzyılları yukarıdan gözlemekte, ölümsüz bir duruma girmekte, DNA'nın ve yok edilmez bir yaşamgücünün gizlerini keşfetmektedir, şimdi vardır, her zaman da olmuştur.

Aslında tarihsel roman ilgilendirmiyor beni. Çağının bağlayıcı yasaklarını koparıp atmaya arzu etmiş olan de Sade, belli bir törel etik yasasına geri döndürülmek istemezdi. Yaşamöyküsü onun yaşamını bir dereceye kadar yeniden kurabilir. Benim amacımsa onun gizilgücünü genişletmek, sinirlerini bizim çılgın ve parçalanmış çağımızın coşkularına bağlamak oldu. Onun kişiliğini geçmişten bir şeye dönüşme tehlikesine sokmak istemedim; onun sinir tepilerini bugüne programlamak istedim.

Benim romanlarım her zaman tartışmaya, çatışmaya çağrı çıkarır. Kabul edilmiş bir olgudan çok lirik bir kendiliğindenlikten yeniden bir karakter yaratmak, bir toplumcu gerçekçi romana koşullanmış eleştirmenlerin, bu türün gerekli kıldığı kaçınılmaz kalıp diyaloglarla kamçılamalarına karşı korumasız bırakır insanı. Kısıtlamalar de Sade'ın nefret ettiği şeylerdir; kafesteki hayvanlar tutsaklıktan nasıl hoşlanmazsa, imgelem de öyle.

Tarihi yeniden kurabiliriz, ama gerçekten oturamayız içinde. Livata yüzünden boyuna haislere düşmenin, aşağılanmanın, kısıtlanmanın ve sonunda deliliğin, yoksulluğa düşmüş sapkın bir soylu olan de Sade için ne demek olduğunu anlayabiliriz, ama bizler, onun çağının politik, felsefi, dini ve toplumsal düşüncesini dayatan kimselere çok farklı gelecek bir bilgi ve duyarlılığın insanlarıyız.

Bütün çabam, de Sade'a ruhbilimsel bir süreklilik vermek oldu. Genet'nin, Borroughs'un ve Ballard'ın romanlarında de Sade'ın cinsel eğilimlerinin yeniden kurulduğu konusu tartışmalıdır. Uçlara savrulma tehlikesi taşıyan bir romanın gen-havuzuna dönüştürülür o. Kafasındaki çalkantı, bilinçdışının özerkliğine yolu açarak, erotik fetişizmin iç gerçekliğini hiç uzlaşmaksızın dillendirerek, yirminci yüzyıl savaşının gaddarlıklarıyla, bizim binli onyılimıza özelliğini veren kolektif S&M tatımlarıyla kesişmektedir.

Bireyler olarak, belirli tiplere sokulmaya direniriz. Hepimiz nasıl kurgusal kişilikler olarak yaşıyorsak, de Sade da kendini yarattığının bilincindeydi. Zihinde bir sürü boş oda vardır, her birini farklı bir işlevde kullanmak için seçebiliriz. Bunlardan birinin içi, ortadaki sahnede kendisine lavman yaptıran birinin betimlendiği erotik duvar resimleriyle kaplı olduğu söylenen, de Sade'in La Coste'taki yatak odası tasarımı ile birleşebilir. Öteki alanlar beyaz ya da mavi renkte, boş olacaktır. İmgelerle, öznel düşlemlerle işgal edilmiştir çoğu; de Sade ise, kâğıt üzerinde cisimleşmeden önce bilinçdışından akıp duran orgiastik kişiler topluluğuna bir arslan terbiyecisi dikkatiyle egemen olmaya çalışmaktadır.

Ben yazarken, dikkatim statükoda dengeyi bozan yeni şeylere dönüktür. İnsan boyuna geçmiştekileri yinelenmekten başka bir şey yapmıyor ya da herkesin kabul ettiği yazınsal uzlaşmalarla yetiniyorsa, yaratma zahmetine girmeye ne gerek var? İç rahatlığından utanıp sarsılmamız gerekiyor, de Sade ise kendini rahat hissetme haline karşı en iyi panzehirdir.

Ya zaman? İmgelemde burada ya da herhangi bir yerde olabiliriz. Benim apaçık çağdaş yaratım, yörünge dedir: hâlâ gelmekte olan bir Sade, cinsel duyum boyutları anlayışımızla boyuna değişmekte olan biri. Arabanızı kullanırken, onun Mercedes'ini dikiz aynanızda görürsünüz umarım. Marki hâlâ yetişebilir size.

Jeremy Reed

1992

I

Bir kışla başlar. Bir balkabağının en lezzetli bölümleri, girişe uygun bir yarık. Kadınlara olsun erkeklere olsun, asla başka türlü bakamadım. Seyretme ve seyredilme uyarını yoluyla, adrenalim ateşlenmeden ve gereksinimim kendini belli etmeden önce üreme organları gizlenmiş, yüzleri saklanmış biçimde arkalarını dönmüş olmaları gerekir onların. Bana göre doğal bu. Sapık olan ötekilerdir. Onlar, yüz yüze ilişkinin güvenilirliğini isteyen bir katı bağlılığın peşinden giderler. Sanki tutkularını birbirine uydurmak için birbirilerini görmeleri zorunluymuş gibi. Başlarımızın hiçbir noktada birbirine değmemesini yeğlerim. O kişiyi imgelem yoluyla yenisinden yaratmak isterim ben, onların da beni arzu ettikleri gibi tasarlamlarını. Bir erkek, bir mitsel hayvan, ilk haliyle bir bedenleşme. Gözleri üzerinde siyah deriden bir maske taşıyan, turuncu renkte, ipekli giysiler içinde biri. Asla ölmeyen biri.

Vaucluse'de leylâk rengi kayalık tepelerin arasında bir yere tünemiş Saumane şatosunda geçen ilk yıllarımda, kışın karanlık çökmeye başlarken heyecanlıydım. Duyduğum şey, bir yerleşmişlik duygusu, kendi merkezimin derine doğru çöküşü, ayrıcalıklı konumumdan, dizginlemekten ve bir gün dünyaya salacağını bilmekten hoşlandığım denetlenmiş taşkınlığımdan dolayı başkalarından bir ayrılma, kopma idi. Arzu, bir panter gibi otururdu kafamda. Gözleriyle kayıtsızlık taslayan, ama tetikte bekleyen kara bir kasırğa. Fakat bazen, kendimi

düşünürken yakaladığımda, başkalarına benzemeyen kişiliğimin farkına vardığımda, kedi gözündeki yarıklar, kudurmuş yeşil güneşlere kocaman açılırdı. İçimdeki şiddet tohumunun boyun eğmez olduğunu o zamandan biliyordum. İçimden gelen buyruklara baş eğince her şey küçülür, büzüşürdü. Bir kişiyi, hayali bir durumu, bilincimin özerk akışına boyun eğdirmeli, yabanılıkla son bulan bir üstünlük göstermeliydim yalnızca. Sıradanlığı, başkalarına uymak için her şeyi kabul edenleri her zaman hor görmüşümdür. Sınırlamaların, kayıtlamaların sorumlularıdır onlar. Sıkılmış ya da suya atılmış süngerler gibidir kafaları.

Tekrar bana döner. Bir vahşet anıyla kesişmek için hız devşirmeden önce hep farkına varılmayacak kadar uzakta bir kara uydu, bilincin çevresinde dolanan bir ufak leke. Kara bir güneş dumanlar salar taşkınlığıma. Saat dörtte, benden iki misli yaşlı birine bıraktırdım kendimi. Taşkınlığının sakinleştiğini görebilirim. Gün ışığı, tepeleri esintili bir sıra kavak ağacının içinden kırılarak gelirken, karşımdaki, nasıl olursa olur, o değişen yatay gölgelere karışırdı. Onun Prens Louis-Joseph olmasının hiçbir anlamı olmazdı benim için. Bir engeldi o. Oval bir leke, beyaz yüzü kendine yakıştırdığı bir yetkeyle küstah. O anda benimle niyetlerim arasına herhangi bir kimsenin girebileceğine inanmazdım. Bir şakırtı kopardı. Sağımda, solumda renk renk lekeler olurdu -zümrüt yeşili, kiraz kırmızısı, safran rengi giysiler. Ama renkler insanların renkleri değildi. Elbise askılarının şekillendirdiği kocaman ipek yığınları olabilirdi bunlar. Geç öğleden sonra güneşinin aydınlattığı bir parkta dineliyor değildim artık. Kendi kendine yetişen bir güçtüm daha çok. Karşımdaki kimse yerine mıhlанmış sanki. Yüzü, vuramayacağım kadar bana yaklaşmış bembeyaz bir ay. Geri çekilmezdi. Üzerine yürüdükçe yaklaşır, soluk aldırılmazdı o yüz. Oraya dikilmiş hare-

ketsiz bir hedefti sanki. İfadesiz maskenin üzerinde aralıksız kırmızı zigzaglar vardı. Birden, beni zapteden güçlü eller, seslerin aniden yükselir gibi olduğu bir arka zeminde histerik kadın çığlıkları; ve güçlü elleriyle biri beni havaya kaldırır, geriye çeker, ayaklarım yerden kesilir, bir örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi çırpınırdım.

Hücremde dinelemiyorum. Demir çubuklarla sımsıkı kapalı iki küçük pencereden yol yol beyaz ışık giriyor içeri. Bazen ellerimi uzatıyor, avuçlarımda ışığın ağırlığını hissediyorum. Yattığım yer, on dokuz demir kapının ardına gizlenmiş. Bunu düşünmek bile olanaksız. Her bir kapıdan geçerken bir delik oluştuyordum kafamda, sonra da birbirinden ayrı dokuz kaçış planı. Çıkışımı kolaylaştırmak için bir yılan kadar incelmeliydim. Bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla süzülecektim her bir kapıdan, zehirli dişimi düşmanımın boğazına geçirecektim.

Mevsimler farkına varılmadan gelip geçer. Ama ben yaşıntıyı koklar, yeniden yaşar, içselleştiririm. Sonbaharda nemli kızıl ormanlar, damağıma yerleşip bana koskoca bir bölgeyi anımsatan şaraplar, vitrinden yeni alınmış menekşe rengi çikolatalar, serin keten çamaşırlar, benim garip fetişlerimi uygulayacağımdan habersiz kiralanmış kızıl saçlı bir orospunun ağsız donu. Oturulabilir bir yer. Cezalandırma araçlarıyla donatılmış gizli odalardan, dağ gölleri kadar derin ve berrak kalmış olan La Coste'taki odalarda sevişmekten aldığım haz, dağbaşındaki bir kurt gibi uluduğum bir hücrenin boğucu sınırları içine aktarılamaz.

Vincennes'deki bütün o süre, çok geçmeden beni Bastille'e gönderecekler, ve ben herkesin gözünde rezil ettiğim karıma hâlâ mektup yazıyorum. Öfkemi yöneteceğim ve değiştireceğim bir dış odağa ihtiyacım var. Bir de bellek noktası olarak iş görecektir bir odağa. Ne yapıyorsam, ne yapmışsam bir kara mürekkep akışıyla

özgürleşiyor. Sinirlerim ve kanım için bir ok başıdır bu, uzayın önceden kestirilemeyen erimlerine doğru ilerleyen bir güdümlü mermi.

O töreni tekrar tekrar yaşayabilirim. Kumral saçlarımı bir mendille bağlar, ceketimi ve beyaz gömleğimi çıkarır, siyah bir deri yelek giyerdim. X'i yüzükoyun yatağa yatırır, ellerini bir ucuna, ayaklarını öteki ucuna bağlardım yatağın. Poposunun üzerindeki güzel noktalara, bir ay yüzeyindeki küçük siyah adacıklara bakardım hep. Göğsünün çevresini iple bağlayarak köleliğini tamamlardım onun. Bu sırada bir başkasıydım ben: başkalarından kopmuş, hayvanlaşmış, ancak bedenimin içinde uğuldayıp duran sıkışıp yoğunlaşmış cinsel gerginliğin bilincinde biri. İçinde, acının hazdan daha lezzetli olduğu bir coşkudan nasıl pişmanlık duyabilirim? Genellikle bu ikisi birbirinden ayrıdır. Doğal düzen ters döner bende. Sözcükler ortamında soğukkanlı bir öfke içinde oynadığım oyunu gerçekten işlemeye kıskırtır beni bu. Önümde açık duran poponun üzerinde mor çizgiler yaratmak için bir dal çubuğu kullanırdım. O değnek izlerinin belirişini yalnızca seyretmek bile inanılmaz bir şeydi, çünkü aynı şeyin bana da yapılması arzusuyla yanardım. İnerken havada ısıklık çalan esnek değneğim odada fırtınalar yaratırdı. Ağaç ve et arasında bir konuşma, beni dimdik tutan belirgin bir ısıklık sesi. Hakkımda söylenen bazı şeyler vardır. Yüzükoyun yere yatırdığım kızın poposunda bıçakla yaralar açar, bunların içine yara kapayıcı kırmızı mum dökermişim. Kişiyi kesip biçtikten sonra, üzerine uzunlu kısıklı tırnaklar çakılmış bir kırbaçla aynı şeyin bana da yapılmasını istermişim. Her kırbaç inişinden sonra bana yapılan vuruşların sayısını bıçağımla tahtaya kazırmışım. Sayı takınagımı önleyecek hata istemezdim. Sayıbilimin anlatmak istediği gizemli anlam, daha doğuşta yazılmıştı benim kafama.

Bir öykü anlatayım size. Gerçek ya da yalan olabilir. Karar vermesi size kalmış. Bir şey okumadan ya da işitmeden önce, özgül olanı kurmacaya döndürürüz. Hepimiz birer öyküyüzdür, kimimiz iyi, kimimiz kötü. Bana gelince, benim anlatım sürekli. Gelecek olmuş geçmişim ben.

Bir zamanlar herhangi biriydim, bununla, ayağım tökezler tökezlemez beni yok etmekten büyük zevk alan ayrıcalıklı bir sınıf içine doğmuş olduğumu anlatmak istiyorum. Dışarıda dolaşıyordum. Geceydi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur kestane ağaçlarını avizeye döndürmüştü. Koyu yapraklar kristallerle doluydu. Bilinebilir yansıttığı rastgele, belirsiz imgeler yoluyla yaşamama bir ipucu, bir kanıt dışında, belli bir şey aramıyordum, Bulduğum şeyse bir kedi oldu. Ve kedi bir kapıya götürdü beni; ve kapı bir kişiye açıldı. Ama bu kadar değildi. Bunun gözleri sarı kara bir kedi olduğunu söylememe gerek var mı? Kişininse ne kadın ne erkek değil de, daha önce tanımaksızın kimliklerini hemen yapıştırmış kimselerden biri olduğunu? Konuşmadık bile. Yukarıya aldılar beni, içinde aynalı bir tavanın altına yerleştirilmiş yuvarlak, deriden bir yataktan başka bir şeyin olmayan bir odaya götürüldüm. Bu birliktelikte, her iki cinsiyete karşı düşmanlığımdan bir şey kayboldu. Yeni bir türle sevişiyordum gibi bir şeydi bu.

İnsanın seksten istediği şey –yansıma genellikle içten dışa doğrudur, düşlemse eşe yüklenir– benim reddettiğim bir şeydir. Başkalarının benim acıma ve orgazm çılgınlığıma görsel olarak tanık olmalarını isterdim, kriz anında onların ben olma özlemlerini bu amaç için tuttuğum vücuda yansıtmak isterdim. Orgazm anında, bir sahil kasabasını yerle bir eden bir kasırgaydım. Sanrılı bir oc alma girdabı parçalardı içimi. Hiçbir güç benim patlamamla karşılaştırılmazdı. Bunun yan etkisiyse çılgınlıktı. İnsanlar kendilerini odadan dışarı atma-

ya çalışırdı, ama kapılar kilitliydi. Gördükleri şeyle yüz-
yüze bırakılmışlardı. Onun batmasına, derine inmesine
ve gerçekliğe dönüşmesine izin vermeyi öğrenmek zo-
rundaydılar. Bense o zaman esriklikten çıkmış, zevkim
için gerekli olanların varlığından hemen kurtulmak is-
terdim. Yalnız kalmayı, dışarıda, sararmakta olan bir
meşenin gölgeliğinde yürüyor olmayı, ya da kendi içime
çekilmek ve içimdeki haritada insanın sığınıp yalnız ka-
labileceği noktaları arıyor olmayı isterdim. İnsanın ya-
şadığı gizli yerlerdir bunlar. Varlığımın izlerini araya-
caksam, orada, bu içe doğru yolculuktaydı.

Evliydim. Karımı bir pezevenge döndürdüm. Renée-
Pélagie. Bir Montreuil. Benim ikililiğimi, yakalandığım
tedavi edilmez cinsel taşkınlık hastalığını nasıl bilsin?
Sol gözünün altındaki bölgede sinirli bir kıpırtı vardı.
Seğiren uyuşumsuz sinir uçları. Güç oylumumu yükselt-
sem ve gözümü onda dikip baksam, bu düzensizliği yok
edebilirdim.

İstediğim şeyler yerine gelir ya da gelmez. Keten ça-
maşırlar, elbiseler, parfümler, pastalar, vanilyalı çuku-
latalar, kâğıt, mürekkep. Ve başıma gelen şey yersiz gi-
bi görünür. Bu şeyler benim hücreme girince kimlikleri-
ni yitirir sanki. Şeyliklerine geri dönerler: onları kişileş-
tiremem. Öfkemi süzebilmemin ve bir hücrede yere çö-
melmiş, gözleri yarı kapalı, beyninin bir bölümü alın-
mış bir aslana indirgendiğim için kendimden öc alma-
mın tek yolu yazmaktır. Bu odakta, bir kasırga içindeki
sakin göz'ümdür. Şimdi'yi öldürmekle geleceği alt üst e-
debilirim. Yazma, evrenin dikişlerini söken damardır.
İyi bir dize, cerrahın bir türlü iyileşmeyen yara izidir.

Kara Orman'da dünyaya kapalı bir kale, her türlü
sefahatın farkına varılmadan süreceği, insanların ilgi-
sinden uzak bir yer hayal ediyorsam, o zaman fırının
ağzını bilincime açıyor ve başedilmez hayvanın derisini
bedeninden sıyrarak bir hızla duvarların kenarında do-

laştığı bir alana giriyorum demektir. Panter uyuz bir ke-diye dönmüştür. Yaraları, sallanan cinsel organlarını harekete getirir. Bir başkasına doğru çekilimin farkına varınca kükremek ister. Uzlaşmaya zamanım yoktur. Ondan yoksundum o zamanlar, şimdiyse daha da öyle.

Düzgünler, uyumlular, sıradanlar ne öğrenebilirler yaşamdan? Boyut değiştirmemişlerse yaşamamış demektirler. Kokain olduğunu sanarak bir karnıştan şerbet emen insanlar vardır. Kendilerini para peşinde koşmaya adanmış, yaşamlarını, çayırın uzak bir köşesinde otlamaya bırakılmış kör, uyuz atlar gibi bitiren başkaları vardır. Yeniden bedenleşme sarmalının yaşantıyı en uç noktalara götürmemizi gerektirdiğini yeni baştan öğrenmek zorundadır bu gibiler. Sabuklama, kendimizi en çok tanıdığımız bir durumdur. Orgazma baskı altında gidiş, oraya ulaşmanın bir yoludur; vecit halindeki mer-miler ötelere götürür beni, orada iç alandan geçerken parçalanan bir gülleyimdir.

Hazır bir çıkış yolu da olmadığından içe doğru gitmeyi sürdürebilirim. Başkaları içe doğru yol alırken, iş peşinde caddelerde koşuşturan insanlar vardır. Her iki türden olanları da tanıdım ben. Yiyeceğimin bir delikten önüme itildiği ve bunun için gönül borcu duyduğum zamanlar oldu. Yedikten sonra, şiş karnıyla yere uzanmış bir yılan gibi, zamanla sözcüklere çevireceğim zehiri sindirmeye çalışarak hareketsiz yattım. Sözcüklerse düşünceye ait olsalar da ağırlıksız şeylerdir; ama kâğıda dökün onları, birden ağırlık kazanırlar. Bunun gerektirdiği fiziksel emek, bir yük treninin vagonlarını Sibirya'nın bir ucundan ötekine itmek gibidir. Uzun, amansız bir yolculuktur. Savaşta ölenlerin, bir masanın gerisinden başkalarını cebirle yönetenlerin yolculuğu bunun yanında hafif kalır. Politikacı elini kolunu havada sallayabilir. Benimse bir elim sayfaya bağlanmış, ötekisi denge görevi görür. Yazma, böyle garip

bir oturuş gerektirir. El düşünüyor gibidir, oysa gerçekte zihnin özerkliğine ayak uydurmaya çalışıyordur. Ve zamanla daha da ağırlaşır bu. Kanadı kırık bir kuşa dönüşür ve çöker. Anatomiciler, ölümden bir yazarın elini incelemeliler. Bütün yaşamı boyunca, hep sağa, kenara doğru hareket ederek geziyordur. O zaman gölgedeki kemeri üzerinde geri döner. Bundan alınacak bir ders olmalıdır. Sağdan sola, sonra yeni baştan. Fiziksel sınırlamaların yarıcapı içersinde bir dünyanın yaratılışıdır bu.

Hem bağlı, hem özgürüm. Yemeğimi getiren adamda, hoşgörüsüzlüğünden kendisini bir kafese kapatmadığı için dünyayı hiçbir zaman affetmediği okunan birinin hayvansı taşkınlığı var. Bense küstahça koruyorum ayrıcalığımı. İnsanlığa zulmetmek üzere burada kalmak istiyorum. Başlangıçta kapatılmaya direniyordum. Taşlara sürtünmekten parmaklarım kanadı. Sesim bağır-maktan kısıldı, artık bağıramadığımdaysa hâlâ kendi sesimi işitebiliyordum. Düşünü kurduğum şey muzaffer bir serbest bırakılış değil, yapayalnızlığım içinde asla rahatsız edilmeyeceğim kadar uzak bir yere aktarıl-mamdı. İnsanlardan ne kadar uzaklaşırsa, özkösnüllüğün seçenekleri o kadar aşırı, insanın evrensel ölç tasarı-ları o kadar kindar oluyor.

Sen, okur, ne biliyorsun hakkımda? Sade hakkındaki önyargılarından başka hiçbir şey. Bir zamanlar, kı-rallık-mavisi bir pelerin, kırmızı kenar suları olan bir üniforma giyen genç bir teğmen miydim? Ren nehrini geçip kuzey Almanya düzlüklerine saldıran işgalci güçte yer almış olan ben miydim? Hanoverliler şiddetli hazi-ran sıcağında buram buram tütüyordu. İnsan ve at ortak bir terde birleşmişti. Eğer bu kanlı Türk hamamına, bir projektör ışığı altında yalıtılmış bu hareketsiz insan yığınının katılan ben idiysem, o zaman, yaşamöyküsünden koparılmış bu yonga parçasını reddedecek yere çoktangelmişim demektir. Başka biriyim ben.

Ama o zamanlardan bir şey öne çıkıyor ve dikkati çekiyor. Belleğin yeniden çekmekte direttiği bir şipşak fotoğraf bu. Bir çiftlik binasının dışındaki bir kulübede bir Alman kızının üstündeydim. Uzun bir ışık sütunu samanların rengini kırmızıya boyuyordu. Artık beni sıkmaya başlamış olan bir tür haz arıyordum. Bir hamle ve karşı-hamle konumuydu bu. Bir gece önce bir tilki girmiş olmalıydı içeri, çünkü giriş kapısının hemen sağında yolunmuş tüyler uçuşuyordu havada. Kısıtlı, coşkusuz bir sevişmeydi bu benimkisi. Başımı kaldırdığımda, duvara çakılı bir çividen sarkan bir kamçıyı görebiliyordum. Bu imge asılı duruyordu beynimde. Durgun suyun tadını çıkaran, su altındaki hareketsizliğinde yabanıl bir oburluk gizli bir turnabalığı gibi öylece yüzüyordum havada. O bastırılmış orgazm anında, hayallemelerim ile kenetlendiğim kız arasında doldurulmaz bir boşluk var gibiydi. Ahırda gittikçe artıyordu ışık. Güneş bulutların ardından çıkmış, ince uzun al renkli flammalar salıyor olmalıydı mavi ve siyah bulut kümeleri arasından. Birden apaydın oldu ortalık. Kendimi fazla açıkta, bu sefil sevişmeden aşağılanmış hissediyordum. Bir an dalgalanan bir kalabalığın bir parçası oluyordum—erotik akışta bir ufacık dalga—, hemen arkasından kurtuluyordum kalabalıktan, benim sarı saçlı eşimi sarsan bir hızla geri çekilmiştim. O sırada bedeni hâlâ benim ritmime uymaya çalışıyordu. Hayalet bir doruğa doğru koşuyordu. Bütün bildiğim, gözümü diktiğim kırıbacın benim dengem için gerekli olduğuydu. Daha onu oradan almadan ağırlığını, nasıl iz bırakacağını, nasıl ses çıkaracağını biliyordum. Kız yanından kalktığımı farketmemişti. Kollarıyla, dokunulmaz bir bedeni arıyordu. Birden ne yapmam gerektiği şimşek gibi çaktı kafamda. Bütün yaşamım sanki bu saldırı için bir hazırlanma olmuştu. Batan güneşin kızılığı, kafamın içinde bir kasırgaya dönüşmüştü. Herşey hareketsiz görün-

yordu. Zaman durmuş gibiydi. Kız, yapmak istediğim şeyleri istemsizce beklermiş gibi karın üstü dönmüştü. Kabul etmediğini gizlemeye çalışıyordu, başına üşüşen düşünceleri garip bir karanlığa yönelterek başı ellerinin arasında öylece uzanıyordu. Bir şey koptu içimde. Ayrılmayı hissedebiliyordum, sanki iki telin teması kesilmişti. Ona karşı acıma duymam için onu incitmek istiyordum. İlk şaklamada sıçradı. Vuruşun kendisine yapıldığına inanmamamıştı. İnanmadığı için de daha büyük bir vahşetle yeniden vurdum. Herhangi bir direnme göstermeyince vurup durdum. Terin alnımda boncuk boncuk toplandığını hissediyordum. Sayıyı şaşırmıştım. Her tarafımdan ter fışkırıyordu. Kız bir ara kaçmış olmalıydı, çünkü durmadan dövdüğüm saman yataktan toz yükseliyordu havaya. Bayılmak üzereydim. Aracı kendime yöneltmek istedim, ama insanın kendini etinde mavi ve kestane rengi izler çıkartıncaya kadar dövmesi kolay olmuyordu. Bu sınırlama her zaman vardı. Ne zaman kendime döndürsem kırbacı, bedenın yetmezlikleri karşıma dikiliyordu. Kırbacı samanların içine fırlattım ve vurulmuş bir yılan gibi titreyerek ölüşünü seyrettim. Güneş yükselmişti, açık renk döşemede yol yol gölgeler belirmişti. Yere uzanıp dinlenmek istiyordum, ama bölüğüme dönmenin daha uygun olacağını düşündüm. Giysilerim terimden sıırıslıkla olmuştı. Dikbaşı bir aygıra eyersiz binmekten bitkin düşmüş bir at terbiyecisine benziyordum. Avucumda derin kesikler vardı. Kırbacın sapı yara açmıştı etimde. Benim ilk sadist yaramdı bu.

Bu deneyimi, anımsanabilecek bir uzaklıktan yeniden düşününce, sınırlarımın ayağı kalktığını hissediyorum. Omuriliğim boyunca bir elektrik akımı geçiyor. Kırbaçladığım beyaz dolgun kalçalar yeniden avuçlarımin içinde. Hayalimde onun içine giriyorum; arkadan hiç girilmemiş belli; benimkinin büyüklüğü ile onun gi-

rişinin darlığı arasındaki uygunsuzluktan korkarak geri çekiliyor. Benim aceleme uyabilmesi için bir tren tuneli olması gerekirdi. Bense durmak nedir bilmiyorum. Yata-
tayım, dikeyleşmek istiyor. Bedenini kamışıma takmak
ve döndürmek istiyorum, sanki bir yuva dolusu kaçak
karınca gıdıklayıp duruyor sünnet derimi, ucu bir arı
kovanının tepesine sokulmuş da yalanıyor gibi hassas-
laşmış.

Bazı insanlar kendilerini bulmak için dünyaya çıkar.
Dört bir köşesini araştırıp durur. Ben buraya, bu tımar-
hane hücreesine başıma neler geldiğini hayallemek için
girdim. Zaman zaman bir ayı oluyorum. Uygar bir ken-
tin ortasında bir mağara hayvanına dönüyorum. Ben-
den ne istiyorlar? Hayatımı Duc de Richelieu'nün ya da
Rahip Dubois'nın cinsel ahlâksızlıklarıyla yarışarak ge-
çirdiğimi mi sanıyorlar?

Beni hapse atarak dizginleyeceklerini sanıyorlardı.
Tersine, hiçbir zaman bundan daha tehlikeli olmadım.
Zevklerimi bu dünyada doyuramayınca gelecek kuşak-
ları şiddetle sarsacak bir intikama giriştim. Cinsel ilgim-
deki değişmeler, sanıyorum, gereksinimlerini dile getire-
bilmiş bir insaninkilerin yerini almakta. Vücudun gir-
mediğim hiçbir bölgesi yoktur. Kadın olmuş erkekler,
erkek özellikleri kabul etmiş kadınlar tanıdım. Hazzın
bulunacağı yer de işte bu terse dönüştür. Herhangi bir
cinsten bir kişiyi ters bir imaja sokun, doğal olmayan
cinsellikten alacakları zevk acı vericidir.

Kimim ben? Donatien-Alphonse-François de Sade.
Fransa'nın La Coste'ta, Saumane'da, Mazan'da ve Ar-
les'da malı mülkü olan ilk ailelerinden birinin oğluyum.
1325'te Hugues de Sade'la evlenmiş, Petrarca'nın son-
net'lerindeki Laura olmuş olan Laura de Sade'in akrabası.
Düşlerimin anlamlı simgesidir o; benim sanrılı ge-
celerimi onun ışığı aydınlatır.

Onun beni rahatlatmaya geldiği düşümü anlatayım

size. Anlatılmaz bir haz duyarak, açlıkla Petrarca okumaktaydım. Gece yarısına yakındı. Kitap elimde uyuya kalmışım. Birden onu gördüm. Bir ışık oyunu filan değildi; hücremde pasparlak ayakta duruyordu, hiçbir şey bozamazdı bu görüntüyü. Siyahlar giyinmişti; sarı saçları havalanmış da omuzları üstünde dalgalanıyordu. Düşümde şunları söyledi bana: “Sen de aşabilirsin uzamı. Ben ölüyüm, ama senin ölmen gerekmez. Senin iç boyutun bedensel süreklilikle gerçekleşmiş olacak.”

Bu ölü kadına neden bağıllık duyacakmışım? Belki de benim içimde var olan, ufacık bir rengidir onun. Ve iki yıl hayvan gibi kendi pisliği içinde yaşadıktan sonra, düşümün içeriğini, o sesin beni nasıl geleceğime yönelttiğini hâlâ anımsayabiliyorum.

Şiir teselli ediyor beni; dünya bizim mani¹ ile bir tuttuğumuz tehlikeli basıya kışkırtıyor beni. Kapatıldığım yerde kendimi geniş kırlarda yürüyor hayal ediyorum. Yağışlı bir sonbahar günü yollardayım, kırmızı ve sarı yaprak yığını uçuşuyor yolumda. Özgürlüğün uzamla rastlaşma yeteneği olduğu anımsatılıyor bana. Düşünmek için yürümeyi sürdürüyorum zihnimde. Ayaklarım gittikçe artan soğuk çiğden ıslanmış. Durdursalar ve nereye gittiğimi, niçin gittiğimi sorsalar, yanıt veremezdim. Kan içmekten şişmanlamış kocaman kırmızı bir kuş tarlaların üzerinde kanatlarını açıyor.

Damağımıza tad verecek Mersault, Chablis, Hermitage, Loire, Montepulciano şarapları vardır. Bedenin en ince deliklerinden olduğu gibi onlardan da yavaş yavaş tat alırız. Ne yana dönsem beni bir duvarla yüz yüze getiren yoğunlaşmış bir koku uyaranıdır bu. Bu duvarın bir mavi, bir kırmızı, bir yeşil, bir mor olması fark eder miydi? Daha şimdiden bir bukalemunun alışkanlıkları-

¹ Mania: Yunanca ‘çılgınlık’ anlamına gelen sözcük, “duygu, düşünce ve hareketlerde görülen aşırı taşkınlık durumu”nu dile getirmede kullanılıyor –ç. n.

nı edinmişim. Hücreme girseniz, döşemeden, duvarlardan, tavandan fark edemezsiniz beni. Bedeniniz kapatıldığım alanın üçte birini bile kaplıyor olsaydı, benim varlığımı ayırt edemezsiniz. Ben ve o, çevrem bir tek maddeye dönüşmüşüzdür: Man Ray'ın, hayalinde benim yüzümü tasarladığı granite.

Ben taşım. Kendimi, daha sonra Man Ray'ın tasvirlerinde, Bastille'in duvarlarından yontulmuşcasına mazgallı olarak çizilmiş profillerimde gördüm. Ben miyim bu? Ve de, bir haçın içersine son derece kışkırtıcı bir kışkın yerleştirildiği fotografik *de Sade Anıtı*. Yarığı öylesine eksiksiz betimlemiş ki, cinsel çılgınlığa kışkırtıyor beni. O bölümde yağmur ormanlarını, mücevherlerle süslü mağaraları, gizli evrenin sırları üzerine açık bir kara kitabı, volkanik kıyılar üzerinde yapılan âlemleri keşfettim. Ne kadar derine inersem mistik gözün o kadar yakınına girmiş oluyordum.

Başkalarını da gördüm. Allen Jones'un, üzerinde siyah deri külotu, eldivenleri ve çizmeleriyle güzel bir kadının oturduğu *İskemle*'sini. *Juliette*'teki kızlar gibi iskemleyle bir olmuş. Şimdi de Clovis Trouille'in *Sefahat*'ındayım: yarı çıplak kızların ortasında kibar, zarif bir estetim, kızları kırbaçlıyorum, siyah çoraplar ve yüksek topuklar, geride örene dönmüş La Coste'un yıkıntıları arka planı oluşturuyor. Şurada, Hans Bellmer'in *Bir Sade* betimlemelerindeyim: yamyamca bir erotizm, anamorfik figürlerin kaynaştığı bir çarpınma nöbeti çizilmiş bunlarda; bu yapışkan ve sınır tanımaz figürler, bir parmak ve bir deniz şakayığı içeren bir şeyin içine seks yapmaktalar.

İşte Magritte'in *La Philosophie dans le boudoir*'ındayım şimdi de.² İçi boş ayakkabılar ayak parmakları şeklini almış, askıya asılmış elbisede göğüsler olmuş. Bu imajların bana bir yararı var mı? Onların ya-

² Gelin Odasında Felsefe -ç. n.

pılmasına gerçekten bir katkıım oldu mu? Bir yaşamın bir başka yaşama dönüştürülmesi empati dediğimiz durumun devinirliğiyle ilgilidir. Benim yaşamımdan, yapıtımdan birşeyler, bir akımın iletilmesi olarak geriye kalıyor. Soy sop, bir dizi elektrik tepisinden başka bir şey değildir. Ne olursa olsun, benim yaşamımda birtakım olgular olmuştur, istediğimden de fazla. Askerlik uğraşım birden bitti. 1763 Şubatında XV. Louis'nin başbakanı Duc de Choiseul tarafından Paris Barışı yapıldığı sırada, ben yurda dönmüştüm. Bu ise insanın dinleyicileri için hayali, uydurma bir savaş yaratmayı gerektirir. Ben bugün hâlâ bunu yapıyorum.

O sırada işimden azledilmiştim. Ancak herkesin giremediği çevrelerde dolaşıyor olmanın ortaya çıkardığı türden atılmalar istiyordum ben. Bir önderdim ben, bir yalvaç, yeni cinsel törenin kopyasını çıkaran kişiydim. Geride, ülkemde adım çevresinde çıkarılan rezalet haberleri, benim eski koruyucum Abbé de Sade'a yöneltilen ardı arkası kesilmeyen suçlamalarla yayılıyordu. Polis, Abbé'nin devamlı gittiği bilinen bir geneleve baskın yapmış, onu iki kızla birlikte yatakta bulmuştu. Onun zevkleri garip yollardan artardı. Elleri ve ayakları karyola demirlerine zincirlenmiş olarak bulunmuştu. Kızlardan biri kamışını emiyor, ötekiyse bir kavanozdan onun karnı üzerine kırmızı balıklar fırlatıyordu. Balıkların çırpınması onu heyecanlandırıyordu, çünkü onların ölmekte olduklarını görüyordu.

Bir orospunun, bir müşterinin inanılmaz ereksiyonunu yatıştırmak üzere bir kavanoz dolusu tropikal balık satın almak zorunda kalması fikri hoşuma gidiyordu. Ama bir uyarıydı bu; benim cinsel coşkularıma eşlik eden vahşet konusunda polisin kuşkuları vardı zaten. Özellikle kırbaçlanmak için kiralanan kızlar bile şikayetle bulunmuştu. Adım çevresinde dolaşan daha küçük dedikoduları durdurmak için daha cüretli hareket etme-

ye karar verdim bu yüzden. Cinsel hazlarımın doğasının psikopatik olduğu yalanı söyleniyorsa, o zaman olasılık dışı bir romanın doğası gerisinde en azından gizlenebilirdim.

O sıralar köylük yerlere kısa geziler yapmak hoşuma gidiyordu. Hem kendimi hem de başkalarını arıyordum. Avignon'da, Paris'te, Marsilya'da taciz edilmiş, daha sonra da sıkılmıştım. Benim çok taraflı cinsel eşlerim her şeyi denemişti. Kölelikle yakından deneyimli adamlar, kızıl dudaklarından kara sigaralar sallandıran kadınlar, kasık tüylerini maviye ya da leylak rengine boyayan transseksüeller vardı. Para her türlü aşırılığı sağlayabilirdi. Hâlâ da öyle.

Gezdiğim dönemlerde bulduğum şey, benim kimliğimle, kendimi dünyayla ilişkilendirme tarzımla ilgili bir dizi ipucu idi. Herhangi bir şeyi ya da kimseyi aramıyordum; her şeyi şansa bırakmıştım. Bir olay örgüsünde bizim gerçeklik dediğimiz rastlantısal küçük olayları hedefliyordum ben. Bazen yüzüm rüzgârdan uyumuş, zihnim başını almış giden bir bilinç sürüklenmesinin peşine takılmış, atımı Provans'ın geniş lavanta tarlaları arasından sürerek eski sığınaklarıma; Auvergne'e ve Vichy'ye doğru geriye günlerce at koştururdum. Birden durduğumda kendi kendimle yüzyüze gelecektim. Düşüncenin, benim onu yönlendirişimden nasıl tamamen bağımsız evrim gösterdiğini merak ediyordum. Tam yumuşak bir iç patlamasıyla şaşırmak üzereyken, görüntüye dalıyor, ya da bunu yaptığımı düşünüyor oluyordum. Belki de ölüm denen şey budur. Ne var ki bunun tam tersi: Sizi içine almış olan hayalden geri dönemiyorsunuz. Bedenin tersi yönde bir yola giriyorsunuz.

İstemsiz bir öfkeye kapıldığım anda, yok olma noktasına ulaşmaya çalışırken, gergin mavi menzile çeviriyordum yolu. Yol kenarında duran birini, sırf orada

bulunduğu için kırbaçlıyordum, yorgun, gergin anıma rastlayan bir şey oluyordu bu. İnsan kıcı şeklindeki evrene egemen olmak istiyordum, aklımdan hiç çıkmayan bir şeydi, hapisane ve düşkûnlerevi hücrelerinin içinde ve dışında bana hükmünü geçiren bir takınaktı bu; bütün değişik biçimleriyle bilinçdışında baş kaldıran şey. Bazen tepelerin arasında derin bir çatlakta at koşturduğumu hayal ediyordum. Orgazm şiddetinde tanıdığım kendinden vecit halini uyarmak için atımı kırbaçlıyordum. Kamışım çok iriydi. Bir boğa ordusuna meydan okuyabilir ve gücüyle onları alt edebilirdi.

At sırtında koşturmalarımın tere batmış, otellerde duraklardım. Dağların tepelerin ışığından yüzüm yanmış, parlamış olurdu. Vadiler gözlerimin altındaki çizgilerde yeniden yaratılmış olurdu. Tenim bağ kokardı, hardal otu, lavanta kokardı. Otelde bir genç kız varsa poposuna şaplak atardım. En çok istediğim şey onu dizlerime yatırmak ve yanaklarına terlikle vurmaktır. Ve benim kendi bildiğim biçimde içine girmemin tamamen doğal bir şey olduğunu düşününceye kadar bu şekilde onu heyecanlandırmak.

Ama kendi içimde dolaşmaktan bıkmıştım. Sonbahar, çürüme ve çözülme kokularıyla çekiyordu beni. Yabanarılarının delik deşik ettiği olgun armutlar, esintili meyva bahçelerinde benekli meyvaların yere düşerken çıkardığı sesler, yukarıda bir inip bir kalkan sürüler halinde uçan büyük sığırcık kümeleri. Ancak o zaman, uçuşan yapraklarla, çamur kaplı yollarla, seyrekleşen doğa zenginlikleriyle, o çevrimin bir parçası olacak kadar ayaklarımı yere basıyor hissederdim. Geriye bakıyorsa, kendimi, yolun dışında lacivert gölgelerle yol yol bölünmüş bir tarlada ayakta durmuş, Paris'e dönmeyi düşünürken hayal etmek içindi bu. Kısacık bir an, kendimi reddedilmişin bir parçası gibi hissetmezdim. Bu duygu bir saat sürerdi belki. Çizmelerim çamurla kap-

lıydı. Siyah paltom leke içindeydi. Ama aldırılmazdım. Tüm evreni çatlamış, sakatlanmış görmüştüm. İri yeşil elmalardan akan sular, ayaklarımın altında mat bir halıya dönmüş çürümüş yapraklar, fıçıda ezilmiş üzümler. Doğa, kendini sıkıp boşaltıyor, soğğun demirden pençesini bekliyordu. Çatlağın her şeyde görünür halde olduğunu biliyordum. Zihinlerimizde ve bedenlerimizde o, yerin altında yol alır ve denizin altında izi sürülür. Uzayda da görülecektir ve bütün gezegenleri tanımlar. Bir başka düzlemdeyse, Jeanne Testard'ın, yakında Paris'te karşılaşacağım genç kızın kışındaki çatlaktır.

II

Annem erkekler hakkında uyarırdı beni. Elbette evlidir o erkek. Onlar, fetişlerini eyleme geçirmek için acayip hizmetler isteyenler, evlidirler hep. Genellikle kendimle müşterinin düşlemi arasındaki farkın ayrımındayım. O buraya kendisiyle bir diyaloga girmeye gelmiştir; ben, bu karşı konulmaz gereksinimin kopuk cisimleşmesinden başka bir şey değilim.

Yalnızca erkekler gelmez buraya. Kadınlar da gelir. Ya kimselere görünmeden sevişme dağarlarını genişletmek için gelirler, ya da onlar da benim bedenimi arzuladıkları için. Her ikisini de ağırladım onların. Marki ve Madam de Sade'ı.

Ben kimim? Bir adla çözülmeyen bir bilmece bu. Jeanne Testard. Herhangi bir kimse olabilirdim. Ben bu heceleri söylerken kimse yanıt vermez. Yalnızca, kendi bütünleyici eşi olan ölü-doğayı yansıtan oval bir ayna havuzu vardır. Hiç kimse, herhangi bir kimse ya da biri değilim ben. Yaşamda dikkatleri üzerime çekmek istersem, başımı şöyle bir salları, saçlarımı dağıtırım. Kendi başıma bir şeyimdir ben. Gelip giden insanlar belki de betimleyemezler beni: Gözlerimin rengi (kestane rengine çalan mavi), dudaklarıma doğru keskinleşen kemer, soldan profilimin sağdan profilimle gözle görülür şekilde farklı oluşu. Yüz özelliklerimi sayabilmem için bir ressam mı gerekirdi demeliyim yoksa?

Bazen kendimi bir yokluk olarak görürüm. Siyah çoraplarımla, bacaklarım nerdeyse bedenimden kopmuş

gibi, aklım içimde doğmuş olan bir yıldızın yörüngesinde, perende atar durumdayken apaçık ortaya çıkarım. Tavandan aşağıya bakarken görürüm kendimi. O erkek beni ziyaret etmeden önce var olan Jeanne'ım ben. Onu belki de onun beni tanıyabileceğinden daha iyi tarif edebilirim. Ufak, orta boyun altında, ama bunu bir buyurganlıkla, kalabalıkta sivrilmesine neden olan yapay bir kibirle örten biri. Gri ve koyu turuncu şeyler giyirdi. Saç çizgisi alnını ve şakaklarını aşmıyordu; mavi gözleri lacivert taşlar gibi görünürdü. Elleri yerinde duramazdı. Gerçekten de hiç birleşmezlerdi. Fakat onun kimliği üzerine bu ayrıntıları farketmeme neden olan şey, onun dışarı yansıttığı varoluş duygusuydu. Çoğu insanın içinden geçersiniz ya da çevresinde dolaşırsınız, farkında bile olmazlar. Oradadılar, ama gerçeklikler olarak değil; kitle olarak, caddelerde itişe kakışa dolaşan farklılaşmamış bir kitle olarak vardılar. İnsanın, tutukları yer bakımından daha iri ve daha etkileyici olan düşünceleriyle değerlerini yitirirler. Ama bu adamda gözlerimi kendi gözlerine çeken ve oradan ayırmayan bir şey vardı. Gözlerimin onunkilerin ta içine girdiğini hissediyordum. Bunu ona daha önce kimsenin yapmamış olduğunu görebiliyordum.

İçgüdülerim ondan sakınmamı söylüyordu bana; ama aykırı bir dürtüyle, onun içinde bir kendini bulma, kendini keşfetme yolu görüyordum. Hepimizin bir kırılma noktamız vardır. Kendi'nin sınırlarına doğru ilerleriz ve devamını edeceğiz yoksa geri mi döneceğiz karar veririz. İleri doğru itildim ben. Orta beyninden çıktığını sandığım iki göz olarak kalmıştı o. Oraya saplanmışım ve o bırakmadıkça kurtulamazdım. İşte bunun için de onunla geriye gittim. Bana dokunmamış olsa bile kendime saldırılmış hissedecektim. Tarzı buydu. Niyetlerini, elleri bağlanmış olsa bile insanın kendisine vurulmuş hissedebileceği noktaya kadar uzatabiliyordu. Zihninin gergin kenarıyla tokatladı beni.

Herhangi biri değildi o. Başını sola çevirmişse o yöne bakacaktım ben de. Karısıysa gerçekten seviyordu onu. Renée-Pélagie de Montreuil. Bana yaptığı itiraflarında kendisinin onun pezevengi olduğunu kabul ediyordu. Onun doymak bilmez gereksinimlerini doyurmadığı için, ona, cinsel isteklerini karşılamakla kalmayıp onları besleyecek, eğitecek her iki cinsten gençler bulma görevini üstüne almıştı. Renée'nin yüzü fazla güzel değildi. Fakat bir parlaklık, garip bir inançla aydınlatıldığı duygusu vardı bu yüzde, kendini aşka adanmış olduğuna inandığı bu inanç, normal olarak kendisinin kabul edemeyeceği gizli güzellikleri ortaya çıkarıyordu. Bu gizlenmiş yüz hepimizde vardır. Dıştan görünen özelliklerimiz bir pentimentodur.³ İçeride olup bitenlerin örtüsüdür bunlar.

Renée kocasına hâlâ âşık olmakla kalmayıp benimle de bir ilişkiye girdi. Onunla konuşurken, elleri benim ipek çoraplarımdan yukarı doğru uzanıyordu. Her defasında bir şey olmadığını söylüyor, ama parmakları, siyah jartiyerimin altına çorabımın üst bölümüne gizlediğim parayı bulmaya çalışıyordu. Yaşamındaki olasılık dışı para ve seks denklemi çıldırtıyordu onu. Bittiğinde bir çığlık atıyordu. Daha önce hiç bu düzeyde bir şey olmadığını ileri sürüyordu. Ailesi eski aristokrasinin bir parçasıydı. Evlendiği adama kızıyorlardı; şeytan görsündü yüzünü. Onun rezalet derecesindeki ahlâksızlığı, orospularla çirkin birliktelikleri, bütün bunlar delirtiyordu onları. De Sade kendi anasının kıcını bile kamçıları; fakat farkına vardım ki, bu onun çok önemli bir takınağı olmasına karşın, aynı zamanda bir deneme biçimiydi, nereye kadar gideceğini öğrenme yoluydu. Bunu her defasında bir başka şeye araç olarak kullanıyordu. Yaşamında, cinsel risklerini gözden geçirme zorun-

³ Pentimento: bir resimde, üzerine boya sürülmüş desenin yeniden ortaya çıkışı -Ç. n.

da kalacağı bir zaman gelecekti. Bunu o göremiyor olsa bile bu noktaya doğru yaklaştığını biliyordum ben. On-
da keşfettiğim şey, onun iç ve dış gerçeklik duygusu a-
rasındaki bölünmeydi. Benimle konuşuyor olurdu, ama
kendisi hep başka bir yerdeydi. Bazı erkeklerle olur bu,
ama onunla birlikteyken, bu yarıma belirdi. İzleye-
mediğim bir yere gidiyordu. Böyle zamanlarda beni kul-
landığı hissine kapılıyordum. Ben buradaydım, oysa o-
radaydı; aramızda köprü kuracak herhangi bir şey yok-
tu. Ayın tepesinde diniliyor olabilirdi. Bense yatakta,
onu yere indirebilirim umuduyla bacaklarımı havada
geriyordum.

Ve Renée. Sanırım annesi, de Sade'ı gözetletmek için
birilerine para veriyordu, Renée ise mektuplaşmaları
önlüyor, rastlantısal ipuçlarının izinde kocasının peşin-
de dolaşıyordu kentte. Olanaksız arıyordu: ıslah olmuş
bir koca. Bulduğuyorsa, kulak asmamazlık edemediği bir
şeydi: dayanılmaz yabancığın alıcı ucunda bulunanların
suçlayıcı sesleri.

Elbette karşılığımız ödeniyordu bize; ama sınırları
vardı bunun. De Sade'a gereken şey bir beden değil, elle
kullanılabilir bir robottu. Yapabileceğinden çok fazla
şey istiyordu kendinden, oysa aynı zamanda kurbanını
yok etmeye yelteniyordu. Beden onun gereksinimleri i-
çin çok sınırlıdır, işe yaramaz. Hem kendisi hem başka-
sı olmak istiyordu. 'Yüreğimde, hazlarımı engelleyebile-
cek ne varsa her şeyi yok ettim.' Onundur bu satır. Ve
kendisi bunun bedenleşmesiydi.

Ben bir yelpaze yapıcıyım. İpek üzerine elle küçük
küçük desenler boyarım: gerçekte olmayan ideal kır gö-
rüntüleri esinleyen nakışlar. Mavi bir su dalgacığı üze-
rinde kaş biçimindeki bir köprüde duran iki âşık. Ağaç-
ların arasında kepenkleri açık bir evi kucaklayan bir sı-
ra kavak ağacı. Kentte yaşarken kurgusal durumlar ya-
ratmanın yüce bir tarafı vardır. Bazen gri ipek üzerine

turuncu ve altın sarısı yapraklar serpiştirir, sonbahara eşlik edecek bir hava uyandırırım. Özel müşterilerim vardır benim, gezilerinden yeni haberlerle dönerler ve garip tropikal şeyler ısmarlarlar –bir bitki, bir kuş, abartılı yapraklar, bir sahilin içine girmiş bir koyak. Bir fetişi soyutlaştırmak isteyenler vardır: kalkık bir penis üzerine kapanmakta olan iki kırmızı dudak; bir divanın üzerinde sarmaş dolaş bir çiftin üzerine odaklanmış dikizlemekte olan bir göz. Bunun gibi şeyler. Yaratırım ve ücretimi alırım. Azdır gelirim benim, kentin bir insanın özel yaşamına, paradan bağımsız yaşamasına burnunu sokmasını önleyemeyecek kadar az. Bir uçurumun kenarındaki toza ayak parmağının ucuyla dokunarak yaşadığımın bilincindeyimdir. Genellikle beni hiç ilişkim olmayacak bir insanlarla bir araya gelmeye zorlayan da bu zaten. Garip biriyimdir. Kendimi satmak için her dışarı çıkışta bunu numaradan yaptığımı inandırırım kendimi. Belli bir yere gelince duracağımıdır; ama sonra ileri giderim ve bunun son kez yapıyormuş gibi davranarak şeriti keserim. Fakat para yararlı olduğunu kanıtlıyor ve gereksinimlerim için kaçınılmaz oluyordu. Oturduğum daireyi güzelleştirmeye, kumaşlar, parfümler, ipekli çamaşırlar satın almaya başladım. Parlak kırmızı bir dudak boyası sürünüp caddede bütün bakışları üzerine çekebiliyordum. Büyük adsız kalabalıkta herhangi bir kimse değil birisi olduğumu bilmek, mavi bir Mart göğü altında büyük bir duyguuydu.

Ama çok ileri gitti o. Başlangıçtan beri korkuyordum. Şoförünün bizi kendi evine götürmesinde diretiyordu. Geçtiğimiz sokakları tanıımıyordum. Benim zamanımda Paris'te birbirine geçmiş sokakların o geniş labirentinde ufacık bir alandan ötesini bilmediğimi farkettim. Arabanın dışındaki gün gerçekdışı geliyordu bana. Her günkü işleri için sağa sola koşuşturan insanlar olağanüstü görünüyordu. Onlarla benim aynı gezegene

ait olduğumuzdan emin olamıyordum. Her şey yanıp sönen ışıklar halinde geliyordu bana. Bir kilise, bir çiçekçi, sokağı geçen birisi ve geçerken kaybolan bir yeşil şapka. Parçalar gerçekten yapışmıyordu birbirine. San-ki kafamın içine girmeyecek ve orada kalmayacaklardı. Şoförün yüzünü göremiyordum. Siyah gözlükler vardı gözünde, giydiği şapka yandan görünen yüzüne gölge düşürüyordu. İki adam da konuşmuyordu. İlçeler arasından hızla geçiyorduk, gerginlik artıyor, verdiğim yanlış karar sessiz bir sitem şeklinde büyümeye başlı-yordu içimde.

Evi caddenin arkasında, geride bir yerdeydi. Daha sonra buranın Lüksemburg Parkının ötesinde nehrin güneyi olduğunu öğrenecektim. Yüksek bir duvara dök-me demirden bir giriş kapısı yerleştirilmişti. Zorla içeri girmek isteyecekleri caydırmak için tepesine mahmuzlar konmuştu. Ev, kendi sessizliğiyle gizleniyordu. Ak du-varlar üzerinde mavi bir gölge oynasıyordu. Işığı önle-yen ardıc ağacıydı bu.

Birinci katta bir odaya götürüldüm ve onunla yalnız başıma bırakıldım. Cesaretimi kırmak, güvenimi sars-mak için o soğuk sessizliğini kullanıyordu. Müşteriler üzerinde genellikle kurduğumu ileri sürdüğüm yetkeyi yitirmiştim. Herhangi bir mantıksız mani'ye yanıt vere-bilecek bir insana dönüşmüştüm. Beni kısıktırak yakala-mıştı ve bunu biliyordu. Yürüyüp kapıyı kilitledi ve bir duvarın içine oyulmuş bir panoyu açtı. Birincisinin için-de ikinci bir odayı gösterdi eliyle: daha küçük, kırmızı soğan rengi badanalı kutu gibi bir yer.

İçeriye adım atınca başka bir yere girilmiş gibi olu-yordu. Arkamdan o da içeri girince bir tuzaga yakalan-dığımı ilk kez farkettim. Bir odanın içindeki bir odada ayakta dineliyordum. Bir Çin bilmecesinde olduğu gibi, bir sonraki yer boyutça küçülüyordu. Bu bir yere kapa-tılma hareketi onu heyecanlandırmıştı. Ruhsal bir son-

danın uzatılmasıyla daha şimdiden içime girmiş gibiydi. Vücut ısıımı yitiriyordum; ayak parmaklarıma baksaydım mavi buz küplerini görebilecektim. Son odada kara perdeler asılıydı. Duvarın üzerinde ceza aygıtları vardı. Bir yığın kırbaç, huş ağacından değnekler, metal uçları kullanılmadan önce ateşte ısıtılacak sırımlar vardı. Duvarlar sapık cinsel pozisyonları gösteren resimlerle kaplıydı: önünde diz çökmüş bir adamın kamışını emerken aynı zamanda kalçaları havada, kırbaçlanan bir kadın. Sanki ben onları değil de onlar beni bulmuş gibi görüyordum bunları. Aklım onun hipnoz kontroluna cevap veriyordu. Buralara kadar, ancak onun emirlerine bilinçsiz bir şekilde boyun eğerek gelebilirdim.

Olanlara hazırlıklı değildim. Beden bir yer tutar demek istiyorum; kişisel dokunulmazlık haklarına uygun bir biçimde işlev görür. Bu engelleri, genellikle yaralandığımızda aşarız, o zaman yörüngeden fırladığımızı farkederiz; sınırlarımızı aşmışızdır.

Birbirimizi tanı mıyorduk ve aynı şeyi ona benim üzerimde denemeden önce, kendisini vahşice kırbaçlatacaktı bana. Oyuna katılanlardan biri için hiçbir anlamı olmayan bir filmde rol almak gibi bir şeydi bu. Sessizlik gergindi; koptuğundaysa onun sırtını döven bir kırba cın sesiydi bu. Önce kırmızı bir çizgi ve arkasından mavi, maviye dönüşen bir kırmızı çizgi ve hep öyle... Kırba cı nişanlıyordum ve hiç gerilmeksizin bana geri geliyordu. Hiçbir şey hissedemiyordum. Elim fazla hafifti onun için; bana da aynı vahşetle davranabilsin diye lanet okuyarak kendisine vahşice saldırmamı istiyordu. Kendi kendine yalvaran birine benziyordu, kendi bacağını yiyen ve sakatlanışını kutlayan bir örümcek. Bense ilk kez birisine vurabildiğimi farkediyordum. İçimde gelişen bir ivme vardı ve ben onunla bağlıydım. Bir insanın nasıl aşırıya kaçabileceğini birden farkettim. İçgü düsel bir nefret olarak düşündüğüm bu deneyime gö-

nülsüz, katılmak istemeyen, onun uzağında bir kişiden, saldırılarını kırbaç yaraları içindeki bir derinin daracık bir şeritine kanallandıran birine dönmüştüm. Onu ortadan kaldırmak istiyordum; ona vurmaya devam edersem durumun gerçekliğinin bir cam gibi parçalanacağını düşünüyordum. Kendimi yeniden, ışığın devamlı bir ziyaretçi gibi içeriye aktığı çalışma odamda, fırçalarım, kumaşlarım arasında bulacaktım. Katıla katıla ağlamak istiyordum, ama bunun karşısındaki öfke duyusu daha güçlüydü. Hiçbir şey ifade etmiyordu bu adam bana. Kendi kendime kır belini şunun ve kaç diyordum. Bir daha aynı kimse olmayacaktım, ama yapabiliirdim. Tanımadığım bir caddeye çıkacağımı, ait olmadığım bir göğe bakacağımı, bilinmeyen bir yere gidip orada yıkılacağımı biliyordum.

Ama bunu yapacağım yerde tekdüze bir düzenlilikle ona vurmayı sürdürdüm. Sırtından kanlar akıyordu. Acıya uygun bir biçimde sığıyordu. Bunu yapan ben olamazdım. Kendimi düşte görüyordum. Bir başka yerdedim, mavi bir ipeğin üzerine kırmızı bir kelebek çiziyordum.

Birden kırbacın şaklaması benim yönetimimden çıktı. Devam edecek gücüm kalmamıştı, ama yankılar kulaklarımın içinde patlıyordu. Başımın dışına, içine tokatlar iniyordu. Onun düşüncelerinin tıkırtılarını işitebiliyordum sanki. Ben acı çekeyim diye çılgınlığını tersine çevirecekti. Sıçrayarak capcanlı kalktı yerden ve aynı hızla bana saldırdı. Bana zarar verebilmek için olabildiğince aşağılanması gerekiyordu. Verilecek bir ara, gerginliğin düşmesi demek olurdu.

Ve izledim. Onun yerini aldım ve duyacağım acıyı beklerken öğürdüm. Bir kamçı vuruşuyla giysimin sırtı açıldı. Bir iskemlenin üstüne iki büküm yığıldım, inanamıyordum buna, gerçek benliğim bu aşağılanmaya dayanamazdı. Bu ben olamazdım, bunun için de acıyı

farketmiyordum. Başka birine ya da başka bir şeye vuruyordu, bir torbaya, bir iskemleye, bir bedene. Hepsi birdi. Nesneler de parçalanır bizim gibi. Hayalimde, güneşli bir caddede vitrinlere baka baka yürüyordum. Siyah bir giysi giymiş, saçlarıma siyah bir fiyonk takmıştım. Bir vitrine bakmak için durdum: bir mankenin üzerindeki turuncu bir bluz; bir mücevheratçının küpe kartına; şarap şişelerine. Bir- insanların dışarıda masalarda oturduğu bir kafe, iki-bir bakkal dükkânı, üç-bir cenaze levazımatçısının opak vitrini. Hızlı geçişler yapıyordum. Acı ha vardı ha yoktu. Kendimi öyle ayırmıştım ki ondan, duyamıyordum acıyı. Gücünü boşuna harcadığına, vurduğu kamçının sayısını bir karatahtaya kırmızı tebeşirle çiziktirişine şaştığımı anımsıyorum. Kendi üzerinde bir bıçak ucu kullanıyordu, oluşan yırtıklar yüzeyel yaraların kenar çizgilerine karışıyordu.

Ne haz ne de acı göstermemem öfkelen diriyordu onu. Hiçbir zaman bağışlayamayacağı bir nesneydim ben; bir özne olsaydım öldürürdü beni. Durduğunda ayağa kalkamadım. Kendimi yıkılmış göstermeyecektim ona. Kanatsız bir kuş gibiydim, sonbahar göğünü karartan yılan kavi süslerle bir türlü göçe kalkamayan bir kuğu. Bir dağ zirvesinin yamaçlarında ölüme terkedilen kimse olacaktım.

Ne olup bittiğini anlayamıyor, hissedemiyordum. Sessizlik bir dalga gibi üzerimi kaplamıştı. Sahile doğru koşan ağır bir dalga kaldırıyor du beni. Bedenimin keskin çakıl taşlarına sürtünerek durduğunu işitebildim. Çocukluğumda kıyı boyunca yuvarlandığını gördüğüm ölü katır gibi terkedilmiştim orada. Koskoca vücudu sığ kayalıklar üzerine sürüklenmişti; deniz bir cerrah gibi çalışmıştı üzerinde.

Bundan sonra olaca ğa hazırlıklı değildim. Beni arkadan istediğini söylüyordu bana, seks konusunda hâlâ erden olduğum için böyle cezalandıracaktı beni. Üzeri-

me abanmış ısrarını, acelesini hissedebiliyordum; kanındaki sabuklama uğulduyordu. İçime girmeye zorlanıyor, korkunç cinsel arzusuyla beni kazığa çekmeye çalışıyordu. Karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Nefretle boyun eğiyordum. Olanlar, arzusunun alıcısı olan benim başıma gelmiş olamazdı. İçime girmişse, o değil başka bir kişi olabilirdi bu, ben olduğumu ileri süren biri. Gergin bile değildim, yalnızca kayıtsızdım olanlara. Bir zamanlar beni isyan ettiren şey şimdi önemsiz görünüyordu. Ama acıyı hissediyordum. Aradaki fark çok büyük olmalıydı: benim darlığıma karşı onun genişliği, benim kasılmama karşın onun şehveti. Yarılıyordum ve yakıyordu. Soluğu hızlı ve düzensizdi. Elinden gelse beni delip karşıya geçeceğine dair bir his vardı içimde -bir uçtan ötekine bir delik açardı. Seksi öldürmek istiyordu tam da onu yaparken, çünkü bir gelecek vermiyordu seks. Onu şimdiki zaman içine daldırıyordu. 'Burada yaptığımız şey, yapmak istediğimiz şeyin bir imgesidir ancak,' diye yazmıştı bana daha sonra. Ama güçlü öğlancılık onun felsefi kavramlarıyla ortadan kaldırılamazdı. Ağızda kalan limon kadar keskin bir tatla daha sonra geliyordu bunlar. Yaşamı gibi sürüyordu.

Kazığa oturmuştum. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi girmişti içime. Acıma en ufak bir gönül indirme bile yoktu. Şaşkınlığın verdiği uyuşma ve kopuş yavaş yavaş yok oluyordu. Oyuyordu beni. En tehlikeli anına yaklaşmış olduğunu düşünüp duruyordum, fakat her gecikişinde doruktan geriye dönüyor ve eski ritmine yeniden başlıyordu. Beni gözetliyor, kendini gözetliyordu. Benim kendisi, kendisinin de ben olmasını istiyordu. Onun haz duygusunu rahatsız eden şey kendi yalıtılmışlığıydı. Her ikisi de olmaya gereksinimi vardı, o ise yalnızca birdi. 'Duyguların hazzı her zaman imgeleme uygun olarak düzenlenir.' Bunu hapisaneden yazıyordu bana.

Daha fazla dayanamadım. Sakatlanıyordum. Üzerinde kasılmaya ve böylece gelmesini sağlamaya karar verdim. Kaslarımı sıktım ve onu kısıtladım. Tuzağa kısılmıştı. Ne kalkabiliyor, ne çıkabiliyordu. Uyguladığım baskı nefesini kesmişti. Ağza alınmaz bir sürü laf etti ve boşaldı. Sonunda delirmişti. Gelecek düşüncesini yitirmişti, coşkusunu yeniden kazanamayışı fitilini söndürmüştü.

Tek düşüncem dışarı çıkmaktı. O kadar hızlı ve o kadar uzağa gitmek istiyordum ki, sonsuza kadar kendimi yitireyim, bir başka ülkede bulayım kendimi. Zorla bir yakınlık ediminden sonra iki kişi kim olabilir? Gidecek bir yer yoktur. Maddesizleşmek, onu orada boşalmış havasıyla yüz yüze bırakmak isterdim. Gel gör ki, şimdiki zamanın tam göbeğindeydik. Aşırı terliyordu. Ter damlaları parlıyordu sırtında. Ve nefretten başka şey yoktu aramızda. Ya da apaçık düşmanlık değilse bu, paranoid yabancılaşıydı. İki nesne olarak kalmıştık ortada, gelgitin sahile sürüklediği ve çakılların aşındırdığı iki yontu. Bacaklarımın arkasından akan kanı hissedebiliyordum. Bu aşağılamadan dolayı bir erkeği bağışlayabilir miydim? Benim bu olaya eşlik etmemi bağışlayabilir miydi? Karaya oturmuştuk, konuşmasız. Ağzımın içinde ölümün tadını duyuyordum.

Sanırım her ikimiz birden, yapacağı tek şeyin beni öldürmek olduğunu anlamıştık. Ama onun sapık tarzına uygun olarak, çürümüşlüğüne sahici kılmak için mani'sine bir tanık olması gerekiyordu. Yalnızca gözleri, elleri ve güdülleri vardı onun. Ben çoğalttım bunları. İkiimiz birden dört gözü, dört eli, dört bacağı, iki sırtı, iki popoyu temsil ediyorduk. Ve öykü ne zaman bir başkasına anlatılsa, parçalar çoğalırdı. Aykırı doğası hem özel hem evrensel olmak istiyordu. Yasanın dışında yaşamak istiyor, aynı zamanda doğal cinsel eğilimlerini duyurmak istiyordu.

İyi bir âşık olduğundan bile kuşkuluyum onun.

Seksten, olanaksız bekliyordu: düşlemi, tam da elde etmek isterken yok etmek istiyordu. Oysa düşünce ondan kaçıp kurtuluyordu. Fiziksel mutluluğa asla ulaşamıyordu, çünkü eşinin bedeniyle değil aynayla karşı karşıya geliyordu. Kendini aynalara her atışında ve başkalarında açtığı yaralardan çok kendi yaralarıyla büyüldüğü her defasında, acının hazzı temsil ettiği düşüncesiyle yalnız başına kalıyordu. Sanıyorum, kurbanlarında yarattığı acılara kayıtsız kalmaya yöneten şey de buydu onu. Onların rollerini oynayarak onlar adına acı çektiğini varsayıyordu. Verdiği tek zarar kendine kötü davranmak olduğu halde nasıl suçlayabilirler, deliler evinde bir hücreye nasıl kapatabilirlerdi onu? Kendini durduramayışının nedeni bu olmalıydı. Rastgele seçimler zincirindekilerden yalnızca biriydim ben.

Seksin ona zevk veren başka yönleri de vardı. Kutsal ekmeğin kutsallığını şeytanî bir ayinle yok etmek. Buna karşı savaştım. Dil dileyken bir dilim ince, kara bir bisküvi veriyordu ağzıma.

Kendimi nasıl dışarı attım bilmiyorum. Ancak o zaman duyduğum acıyla, olanlar dank etti kafama. Ve o zaman sinirlerime dokundu işte. Bir süre uzakta kaldıktan sonra gerçekliğe yeniden girmiş gibi hissediyordum kendimi. Ayakta duramıyordum. Bir sıraya yığıldım. Bir tomar kâğıt para sokulmuştu deri çizmelerimin içine. Duyduğum acıyla bu ödeme arasında herhangi bir bağ yoktu. Adamdan nefret etmiyordum. Kendimden neferet ediyordum. Olup bitenleri itiraf etmek istediysen, onları içimde tutamadığımı içindi bu. Geçirdiğim son saatlar içime yeni, korkunç bir geometri yerleştirmişti. İçimdeki uzam parçalanmıştı ve ben onun kalıntıları arasında oturuyordum. Yapıyı yeniden kurmalıydım, bense onu yeniden doğru olarak yerine oturtamayacağımın bilincindeydim. Temeller yerinden oynamıştı; duvarlar çatlamıştı.

Bilincimi yitirmiş olmalıyım. Kendime geldiğimde ne olduğunu soran bir ses duyuyordum. Ses tonu gerçekti, dıştan geliyordu, ama aynı zamanda endişeli. İşte o zaman bir polis karakolunda olduğumu anladım. Kendi kendime konuşuyordum, çılgınca ama açık seçik. Onlara hitap ettiğimi sanıyorlardı; bir adam söylediklerini not ediyordu bir kâğıda. Konuşmamı kaydetmek istemeleri şaşırtıyordu beni. Başıma gelen her şey ortaya çıkmış oldu. Onun adı, boyu, gözlerinin rengi, sesinin biçimi, kara perdeli oda, kırbaçlar, kösele şeritler. Hızlandırılmış bir film monologu gibi ortaya çıktı. Sözcükler birbirinin ardından geliyordu, ama histeri içinde degildim. Her şey bir cin çıkarma duasında olduğu gibi dökülüyordu içimden. Yeniden hafifleyebilmek için anlatıyordum. Yıkıntıların olduğu yerde yeniden kurabilmek için kendimi.

Masanın öte yanındaki adam anlattıklarımın hoşnut gibi görünüyordu. Öyküme bu kadar yakın bir ilgi duymaya hakkı olmadığını söylemek geliyordu içimden. Öykümü anlatıp gitmek istiyordum yalnızca. Ama o meraklıydı. Anlatışımdaki akıcılığa karşı çıkıyordu. Boyuna geriye dönmeye zorlayıp duruyordu beni. Ne tür bir seks yaptığımı, arkadan yapıldığımdan mutlak olarak emin olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Acı verici ayrıntılara girdim. İnanmadıklarını belirtilerle gösterdiklerinde sesi mi yükseltiyordum. Yalanlanmayacaktım: Ne olduğunu ben biliyordum. Vücuduma oyulmuş olan kızıl ve mavi çizgileri görmeleri için eteğimi kaldırdım. Beni korkutan bir sessizlik doğurdu bu. Öyküme olan ilgilerini yitirmiş olmalıydılar. Gözleri üzerime dikilmişti. Küçük bir odaya götürmek istediler beni ama reddettim. Bir başka biçimde soyutlanmaya uğramak istemiyordum; amacım olayların etkisinden kurtulmaktı.

Onlarla konuşurken başıma onarılmaz bir şeyin gelmiş olduğunu anladım. Seslerini çıkarmıyorlardı, çünkü

korkutmak istemiyorlardı beni. Ve devam ettim. Çıngıraklı yılan gibiydim; çıngıraklarını öfkeyle titriyordu. Sözlerimin mermi delikleri açmasını istiyordum. Asla bir daha işitemeyecekleri şeyler söylüyordum onlara. Başka olaylar, değişik şeyler olabilirdi, ama benimki gibisi bir daha çıkmazdı ortaya. Soluk aldığım sürece devam edecekti benimki.

Eve getirdiler beni. Arabanın arka koltuğunda, onun şoförü bütün kasabayı boydan boya geçerken olduğu gibi, sessizce oturdum. O zaman hiçbir şey söylememiştim, aynı ihtiyatlılığı şimdi de sürdürüyordum. Cadde-ler boş ve karanlıktı. Tiyatrodan, sinemadan çıkmış insanlar görölüyordu. Kırmızı mavi neon lambaları yanıp sönüyordu yol boyunca. Yağmur başlamıştı. Kocaman, parıltılı çakışlar yakalanıyordu farlara. Kara üzerine asılı baklava biçimi şeyler asmışlardı oralara. Benim oturduğum sokağa gelinceye kadar yollar sırlanmış, gerçekdışı gibiydi. Sokağımı nasıl bulduklarını anlayamadım. Şoförü buraya getiren şey neydi? Onlara geri dönmelerini ve bir başka ilçeye, içine girilemeyecek kadar dar sokakları olan bir mahalleye yönelmelerini söylemek istiyordum; fakat yer bulma duyularından oldukça eminlerdi. İçlerinden biri dışarı çıktı ve kapıyı açtı bana. Yağmur yağdığının farkında değilmiş gibiydi. Yağmur damlaları kurbağa yavruları gibi omuzlarına düşüyor, küçük su parçacıklarını sekiz şekline sokuyordu. Sokağın benim sokak olduğunu tanıdım. İşte eşya deposu karşıdaydı; işte bir ev cephesinin pembe şistli sıvası; aslan-yüzlü maskeler; merdiven boşlukları bütün gece aydınlık çok katlı apartmanlar; yukarı bakınca, benim odamın üzerindeki, koyu yeşil perdelerin arkasına gizlenmiş oda görölüyordu. Kim yaşıyordu orada? Asla görünmezlerdi. Onların öykülerini yaşamalıydım. Gece gezintilerine çıkmalı, bütün gece oturup dikdörtgen pencereye bakıp düşünmeli, kentin üzerindeki maviliğe

günün kıpkızıl doğduğunu görmeliydim. İşte buydum ben. Araba beni bırakıp gittikten sonra uzun süre orada sokakta durdum. İkinci kata çıkacak merdivenleri biliyordum. Işık bir süre yanık kalır, sonra da çat diye kapanırdı.

III

En kolay yolun sessizlik olduğunda karar kıldım. Eğer işitilmiyorsam iç sesime yoğunlaşabilirim. Çevreme duvarlar yükseltip bir örümcek ağında bir sineğin titreyişine benzeyen o yankılanmayı yakalayabilirim. Taşla yalıtılmışım. Merkezinde canlı bir kafadan bacaklı fosiliyim ben. Bir an durup düşünmesem, kalbimin vuruşları duvarın öbür yanında vuran bir çekicin sesine benzerdi. Bir daha da uyuyamazdım. Düşlediğimde olduğu gibi. Hücremde balta girmemiş tropikal ormanlar büyür aniden. Boğucu sarmaşık, ağaç gövdesi kalınlığında yeşil bir yılan döner. Dondurulmuş, yavaşlatılmış karabasan çekimlerinde, üçgen şeklinde ok- başının üzerime yaklaşışını seyredirim. Temas olunca çatallı dil bir ağaca çiviler beni. İçime zerkedilen zehir bedenimi şişirir. Bacaklarım kabarmış kaktüslere döner; bedenim şişerek büyür. Taşın inatçı sertliğine karşı sıkıştırılan bir lastik balon gibi olurum.

İşte böyle, yazıyorum. Çoğu kimse gibi, bir kelime-işlemci, kâğıt ve kalemde oluşan gereçlerini apaçık ortaya dizerek, göstererek değil; fakat yazmanın, kendisi için, onu buraya getiren cinsel saldırılar kadar suç olduğu birisi gibi.

Bir sargı bezi tomarına mikroskopik elyazısıyla yazıyorum. Sargı bezinin uzunluğu otuz dokuz metre. Geceleyin sımsıkı sarıyorum onu ve duvardaki bir taşın arkasına koyuyorum. Toz, kireç ve hapisane küfü kokan bir roman. Sıklığı tehlikesini gizliyor. Parmak uzunlu-

ğundaki o silindirin içinde cinsellikte devrim yaratacak patlayıcı bir parlaklık gizli. Onu kendime özel tutmam onun momentiyile yaşamamı sağlıyor benim. Benim cinsel bir sözlük oluşturmam yeni bir türün yaratılışına gerektirecek. Seksi her organdan düşünebilirim ben. Göz deliğinden neden olmasın örneğin? Erkek psikolojisi görerek yönlenir. Görme heyecan yaratır. Gözlerimizle, denge duyumuzla, nöronlarımız, elektronlarımız, protonlarımız, enzimlerimiz, DNA'mız ve dış yeteneklerimizle sevişebildiğimizi düşünün; göbeğimizle, omuzumuzun kıvrımıyla, sırt sırta, kış kışa derinin sürtünmesiyle. Herhangi bir yerde. El, ayak parmaklarımızın altında. İşitme, duyu yansıtma alanımızın içersinde. Cinsel birliğin açınlanmamış, ruhsal ve bedensel o kadar çok bölgeleri var ki!

Bastille'e geldiğimde başka bir insandım ben. Gereksinimlerime karşı çıkılması hiç başıma gelmemiş bir şeydi. Sesim emrederdi; tepilerime uyulurdu. Ama içeri atılır atılmaz her yetkim elimden alındı. Bir çocuk kadar korunmasız duruma geldim. İnsani haklarımdan yoksun bırakıldım. Sanki geçmişle hiçbir bağı olmayan bir insan davranışı görüyordum. Gücümün, gelirim, cinsel güdülerimin, estetik yetkinliğimin, inceliğimin, soğuktan nefretimin, kapalı yerlerden korkumun, titiz yıkanma alışkanlıklarımın içeri girer girmez silineceği, yok olacağı umuluyordu.

Cinnetten korkuyordum. Hücrenin karanlığı, üzerimde dalga dalga koşturan farelerden bir duvar oluyordu. Hava yoğundu. Soluk alamıyordum. At kılından dokunmuş bir kumaş yoğunluğu vardı sanki havada. Aklım, yanlış hızda çalınan bir plak gibi dönüyordu. Kimliğimi yitirme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Artık kendim değildim ben.

Çılgınca bağırp çağırıyordum. Sanrı nöbeti içindeyken La Coste'daki geniş odaları görüyordum. Gözleri-

mi yeterince kapalı tuttuktan sonra açsam bir başka yerde olabileceğime inanıyordum. Yaşamımın, bir film-den kesilmiş parçalar gibi duvarda yansıtılışını seyrediyordum. Ardıışık anları geriye, kaynaklandıkları yere kadar izlemek istiyordum. Geri dönemiyeceğimiz şeyleri neden yaşıyoruz? Bu kendi içindeki ayrılık cinnetin nedenidir. Ben buradayım; bildiğim, tanıdığım şeylerse orada.

Sürgüne gönderildiğimde, Marsilya'daki bir skandal dan sonra Savoy'da yaşarken, işlemekte olduğum suç u araştırır ve yerini saptamaya çalışırdım. Neredeydi? Aklımın ya da bedenimin hangi parçasında gizliydi? Ne görülebilir ne de dokunulabilir olan bir şeyden dolayı kovalanıyordum. Bir suç işlenir işlenmez imgelemin bir parçası olur. Polis, görülür özdeşliği olmayan bir eylem-den dolayı tutuklayacaktı beni. Kanıtları gizlemekle suçlayacaklardı beni. Gümrükten geçerken yakalanmamak için kokaini düğüm yapılmış bir prezervatif içinde yutan bir satıcı gibi, eylem benim içimdeydi sanki. Görünmez bir çarpı işaretiyle işaretlenmişim. Ve tabii geldiler. Chambéry'deki evi sardılar, ve ben dağ başındaki o korkunç Miloans kalesine gönderildim. Çevremdeki asker ve silahlı polis çemberi akıl alır gibi değildi. Bir başkaldırıyı bastırabilecek sayıdaydılar, oysa onlar beni bekliyordu. Duyarlığım, geçmişim ya da tasarladığım geleceğim hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlardı bunlar. Sinekler gibi üzerime yapışmışlardı. Kendi sınırlılıklarının, kendi yetersizliklerinin hıncını almak için aşağılandığımı görmek istiyorlardı.

Benim korunmasızlığım onların sahte dayanışma duygularını artırıyordu. Hücremden, uzaktaki Alpleri görebiliyordum. Görüntüyü bir uçtan bir uca alevlendiren parlak kırmızı güneş ışığında pembe karla yama yama görünüyordu dorukları. Hiç kimsenin oturamayacağı sivriliklerdi, temel şiddetli değişimlerin – evren içinde

megatonlarca gezegenin patlamasının kalıntılarıydı bunlar. Ne içerde ne dışarıda avuntu vardı. Mektuplar yazıyordum. Yaklaşmakta olan bunalıma karşı yalvarıyor, yardıma çağırıyordum. Ben bunları yazdıkça içinde bulunduğum tehlike bir gerçeklik haline geliyordu. Sözcükler içinde bulunduğum durumu daha da şiddetlendiriyordu. Bir şekilde, dilin içindeki çılgılığı rastlantıyla bulmuştum. Sözcükler ellerim bomboşken gelmişti bana. Bir bakıyordum oradaydılar; ben dokunur dokunmaz titreşiyorlardı. Bana onlarla ne yapacağımı seçmek kalıyordu artık. Geleceğimin bilinçdışı ipuçlarıydı onlar. Onlar olmayınca, aklım parçalanıp kaosa giriyordu.

Unutulmaya terkedileceğimden hiç kuşku yoktu. İşlediğim suçun doğasının hiçbir temyize izin vermediği söylenmişti bana. Ve Fransız makamlarına teslim edilecek olursam, bir sirk ayısı gibi davranabilirlerdi bana, sopa dürtükleriyle delik deşik, yamalı bir ayı postuna dönebilirdim. Öfke beni yeniden gerçekliğe götürecek tek yoldu ve yakınıma gelen herkese yöneltiyordum bu öfkeyi: Sardinyalı yöneticiler, hapisane müdürü, yetersiz beslenmeden bir deri bir kemik uşağım. Kalemimi öfkemle sivirliyorum. Sözcüklerim arı iğneleri taşıyordu; dikenliyidiler, zehirliyidiler, alıcısının gözlerinde patlayacak kadar öfke barutuyla yüklüydüler. Geleceğim üzerine başkalarının karar vermesi gibi kötürümleştirici bir yaşantıya öfkeyle karşı çıkmaktan başka ne yapabiliirdim? Bodoslama bir duvara doğru giden arabanın içindeki kör yolcu olmak gibi bir şeydi bu.

Sorduğum şey hiç kimsenin anlamaya hazırlıklı olmadığı bir şey. Bir mektuptan bir parça okuyayım size. 'Siz'in kim olduğunuzu bilmiyorum. Okur, şans işidir. İçinde yaşadığınız zaman özel olarak sizindir. Paylaştığımız tek şey, ne denli ayrı olduğumuzun acı verici bir biçimde ortaya çıkışıdır. Bunu okudukça kendi yaşama-

nız ortadan yitiyor. Benimkisi, üzerinde tırnaklarımla tutunmağa çalıştığım, uçurumun kenarındaki çıplak bir kayaya geldi durdu.

Bir şeyin suç olup olmadığına karar veren sizler, Kongo'da insana onur kazandıracak eylemlerden dolayı Paris'te insanları asan sizler, neden dağ doruklarında deniz kabukları, deniz diplerinde örenler bulduğumu söyleyin bana. Tekdüzelik isteyen yasalar koyan sizler, dünyanın iyiye ve kötüye gereksinim duyduğunu göremezsiniz. Nasıl anlatayım bunu? Aydınlık ve karanlık arasındaki farktır bu, dengedir. Her ikisi de gerekli bize. Farklılaşmayı anlamak istemiyorsunuz. Size benzemeyen şeye suç diyorsunuz; ama farklı bir duyarlılığın haklı göreceği eylemleri cezalandırmak haksızlık değil mi? Kör bir insanla alay eder miydiniz, ibnelerle eğlenir, AIDS'den ölmekte olan bir insanın penceresinden içeri petrol bombası atar, zavallılara eziyet eder, sakatlarla eğlenir, topal bir insanı trafiğin ortasına iter miydiniz? Yanıtsa, EVET. Zararlı korkularınızın ve yetersizliklerinizin öcünü almaya çalışırken, sizin baskı altına aldığınız şeyleri yaşama yürekliliğinde olan kimseleri cezalandırıyorsunuz.

Nefret ettiğim şey, soğuk. Maruz bırakıldığım buz ısısında düşünemiyorum, yazamıyorum. Ellerimi, benim ısınmam için konmuş boruların üzerine koyduğumda, nasıl, başkalarının çevirdiği dolaplar için bir altmetine

dönüştüğümü farkediyorum. Kendi adıma düşünmek ya da konuşmak hakkından yoksunum. Başkaları benim adıma yalan söylüyor. Benim sesimi ve duygularımı kendileri icat ediyorlar. Kendimi bir robot ikizi gibi görmeye başlıyorum. Bütün bunlarda parmağı olan bir Müfettiş Marais var, sabit, psikopatik bir kinle gözünü benden ayırmayan bir adam. İnsan birçok şeyden kurtarabilir kendini, ama bir başkasına zarar verme gibi mantıksız, inatçı bir güdülenme, bütün tepilerin en tehlikelisi. Trafiğin en yoğun saatında kalabalık içindeki tek kaza kurbanının açıklaması budur. Karşı çıkma diye bir şey yok, göz açıp kapayıncaya kadar olmak zorundaydı her şey.

Karımın anasında ve onun arzularını yerine getirmek için tutulmuş bu adamda nereye gitsem peşimi bırakmayan bir araştırma gücü var. Şurada karanlıkta-
yım ben, onlarsa bir lazer gibi gelir bulur beni. Geceleyin, farları yanıp sönerек gelen silahlı polisleri vardır onların; bir arabadan sokağa dökülen bir sürü eşkıya.

Karımın burada bana ulaşmaya çalıştığı söyleniyor. Bir erkek kılığına girerek gelmiş, ama muhafızları atlatamamış. Renée'nin böyle pervasızlıkları vardır. Bir başka koca bulamayacağı kesin, anasıyla yaşamının kaçınılmaz sonucu havasızlıktan boğulmaktan korktuğu ve ona öğretmiş olduğum kösnüllüğe aç olduğu için, özgürlüğü bana bağlı. Bunu yapmakla anasına meydan okumuştı, yakalanınca da öfkeli mektuplar yazmış yöneticiye. İnsanı rahat bırakmayan saplantıya herhangi bir seçenek düşünmeyi reddedişiyse biraz da bana borçlu olduğu bir sövme yolu.

Duyumsamazlığa karşı savaşmak zorundayım. Yazma ve öfke, çöküşe karşı sağlıklı panzehirlerdir. İlk kez bir hücreye kapatıldığınızda buradan çıkış olmadığını düşünürsünüz. Duvarlar çok yakındır birbirine; geceleyin sizi öldürmek için daha da yaklaşırlar, gündüzleriy-

se taş gibi duygusuzdurlar. Sonra bir gün onların içinden apaçık görürsünüz dışarısını; taş birden saydamlaşmıştır. Bir kapı çıkar ortaya, ötesinde çevredeki kırlardan kopuk bir kır görünümü uzanmaktadır. Daha önce orada bulunmuşsunuzdur, ama bir daha göreceğinizi hiç beklemiyorsunuzdur. İçinde ipekten siyah gecelik giymiş bir kadının bir ayna önüne oturmuş makyaj yapmakta olduğu bir evi gizleyen asi pembe bir kum tepciği gibi pembe çiçekler açmış kiraz ağaçları vardır. Bir oraya girebilmeniz istediğinizi her şeyi yapacaktır o kadın. Sizi beklemektedir, ama sizinkiyle onun zamanı aynı değildir. Şu anda beklemektedir sizi o, tırnağı kırmızıya boyalı parmağını siyah külotunun üzerinde gezdirerek sizin gelişinize hazırlık olsun diye kendini heyecanlandırıyor. Ev o kadar yakınınızdadır ki, beş dakikada orada olabilirsiniz. Kapısı açıktır, kızıl bir geç ögle sonu güneşi girmektedir içeri. Her şeyi hazırlamıştır: zincir, atlas eldivenler, kırbaç. Evcenliğini bastırmanızı deli gibi beklemektedir. Uzun sıçrayışlarla taklalar atıyor. Oraya ulaşabileceğinizi biliyorsunuz. Yapaçağınız tek şey engelleri değiştirmek, bir boyutu bir başka boyuta dönüştürmek.

Ve birden özgürdüm. Yemeğimi yediğim odayla içine girmem yasaklanmış olan mutfak arasındaki kapı açıldı. İçerden biri ayarlamış olmalı bunu. Pencereden aşağıdaki meyilli toprağa kısa bir atlayış gerekiyordu, bir şeye çarpıp yuvarlanırken alnımda mavi gecenin serin havasını duydum. Karanlıkta dinelen adamlar vardı. Gölgelerden çıkıp geldiler. Geceleyin ağaçların altında bir araya gelerek cinsel bir gereksinimi yanıtlıyor olmalıydılar. Ne var ki, bunlar benim hizmetime verilmiş adamlardı; Fransa'ya geri dönüşümde beni korumak için tutulmuş katiller. Hava soğuktu geceleyin; buz gibi havayı ciğerlerime çeker çekmez neler olup bittiğinin farkına vardım şaşkınlıkla. Sınırdaki yolda bekleyen bir a-

rabaya ulaşıncaya kadar at üstünde gittik. Hiç kimse konuşmuyordu. Yolun kenarındaki bayırlarda bir baykuş öttü çalılıkta içinde. Miloans ile sınır arasındaki mesafe fazla değildi, şafak sökerken Lyons'a varmıştık. Uyuyan kentin üzerinde kıpkırmızı bir gök yükseliyordu. Özgürdüm, ancak bu kavramı zihnen nasıl kullanacağıma bağılı olarak.

Ve böylece her şey yeniden başlıyor. Gereksinimlerimi karşılayamıyorum; onlar benden güçlü ve dikkat istiyor. Onlar benimle birlikte, ben onlarla birlikte gidiyorum gittiğim yere; aramızdaki trafik pervasız yıkıcılık eylemleriyle tamamlanıyor.

Ya karım? Ona döneyim. Çocuklar da var. Bir oğul, benim genlerimi, mizacıma alacak mı bilinmez? Benim evlenmek istediğim Renée değildi, kız kardeşi Anne'dı. Her ikisinden de hoşlanıyordum, eylemlerimle annelerinin iğne gibi batan aşağılamalarını, uluyan bir kurdun sonsuz öfkesini kışkırtıyordum. Anne ile geziye çıkıp Renée'yi en ağza alınmaz cinsel tatlarımı bile kabul edebileceği bir kıskançlığa kışkırtmak istiyordum. Ve kabul ediyordu. Bir panterin açlığıyla bekliyordu beni. Gözlerini bağılıyor, bacaklarını başının üzerinde bağlayarak çeşitli yollar deniyordum onunla. Bazen da üçüncü bir kişi sokuyordum araya, ben Renée ile sevişirken o da benimle sevişecek bir üçüncü kişi. Sapıklıklarımı bilmesi heyecanlandırıyordu onu. Kötü şöhretli biri tarafından yatağına bağlanmış olmak, annesinin sosyal isteklerini rezilce bir reddediş yoluydu. Ve benim hastalıklı bir biçimde eşler aradığımı bilmesi hiç de keyfini kaçırmıyordu onun. Renée, yasayla başımı derde sokan eylemlerimin gönüllü bir suç ortağıydı. Bir erkek gibi giyinip sokaklara çıkarak bana karı arardı. Paris'te alışkanlık edinmiştik bunu. Altın küpeleri, yeşil giysisi, iri kravatı ve beyaz gömleğiyle, uygunsuz tekliflerde bulunurdu benim adıma.

Yalnız başıma kaldığımda, onu kişiliğine bu denli yabancı bir ifade tarzına götüren şeyin ne olduğunu düşünürüm. Aşk hepimizi bir yabancıya dönüştürür. Beni mutlu etmek için mi böyle davranıyordu, yoksa içindeki gizli bir şeyi gerçekleştirmesi için ben mi bu rolü sağlıyordum ona? Belirsizliklerin sonu yoktur. Renée annesinin baskıcı yetkesinden korkuyordu. Geçmişinden kurtulmak için bir aslanın kuyruğuna bile asılıp gidebilirdi. Ben, toplumdan kaçma yollarını aramıyordum; onun ilkelerini bozmak istiyordum. Benim sesim değişiklik isteyen anarşik bir ses. Gömleğime kanla şöyle yazacağım: “Ancak geleceğe bakan neşeyle bakar.”

Lyons’dan La Coste’a devam ettim yoluma, esintili Fransız kavakları mavi gök kesintilerini gösterirken Mercedes yolu yiyip yutuyordu. Ne kadar sürebilirdi ki? Peşimden geleceklerini biliyordum, kaçış haberim çoktan duyulmuş olmalıydı. Ama bir kaçak gibi davranmayı reddediyordum. Herhangi biri idim ben; bunun gözden uzak tutulmasını istemiyordum. İnekler tarlaya çıkarılıyordu; bir çocuk resmindeki gibi mavi düğünçiçeklerinden, akyoncadan, ve geniş bir devedikenî ormanından oluşan çayırılığa kaçıyorlardı. Daha ilerde tek başına bir keçi, gittikçe mavileşen göğün altında yol kenarında duruyordu.

Kırları bir uçtan öbürüne arabayla geçiş algıya yararlı bir şeydir. İnsanda çakan şey, iç konuşma yoluyla gelişen bir örnek süslere koşut bir dünyadır. Bir araba camından dışarıyı seyretmek aynı zamanda iki yerde birden olmak gibi bir şeydir, ve ikisi de gerçekleştirilebilir. Bir yerde şoförü durdurttum. Çayırda bütün hızımla koşma tepimi kontrol edemiyordum. Yüksek otların içine uzandım, ellerimle toprağa yapıştım, yabancı sarmısağın keskin kokusu algımı yarıp içime giriyordu. İşte o anlardan biriydi. Ufak şeyler gider bir yaşamı oluşturur.

La Coste'daki tiyatrom henüz tamamlanmış olmaktan uzaktı, fakat benim başarılı oyun yazma çabalarım-
dan ilkinı sahneleyebileceğim kadar ilerlemiş durum-
daydı. Renée, gelirini benim imgelem gücümün mimari
uçuşlarını gerçekleştirmekte kullanmaya hazırdı. Kendi
atasözüne uygun yaşamak istiyordum: "Düzerken, her
erkek bir zorbadır."

Yalnızca sonbaharın gelmesini bekliyordum. La Cos-
te'da duvarların içersinde, çocukluğumda Saumane'de
tanıdığım yalıtılmış çevreyi yeniden kurmak istiyordum:
papaz olan amcam şatonun kapılarını kışa ve dünyaya
kapar, böylece kendisinin ve dostlarının eğlenmesi için i-
cat ettiğı cinsel zevklere dalmakta özgür olurdu. Kalkmış
aletine havyar sürmüş delikanlıyı, iki ya da üç erkekle
çoğul sekse girmiş kızları orada gördüm ben. Ev halkını
rahatsız edecek bir şey yoktu. Dünyadan kopmuş kimse-
ler gibi yaşırdık. Baharın dönüşünü, bademlerin ve ki-
razların yeniden pembe çiçekler açacağı, uyuyan toplu-
mun canlanacağı, büyük ateşlerin söndürölüp yeniden ı-
şığa döneceğimiz günü korkuyla beklerdik.

La Coste'da, kendi kendine yeten bir evren fikrini
yeniden kurmak istiyordum. Kendimizi dünyadan ayı-
rıp ağızları susturacak paramız vardı. Tiyatroda bir e-
rişkin toplulukla denemelere başlamıştım. Siyah korse-
ler, siyah jartiyerler giymiş kızlar, benim bir oyunumda
oynuyorlardı: genç bir çocuk bir timsahın çeneleri ara-
sına yerleştirilmişti ve ısırılıyordu. Yabansı bir üstger-
çek etkisi bırakıyordu bu sahne. Oyunun öyküsü adala-
ra bir yolculuğı anlatıyor. İkisi de kokain alışkanlığına
yakalanmış, beyaz keten giysili iki erkek, bir körfezi
geçmekte olan bir teknenin kışında oturmuş. Büyük bir
yaprak ve yeşillik yığını altına yerleştirildiğini bildikleri
tahta iskeleyi geçmemek için gözlerini suya dikmişler.
Hava sıcak, tayfalar soyunmuş, çıplak. Öykünün bir
yerinde, tam...

Dünyada kaybolmanın, yitmenin gerçekliğini yaşamak istiyordum. La Coste, yeni bir türün gelişmesi için bir üs olacaktı. Zamanla, benim öğretilerimin yapısı içindekilerden başka değerleri kalıt almayacak çocuklar doğacaktı. Yapabilirsem, evi, toprağın en ulaşılmaz yerine kurduracaktım. Uçaklar ve arabalar, içine girilmez bütün yolları bölmüş, en umulmadık bütün uzanları açıp içine girmiş olduğuna göre, yerimiz dış uzamdan çok bir iç uzama gömülmüş olmak zorundaydı. Kodlanmış dizgelerimizi bu ocaklara indirir, ruhsal-cinsel gizlerimizi buralara gömer, gerçek tepilerimizi buralarda yaşarız.

Bir kış boyu kesintisiz bir haz için her şey hazırlanmıştı şatoda. Dikkati çekmeyecek bir biçimde yaşayarak, gösterişe olan doğal eğilimlerimi bastırarak ve bitmekte olan yaz ayları boyunca yer konusunda tam bir suskunluğa girerek gelecek kış için planlarımı hazırlayabilirdim. Çevrede oturanlar dönmüş olduğumun tam olarak farkında değildi. Evden dışarı çıkmıyor, yazıyor, tiyatronun kuruluşunu seyrediyordum. Binanın içindeki ve çevresindeki işçiler, hiç değişmiyordu; sürekli dikkat isteyen bir evin ayrılmaz parçalarıydılar.

Karım bazen buradaydı, ama uzun aralarla ortalıktan kayboluyordu. Büyük fırtınalar zamanıydı. Tam öğle vaktinin mavisini, çelik pırıltısında bir ışığa, o da kahverengimsi bir mora dönüşecekti. Öğle sonunun erken saatlerinde, gök gürültüsü, geliyorum demeden kırların üzerinde çakararak sarsıyordu bizleri. Gök sanki merkezden dışarı doğru parçalanan bir pencere camı gibi ses çıkarıyordu. Sıcak yağmur avlu boyunca buharlaşıyor, avluyu, ılık çıkararak yükselen bulutlar içinde buharlaşan bir nemli saunaya döndürüyordu. Daha önce geçirmiş olduğum yazlara hiç benzemiyordu; yoldaki bir arabanın uzaktan gelen sesi bile, yeniden gök gürleyecek korkusuyla sıçratıyordu insanı.

Yaşlanıyordum; bunu yüzümde görür gibi oldum, ama daha sonra unuttum gitti. Cinselliğim volkan gibiydi; içerden, bir lav gibi derinden geliyordu. Gerek sinmem, bu tepiyi herhangi bir biçimde ılımlandırma girişimini ezip geçiyordu. La Coste'da küçük bir çiçek bahçesi vardı; güllerin, şebboyların, biberiyelerin, kekiklerin, lavanta çiçeklerinin ağır yaz sonu kokusu, aniden bastıran yağmurdan sonra çarpıcı dalgalar halinde sarıyordu çevreyi. Bu doygun hava içinde nefes almaktan hoşlanıyordum; toprak, bağlara sarı ve kırmızı bir renk düşmeden önce tam bir olgunlaşma istiyordu. Aşırıya kaçmadan, ama mantarı açılmadan on yıl şarabın içinde yaşamış olan güneş ışığını tatmak merakıyla içiyordum. Üzümlerin giderek büyüdüğünü, şiştiğini gördüğüm yaz, hapis günleriydi. Şimdiyse hapsimi siyah keskin bir şarap kokusunda yeniden duyuyordum. Kendi içimde, bir tank içinde kokmuş su gibi bir hücrede yaşar gibi yaşamayı öğrenmiştim. Hiç kimseyi yakınım da istemiyordum; tam bir aşağılanma içindeydim. Yazmanın, başka türlü var olmayacak olan bir dünya yaratmak olduğunu öğrenmiştim. İmgelemede yaratıldığı için neden daha az gerçek olsundu? Bilincin dokusu çok katlı değil midir? Bir filmin gerisinde, farklı bir seyirciye gösterilen ve böylece devam eden bir başkası vardır. O yazın kara güneşinde tattığım, elleri kolları bağlı olmanın adaletsizliği idi. O sıralar, insanın bireysel özgürlüğünü tehdit eden her yasa maddesine karşı kitapçıklar yazardım. Bir ipek elbiseyi kesip parçalayan bir bıçak gibi saldırıyordum bunlara. İnsanın, suçtan başışıklık durumunu iki yüzlü bir biçimde sürdürmek değil, başkalarının psikolojisinde eğitmek gereksiniminden söz ediyordum. Hangimiz, sapkınlıklarını başkalarının görmeyeceği bir gizlilik içinde saklamıyor? Hükümetleri, oligarşileri, plutokrasileri suçluyordum. Yaz ortasında kar atar gibi bir şeydi bu. El kol hareketlerim buharlaş-

yordu. Bir kafesin demirlerinde kendi derisini yüzen bir hayvan gibiydim.

Yağmur yine toplanıyordu tepemizde. Morumsu koskoca bir taçyapraklar demeti oluşuyordu giderek. Bu kez o kadar çabuk içerilere çekilmek niyetinde değildim. Yaz aylarından yıkanıp tertemiz çıkmak ve kendimi yaklaşan sonbahara hazırlamak istiyordum. Yapmak istediğim şeyde mutlak bir yoğunlaşma vardı. Seçilmiş yerel sakinleri daha şimdiden ana salonda topluyordum kafamda. Renée ile pezevengim Nanon, bana çekici gelen özelliklerinden dolayı seçmiş olacaktı onları. Kadınsı özellikleri ve kendilerine ilk kez göstereceğim seks biçimlerini bilmemeleri yüzünden seçilecek kadın ve delikanlılar, çalışma grubumun çekirdeğini oluşturacaktı. Karşıt bir gerilim olarak iş görecektir çirkinlere ve sekste uzmanlıklarıyla ünlü daha yaşlı iki kadına da gereksinim vardı; bu sonuncular, dönemli bir katharsis olmasını istediğim, bir tür yatakta üç kişilik gürültülü oyuna katılacaklardı. Onların beden yapılarını, isteklerime, yasaklara, uyandırıcı fetişlere verecekleri yanıtları daha şimdiden kafamda evirip çeviriyordum. Eğer burada başarılı olurlarsa kendilerine gereken özen gösterilecekti. Sevecenliğe ancak cinsel gaddarlıkla erişen bir insanımdır ben. Oraya erişir erişmez kimliğimin gerçek doğasını tanırım. Bazen da davranışıma bir düzeltici bulabilmem için çok uzaklara gitmem gerekir.

Gökyüzüne bakıyordum; sıcak yağmur, güllerin kırmızı taçyapraklarına tokatlar atıyordu. Ritim yavaş, metronomsaldı; gecikmiş tufana, her şeyin üstünü kaplayacak bir dalga duvarındaki kıvılcım gibi gelecek olan şiddetli, kızgın kırbaç darbesine bir girişti. Sonra başımı ve omuzlarımı döverek, bağışlamaz gücüllü kır görünümünü dışarı sürerek içeri yayılıyordu. Giysilerimden soyunuyor ve sarhoş edici bir cerbezeye nerdeyse ikiye katlanmış, çırılçıplak dineliyordum orada. Toprak nasıl

içine alıyorsa öyle hissetmek istiyordum yağmuru. Günlerin hızla üzerini çizerek dörtnala gidiyordum sonbahara doğru. Asma kütüğünün verdiği, benim üzümüm olacak, ve kanım cinselliğe boşalacaktı. Tepelerden aşağı indiğini duyuyordum kurtların. Bir gün dışarı çıkar da malikanenin arkasında bekler durumda bir araba ya da yol üzerinde gözlerini karşıya dikmiş kör bir at görürsem, vaktin geldiğini anlayacaktım.

Üzerime yağan sağanağın bedenime sürtünmesiyle canlanmış tekrar içeri giriyordum. Heyecanlanıyordum. Düşüncelerim tertemiz bir sudaki parlak, tropikal balıklar gibi yüzüyordu sanki. Renée'yi yarı soyunmuş bir halde yakalıyordum. Cömert göğüslerini avuçlayıp saydam bir sutyenden dışarı çıkarıyor, tuvalet masasının önündeki iskemleden yatağa taşıyordum onu. Ciyaklıyor ve çoraplı bacaklarıyla havayı dövüyordu. Hızla karnının üstüne dönüyor, siyah külotu benimle poposu arasında yarı saydam bir tabaka oluşturuyordu. Poposuna, çenetlerinde ısırgan otu değmiş gibi kaşıntılar uyandıran tokatlar atıyordum, sonrasını biliyorsunuz. Bu oturumlar kendi evimde gizlenmeye itiyordu beni. Aynamın karşısında fırtınalarla yüzleşiyordum. O gece yalnız başıma kalıyordum. Yaklaşmakta olan sonbaharın beni labirentin daha önce hiç girmediğim derinliklerine götüreceğini biliyordum. Yanık deri ve post, ekşi esrar kokusu geliyordu burnuma; duyularım daha şimdiden seks, korku, ter kokuları, sinirleri sivriltilmek ya da iptal etmek için içilen uyuşturucu kokuları sezinliyordu. İçeri kapanıyor ve koca bir kedi görecekmışim gibi aynaya bakıp duruyordum. İçimizden birimiz patlayacaktı sonunda. Gün ağarınca kadar öyle, bir türlü gevşemeyen bir gerginlikle yanıp tutuşarak orada hareketsiz duruyordum

İnsanlar, kırların kurumak üzere asılmış bir tilki postu rengine döndüğü, bütün bölgenin üzüm hasatına

daldığı o sonbaharda buraya getirildiklerinde, yaşamımın çevrimsel doğasının farkındaydım. Bunu yapmayı sürdürecektim, çünkü başka yolu yoktu. Bir sürü koridor boyunca yürümüş, sağlı sollu kapıları açmış ve odaları bomboş bulmuştum. Burada istenmiyorum ben. Bir sandalye, bir masa, artık olmayan bir kişiden kalmış bir iki ufak şey, o kadar. Kendimi çok az kimsenin paylaşacağı bir geleceğe yürürken seyrediyorum.

Mevsim dönüşmeden yiyecekler gelmeye başladı. Öyle tantanayla filan değil, dört aylık bir süre için hücrelerin ve dondurucu dolapların depolama izin verdiği bir düzenlilikle. Bu kez yalıtılmışlığımızın tam olmasını istiyordum. Komşu köylere sızıntı yapacak herhangi bir delik olsun istemiyordum. Bir tek sözcük bile olsa. Kamyonlar avluya yanaşıyor, yükleri boşaltılıyordu. Hiçbir şey eksik olmasın istiyordum. Kendini adadığı seks biçimi yüzünden peşine düşülen sapık bir herif, gariplik bir adamsam ben, o zaman özelliklerime kendi yapıtım olan bir çerçeve içinde hoşgörölü davranacaktım, kararlıydım bunda.

Geceleyin evin sessizliğini dinlerken, dünyanın sonuna geldiğime inandırabilirdim kendimi. Tiyatroya gidiyor, karanlıkta beni bulacak bir tek kırmızı spot ışığın ayarlanmış olduğu sahnede oturuyordum. Mutluydum böyle zamanlarda. Arkamda dip perdesi olarak şişirilmiş Japon bebekleri duruyordu. İşte burada, içimde köpürmekte olan psikodramayı oynatabilirdim. ‘Türümün tek örneğiyim ben.’ Ses düzeneğinin içine yerleştirilmiş olan yankı bölümü istediğim ayinsel ses etkisini sağlıyordu. ‘Türümün tek örneğiyim ben.’ Ses çarpıp bana geliyordu yeniden. Burada tarihin akışına karşı yaşayan bir insan bağlamında kendimi yalıtılabildim. Bir şeyin yanlış olduğunu görmeyin, hemen size düşman olur o şey. Statüko, hayvanat bahçesinin esiri, ilâçla uyutulmuş bir aslandır. Gevşemiş taşakları sarkar. Gösterdiği

şey, karotid arterinin kesilmiş olmasından gelen iktidarsızlıktır.

Bazen bütün gece tiyatroda kalıyordum. Başkaları için tasarladığım parçaları yazıyor ya da oynuyordum. Hapiste olsun dışarıda olsun, hep aynı şey. Yeni bir ırkın önderi olarak ilan edilmek üzereydim. Buna gerçekten inanıyordum. Havada vardı bu. Sonbahar ve kış bu savımı pekiştirirdi. Aynı zamanda, tek başına olma gereksinimim de büyüyordu; Yalnız başıma yatıyor, Renée'nin ataklarından çekiniyordum. İçimde bir şey enerji kazanıyordu. Dokunulmazdım ben. Bir devrim kanımda sona eriyordu. Düşlerimde hep, ağzına kadar dolu bir stadyumun ışığına çıkmak üzere bir yeraltı koridorundan geçirilen bir adam imgesi görüyordum tekrar tekrar. Toplanmış kalabalığa seslenmeye hazırlanması gerektiğini biliyordu o. Beni kötüleyenlerin ortadan kaldırmak için o kadar çalıştığı kahramandı o.

İlk hafta boyunca ev halkına kimlerin eklendiğine bakmıyordum. Altı kız ve dört delikanlının kışı La Coste'da geçirmeye razı olduklarını biliyordum. Onları hayal ediyordum. Böylesi daha kolaydı. Ve gerçekten de yeterince çaba gösterirsem, tam da hayalimdeki eşler biçimine girebilirlerdi. Ve beni hiç unutamayacaklardı? Ya siz?

Onlarla karşılaşmaya karar verdiğim gece, sırtım devamlı topluluğa dönük olarak oturdum. Karşımdaki duvara konuşuyordum. Hiçbir sorun olmadığını açıkça göstermek istiyordum. Buraya gelmeye razı olmakla kendilerini benim yerime koymuşlardı. Kişiliğini yitirmeye inancı aşlamak istiyordum onlara. Bir kişi olarak değil bir gereksinme olarak düşünülecektim onlarca. Eğer ilerde bana karşı dönecek olurlarsa, karşılarında dava edecek kimseyi bulamayacaklardı. Baharın dönüşüyle birlikte şato boşalacaktı. Geride malikâneyi ayakta tutacak en az sayıda kişi bırakarak, bir yerlere gidecektim.

Renée ve Nano iyi seçimler yapmışlar. Kızlar arasında üç sarışın, bir kızıl saçlı ve bir esmer var. Oğlanlar iki eşeyli. Kızlarla değiştirilebilir. Dudaklarını boyatacak, en hafif Shiseido makyajı yaptıracakım onlara. Gözlerinin altına birazcık siyahlık, yanaklara birkaç fırça porselen mavisi. Zaman zaman bir erkeğin yapabileceği ilk çocuğu yaratmayı düşünürüm. Adıma en uygun ideal bir ardıl olurdu. Bundan öte, daha büyük bir sapıklık yoktur.

Ve artık yağmurlar başlıyor. Zamanımı oyunlar yazarak ve geçmişimi özetlemekle geçiriyorum. İçinde bulunduğumuz zaman, geçmişte yapmış olduğumuz şeyleri nasıl olur da değiştirir? Sözcüklerin bana hatırlattıkları, hiçbir zaman aynı olay değildir. Sanki iki hayat yaşıyoruz. İkincisi birincisinin yapmak istediğini değerlendiriyor, fakat hiçbirini gerçekliğe inancı kuramıyor.

Sabahları sarayımı dolaşıyorum. Bu tür hareketler bir insan olduğumu akla getiriyor en azından. Ve haftalar geçtikçe, onların bazı rollere seçilme istekleri konusunda nerdeyse bir rekabet oluyor aralarında. Bende ki sevecenlik ancak hayvanca acı vermek yoluyla yaratılabilir. Onları hissedebilmem için birini yere devirmem gerekir. Eğilimlerime yol vermek para ve nüfuz gerektirir, ikisi de var bende. Haciz altına alınmış olan varlığım, öyle görünüyor ki, Renée'nin ailesinden para sızdırmasına bağlı. Beni kilit altına alamıyorlarsa, o zaman ben dünyadan yalıtılmış bir durumda yaşarken onlar dünyanın en mutlu insanıdırlar. Benim evrensel değerdeki yeteneklerim hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.

Geçen gece karanlık odamın ötesine geçtim. Fazla ileri gittiğimi neden sonra farkettim. Bütün gece düşte koşa koşa bir çıkmaz sokağa saplanmış bir insan gibi terliyordum. Bir başka yerden, ne yapmış olduğumu gördüm. Filmde bir başkasını izlemek gibi bir şeydi bu. Huş ağacını çok cömertce kullanmıştım; kadının vücu-

dunda sıra sıra derin kesik izleri vardı. Sanki derisine kırmızı ve leylak rengi bir Venedik pancuru basılmıştı. Çözöldüğönde, kaçmaya çalıştı, fakat benim yönettiğim kölelik hücrelerinden çıkış yolu asla yoktur. Sırtımdan aşağı doğru bir kan iniyordu. Orgazma ulaşmak için kendi kendimi kırbaçlamıştım. Şimdi bu kız ve diğlerleri gebe kaldıklarından yakınıyorlar, sanki benim sevişme tarzımla bu yapılabiliymiş gibi.

Bazen keşke eve bir kaplan, bir leopar, bir panter sokmuş olsaydım diyorum. Onun varlığı kaçmayı giderici bir hizmet görürdü. Aslında deliler için yapılmış bir tiyatroyla konuklarımı eğlendiriyorum. Konuklarım, canlı sevişme sahnelerine, kurumlara karşı fazla dramatik eleştirilere, çuvalların içinde, dünyanın merkezine giden yolu bulmak için etrafta sürünüp duran iki figüre tanıklık edebiliyorlar burada.

IV

İnanamıyordum. Beni ona doğru çeken şeyin ne olduğunu defalarca soruyordum kendi kendime. La Coste'a gitmiş olan bizlere uygunsuz önerilerde bulunulmuştu. Askere alınır gibi kamyonlara doldurulup bir barakaya götürülmedik. Gittik, çünkü içimizde dile getirilmeyi bekleyen bir şey vardı. Bunu anlayabilmem epeyce zamanımı aldı. Yalnızca çevredeki köylerden değil, Paris, Marsilya gibi uzak yerlerden gelenler de vardı. Onun yaptıkları hakkında söylentiler dolaşıyordu ortalıkta. İsteddiği hizmetler karşılığı iyi ya da başkalarından çok fazla para verdiği için değildi de, daha çok bir inancı temsil eder olmuştu da ondan gidiyorduk. Onun takınak fetişleri üzerine, köydeki terkedilmiş evi, bir transvestin sürdüğü söylenen bir arabanın perdeli pleksiğlas camları hakkında söylenen şeyler bizi büyülemişti.

Ancak zaman zaman sınır boyunca yapılan yağmalarla ara verdiği yapayalnız bir hayata çekilmiş olduğunu duyuyorduk. Hep uçlarda dolaşan, hiçbir zaman ovanın üzerinde toplanmayan bir fırtına gibiydi o. Eşcinsel barlardaki bizlerden hiçbiri onu görmemiştik daha önce, ama adını duymuştuk. Çok kültürlü, çok bilgili - ama garip bir adam olduğu söyleniyordu. Ruh hali gözle görülür bir biçimde değişebiliyordu. Birisi, bu kişilik yarılmasının bir eriyiğın renk değiştirmesini seyretmek gibi bir şey olduğunu söylemişti; koyu bir mor boya, açık, gözkaşıtııcı bir koyu sıvıya dönüşebiliyordu. O zaman mani'si sekse doğru yönelmiş olurdu. Buna ben-

zer bir şey işte! Böyle şeyler anlatılıyordu bize. Yok pornocuymuş, kadından nefret edermiş, yok iktidarsızmış, ölüseviciymiş, yok acayip giysiler giyinir, kışlık ahırlarında inekleri düzermiş. Bilmiyorduk. Hiç kimse bilmiyordu.

Fakat tam gelmesini beklerken, onun tam zamanında ortaya çıkacağını bilirdik. Araba barın dışında park edilmiş olurdu; bütün gözler arabanın üzerinde toplanırdı. Adamın kayıtsızlığı, beraberindekilere belirgin ilgisizliği, sağındaki buz kovaşına yatırılmış Dom Perignon şişesi, ikide bir masanın üzerinde açık duran kitaba çevrilen gözleri, bütün bu belirgin saptırmalar onun o karşı gelinmez havasını artırırdı. Öylesine uzak ve soğuk, öylesine yaklaşılmazdı ki, cesaretimiz olsa, kendini kurban eden sinekler gibi ağına atardık kendimizi. Oysa hep şaşırmış gibi görünürdü. 'O kadar deliysen, o zaman elindeki hak etmişsin demektir.' Eminim o böyle söylemişti, ya da yanlış birinden söz ediyordumdur. O kadar çoktular ki. Ama ondan gelmiş olmalı bu sözler. Hakkındaki her şey anılmaya değer. Sevecen anlarında, insanın garip zevkleri olanlara üzülmeleri gerektiğini söylerdi. Onların yanlış kendilerinden gelmiyormuş da doğumlarındaki hatadan geliyormuş, hiçbirimiz, albenili ya da çok sıradan biri olmamızı nasıl açıklayamazsak, cinsel zevklerimizi de kendimiz seçemezmişiz. Görüşleri zamanının çok ilerisindeydi, sanırım hâlâ da öyledir. Hapis, zorbaca bir barbarlıkla karşı karşıya getürmüştü onu. Onun tepesini attıracağı sanılan bir şey varsa, o da baskıcı kavramıydı. Güçsüz, güçsüz olduğu için de yalarlanmaya iki misli açık, bütün alışkanlıklarından birden koparılıp alınmış, duyarlılıkla uyuşmazdır yaşama tarzına terkedilmiş olduğu için, sistemin suçlular yarattığını, demir kafes ardında tutulan kaplanların kafes açılır açılmaz toplumun bacaklarına saldırdığını ileri sürerdi. Çektiği acıları, çoğunlukla bağıra bağıra, nutuk

atar gibi, sabit fikirli bir ağız kalabalığı halinde dile getiriş, geceleyin yalnız başına, özel tiyatronun sahne kenarında yürürken olurdu. Sanki konuşan o değil de onun içindeki bir başkasıydı, soluğuyla karşılıklı konuşmayı gereğine göre değiştirmeye çalışırdı. Kendini bıraktığındaysa hastalık ateşinden tir tir titreyen bir insan gibi ısıklar çıkarırdı.

Size bu anlattıklarım belleğin emrettiği rastlantısal izlenimler. Hayatta hiçbir zaman hiç kimseye yaklaşmamışım. Çoğu zaman insanları düşünme yeteneklerinden çok bakışlarından okurum. Annemin babasının adı olduğu için Philippe adı verilmiş bana. Baskın gelen bir tutkuyu anlamsız, çeşit çeşit kendini ifade yollarından ayırdetmeyi öğrenecek yaşa geldiğimde, insan imgeleri yaratmak istediğimin farkına vardım. Giyim kuşam eşyalarıyla ilgilenmeye başladım: bir erkek kravatı, bir kadın kemeri, bir ceket üzerindeki düğmeler, bir elbise kolunun kesimi. Yaratıcı ayrıntılara dikkat ederek çizdim bunları, modellerimi bunlarla süsleyecektim. Kitaplardaki, kataloglardaki resimlere baka baka, giderek kendi hayalimden çiziyordum. Kendi özgün modellerimi nasıl yarattığıma şaşır kalırdı. 'Bunu sen düşünmüş olamazsın,' derdi. Ama ben düşünmüştüm. Sonra da yarattıklarımı renklendirirdim. İçinde siyah bir gömlek olan parlak pembe bir ceket, çizgili gemici tişörtüyle giyilen fildişi renkli bir elbise, tokası dolunay şeklinde bir deri kemer, çıplak bir beden üzerinde kırmızı bir bole-ro, omuzlara kadar inen çember küpeler. Anında yaratmalarım hep sansasyonel olmayı amaçlardı. Omuzlara kadar çıkan siyah eldiven giymiş beyaz bikinili kadınlar çiziyor, sonra da bu imajı erkeklere çevriyordum. Modelim siyah ipekten dar kısa pantolonlar, uzun beyaz eldivenler giyyordu. Bir çizim grubunda çalışıyor, bir atölyem olmasını özlüyordum. Müşterilerim, dünyada bir varlık yaratmak isteyen dostlar, içlerinden geçirdik-

lerine uygun dūŖecek bir giysi Ŗekli bulmayı umud eden genē erkekler ve kızlardı baŖta. Pullardan, payetlerden kūēuk siyah kokteyl elbiseleri; kamptaki arkadaŖlarım iēin vūcuda yapıŖan dansōz giysileri; bir erkek fetiŖleri katalogundan esinlenerek iē ēamaŖırları; sahnede kullanmak Ŗzere yampiri Ŗapkalar yapıyordum; her Ŗeyden Ŗnce, kesimlerim bu iŖe para yatıracak kiŖilerin dikkatine ēekmeye yōnelik yeni, buluŖ eseri Ŗeylerdi.

ēalıŖmadıēım zamanlar o kusursuz yabancının gōrūnmesini bekleyerek geēiriyordum zamanımı. Beni dıŖarı, barlara gitmeye alıŖtıran da bu iŖte. Kapı ne zaman aēılıŖa ve birisinin ayak seslerini duysam umut ve korku karıŖımı bir bekleyiŖ kaplardı iēimi. O mu bu gelen? Birbirimize Ŗōyle bir bakınca hayatım bir romana mı dōnūŖecek? Mitos dediēimiz Ŗey de bōyle baŖlar sanırım. BaŖkası olmadıēı iēin eski Ŗykū yenilenir. Zıtların birbirini ēekmesi, aynıların karŖılaŖması, hep aynı Ŗeydir. Aradıēımız Ŗey ikili yaŖamaktır. Bir parēam baŖka birisinin zihninde var olmak, onların dūŖūncelerinde mavi bir gōēe ēekilmiş kırmızı bir yelken gibi Ŗne fırlamak ister; buna karŖılık o kiŖiyi sinirlerim iēine ēevirmek, ve onu zamanla akıcı bir ifadeye dōnūŖecek olan yabancı bir dil gibi Ŗērenmek isterim. Kendim ya da o olabilirim; onu cadde boyunca ēırılēıplak ya da zihnimde giydirilmiŖ olarak yūrūtebilirim, ēiēeklerle kırbaēlayabilirim ya da hayaline siyah Ŗfke bulutları fırlatabilirim.

Anlamadıēım Ŗey, zaman. Hangi yūzyılda yım? La Coste'taki Ŗato, bir gerēekti o – sol kıēımdaki kabarık yara izini bugūn bile ēizebilirim. Bu moda fotoēraflar mı? Man Ray yaptı onları, Ŗtekinin mazoŖizmini kutlayan adam. Onun modellerinden ēok Ŗey Ŗērendim ben. Onun dudak boyası kavramı ya da kendi deyiŖiyle sōylersek 'kızıl cesaret niŖanı', bir kadının hem erotik mūhūrū hem de soytarıya, kuklaya, pandomimciye, mas-

keye karşı üstünlüğü olan o kızıl, kestane rengi ya da turuncu nişandır yüzün dış özelliklerine yeğlenen.

Saat kaç? Stüdyomda üç tane saatım var. Bir tanesi yeşil dijital sayıları gösterir: 18.4.1772; öteki, tarihi 23.5.1935 olarak aydınlatıyor; üçüncüsü daha da farklı: 18.4.1992. Peki kimim ben? Beni La Coste'a götüren adam gibi o kadar çok şey yaşadım ki! Nisan yağmurlarında leylakları eve getirdim; dairemi soyup soğana çeviren ve çekip giden âşıkların yatağımın baş ucuna bıraktığı azarlama mektupları buldum; görünmez bir varlık tarafından yazılmış adımları buldum: Biricik.

Çizim odamda çoğunlukla sabahları çalışırım. Man Ray şanslıydı, çünkü Coco Chanel, Schiaparelli, Poiret ve Worth öyle cesurdular ki, onların özgün desenlerini değiştirerek yeniden kullanmadan yapmak olanaksız. Lee Miller, Meret Oppenheim, Nancy Cunard, Nusch Eluard, Peggy Guggenheim: bunlar, beyaz bir yüz ve yay şeklinde koyu dudak boyası, kalemle çizilmiş kaşlar, bir ağızlığın ucuna takılmış bir sigara gibi taklit edilemez özellikleri moda dünyasında zirveye çıkarılmış, *femme fatale*'in⁴ dillere destan gizemli ve için için yanan hayatîyetinin simgesi modellerdi. Ve bu kadınlar zaman içinde dolaştırılabilirler. Firavunlar gibi rastık sürerler, yeşim halhallar takarlar, on sekizinci yüzyıl Fransız sosyetaresi gibi ağırlıklarının üç misline varan saten giysiler giyerler, Man Ray'in çağdaşları gibi tüyden hafif incecik ipek çoraplar, parlak akuamarin şifondan sabahlıklar giyerlerdi. Her modayı bir fetiş emreder. Giysiler, çıplaklığın gösteremeyeceği fantaziye yaratır. İşte böyle ben de, en kusursuz figürü soyutlayarak, onu şeffaflığın verdiği kışkırtma ile bütünleyerek aklımdakini yaratırım: kaş yerine altın sarısı pullar konmuş, sigarası mor dudaklarından sarkan, kalçalarına şeftali ka-

⁴ Pentimento: bir resimde, üzerine boya sürülmüş desenin yeniden ortaya çıkışı -ç. n.

buğu gibi yapışmış selofan etek giymiş bir kadın çizerim. Ya da erkek modelim deri bir kep, üzeri kakma metallere süslü bir boyunluk, arkasında butların çiçek şeklindeki bölgelerini gösteren iki delik açılmış siyah lastik şort içinde poz verir. Erkek olsun dişi olsun bütün modellerimde, ayak tırnakları sırasıyla biri siyah biri altın sarısı boyalıdır.

La Coste'a gittiğim gün, saman rengi yaz sonu ışığı yağmura dönüşmüştü. O gün hiçbir yere gitmiyordum. Adlandıramadığım bir şeyden dolayı umarsız, umutsuzdum. Bütün sinirlerim derimin yüzüne çıkmış gibiydi sanki -elektrik uçları hep ayakta. Orada oturup duruyordu o, okuyor, yazıyor, kayıtsızlığıyla çekim merkezi durumuna getiriyordu kendisini. Onu şaşırtacak şeyler geçiriyordum kafamdan. Cebimden dudak boyasını çıkarıp dudaklarını boyayayabilir, onun o aristokrat tavrını, ona ağırbaşlı ve zalim havası veren temelde korkak mizacını gülünç hale sokabilirdim. Kimdi bu adam? Temeline inmeliydim onun. Düşlerimdeki, yeşil mürekkeple bana uzun mektuplar yazacak, 13. Grand-Augustins caddesindeki Mariage Frères'den bana kokulu çaylar gönderecek ya da siyah krepon kâğıda sarılı, mor bir kurdeleyle bağlanmış bir Patou parfümü getirecek kimse değildi o.

Masasına oturdum, bir elimi kalçama dayamışım, duruşumda öyle saygı filan yok, bağımsız bir hak olarak gençlik iddiasında, sonbahar gölünün mavi aynasında yansıyan sarışın bir tanrıyım sanki. Konuşacağını sanmıyordum. Fakat tam bir uzamsal mimari yapı, kendisinin bile teması yitirdiği bir noktaya çekildiği bilinen ve keşfedilen bir karmaşık şeyler labirenti hissedebiliyordum onda.

'Philippe?' Nerede doğduğumu, nasıl büyüdüğümü, şimdi nerede yaşadığımı öğrenmek istedi. Anam babam var mıydı? Evden mi kaçmıştım? Bütün o acımasız kib-

rine karşın konuşma tonunun gerisinde bir sinirlilik vardı. Suçüstü yakalanınca abartılı bir ihtiyatlılıkla ihtiyacını bildirmeye kararlı bir insana benziyordu. Ellerine sımsıkı yapışık gri ipek eldivenlerini içkisini içerken bile çıkarmadığını farkettim. Garip davranışları olan bir sürü insan tanımıştım – ama bu adamda, kendini, isteklerine aşırı düşkünlükle, ısrarla her şeyin dışında kalmakla yarattığı korkudan kopuklukla belli eden bir kılı kırk yararlık vardı. Her zaman gözlemci olurdu, yaptığı eylemi onun gerçekliğini zayıflatan bir ilgisizlikle izleyen biri. Şimdi siz belki de benim algı ölçümün kendiliğinden mi olduğunu yoksa geçmişini düşünmekle mi arttığını soruyorsunuzdur kendi kendinize. Saat kaç?

O gün hiçbir zamana ait değildi. Bu, sonbahar başlangıcındaki alışılmış uğraşlarım dediği şeylere başlamadan önce kente son bir ziyaret yaptığımı kanıtlar, dedi. “Sana büyük hakikatler sunacağım,” dedi bana, ‘insanlar dinleyecek ve düşünecek bunları. Bazıları karşı çıksa da, en azından bir bölümü yine öyle kalacak. Ruhsal ilerlemeye bir şekilde katkıda bulunmuş olacağımı anlayacaksın.” Fırtınalı gökyüzünün adım adım kopkoyu bir kargaşaya dönüştüğünü anımsıyorum -dışarısı nasıl mavi ve gri bir renk alıyordu. Hangi geziye çıkarsa çıksın benim kendisine katılmamı istediğini biliyordum. Eğer istersem, bir hafta sonu Paris’ten ayrılabileceğimi söylüyordu bana; şoförü tekrar kente getirecekti beni. Onun olası endişelerimle ilgili sezgisi kendi korkularıyla uyuyordu. Müşterilerim vardı. Kadife bir bolero biçecek, altın sarısı bir kabare şapkasına biçim verecek, insanların ısmarlamaya başladığı değişik kıyafetleri toplayacaktım.

Bilinçli katılma denebilecek kadar balıklama içine daldığımız anlar vardır. Gitme kararımın, zaman filminde bir kopuntu, makaranın an be an hareket etmediği bir duruş olduğu besbelliydi. Ta içimden gelen mo-

da sezgisiyle omuzlarımdan aşağı sarkıttığım deri ceke-
tin kıvrımlarıyla oynuyordum, barın aynasında görü-
yordum ışığın odanın ortasına doğru yürüdüğünü, pi-
kaptan gelen saksafonun yalnız ve hüzünlü sesine, yine
bir başka acı çığlığı katılıyordu, ve hep bilincindeydim
içinde bulunduğumuz anı durdurduğumun. Bu sahneyi
sonradan tekrar tekrar anımsayacaktım. Kimim ben?
Bir büyük karara eşlik eden hayali müziğin peşinde bar-
dan dışarı yürüyen biri. Ve tabii araba bekliyordu. Par-
lak bir mavi-kara böcek rengine boyanmıştı. Üzerinde
kendini seyredebilirdi insan.

O kadar fazla korkmamıştım, daha çok benim baş-
kentten ayrılma kararımı kışkırtmış olan adamı gözlü-
yordum. Gözleri her şeyi içine almak istercesine bakı-
yordu çevreye. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bir
kafese kapatıldığı için artık en küçük görsel ayrıntılara
dikkat kesilen bir insana benziyordu: gömleğimin üzeri-
ne konmuş olan bir saç kıvrımı, bir kadın şemsiyesinin
üzerine kondurulmuş çatal kuyruk bir kelebeğin kana-
dındaki parlak boya. Eldivenli elleri peygamber devesi
şeklinde birbirine kenetliydi. İpeğin etine dokunması
durmadan heyecanlandırıyor gibiydi onu. Elleri bile
cinsel şekiller yaratmakla meşguldü, çabayla kurulmuş
birleşmeler ve ölçülü biçili şekil bozukluklarından olu-
şan acayip bir geometri. Başını kırmızı deri koltuğa ö-
zenle dayamış otururkenki apaçık sakıntısına karşın,
bir tavus kuşunun kuyruğundaki lekeler kadar çok göze
sahipti. Daha sonraları, en parlak görüntüyü, penisinin,
en karanlık geçitlerde bile apaçık görmek üzere eğitmiş
olduğu bu kör gözün sağladığını söyleyecekti bana.

Başlangıçta pek konuşmadı. Nehrin öteki yakasın-
da, Luxemburg Parkının oralara yakın bir yerdeki bir
evden söz etti. Orada durmayacaktık; bir an önce kent-
ten çıkmak, yapraklarını dökmekte olan ağaçların kır-
mızı ve sarı renklerinin heyecanlı şokuna ulaşmak, po-

lislerden, oligarşiden ve muhbirlerden kurtulmak istiyordu. Başım içtiğim şampanyadan hâlâ dönerken, arabanın rahatlığı benim ağırlık merkezimi lükse doğru çekerken, bu yasa dışı, yapayalnız kişiyle bir ilişkiye girme olasılıklarını hayal ederken buldum kendimi. Anlatıldığı gibi bir insan olmadığından emindim. İnsanlar onu insanlık dışı bir şeymiş gibi yargılamışlardı. Cinsel eğilimlerinin ender rastlanır şeyler olduğunun bilincinde bir insandı. Eylemleri, başkaları için ancak onun gerçekleştirebileceği bir gelecek içeriyordu. Vücudu cinsel gizemliliğe ayarlanmış bir çalgı aletiydi. “İnsanın arzularını bir hakikat ölçüsü yapmak akla uygun bir şeydir” diye yazacaktı bana daha ileri bir tarihte. Ailesi yedi yüzyıl geriye uzanıyordu – dediğine göre, genleri tarihin zorlu seyrini yansıtıyordu. Kimi zaman başının içinden atların geçtiğini, insanların lanetler yağdırdığını, beddualar okuduğunu, dizüstü çöküp yardım dilendiğini ya da evrenin amacına meydan okuduğunu işitiyordu. Genç yaşlarında öldürülmüş ya da yaşlılıklarında yıldızlarla süslü gökyüzünün boşluğuna öfkeyle bağırıp çağıran insanlar.

Kenar mahallelerin içinden geçtik. Tarih, çoğu zaman kesinlikle 1992 idi, insanların giysilerinden söyleyebiliyordum bunu. Siyah deriden mini etekli ve ruj kırmızısı ceketli bir kadın vardı; blucinli, pastel pantolonlar üzerine koyu mavi ya da siyah ceketler giymiş erkekler vardı. Dikkatim hep giysilere çekilir benim. Şu benim yanımda oturan ve düşüncelerini parmaklarıyla yarattığı örneklerle uydurmakta olan adamsa yüzyıllarla köprü kuruyordu arasında. Bir deyimle, bir tanımla üç yüzyıl geriye gidebiliyordu. ‘Dünyada havasız, kâğıtsız, mürekkepsiz, her şeysiz’ yaşamış olduğunu söylüyordu. Bu acımasız yoksunluk, amansız zulüm duygusuyla, izleniyor, bir casus deliğinden gözetleniyor olmaya, deli gömleği giydirilmeye verdiği paranoid yanıtla, granit

duvarı döven bandajlı parmaklarıyla hâlâ ruhsal bir gerçeklikti. İnsanın içinde yaşadığı zaman konu dışıdır. Hepimiz asla kesişemeyeceğimiz bir yükselene göz dikeriz. Acı ölçülemez, haz da, yaşamın ve ölümün anlamının hep yeniden sorgulanışı da öyle. Yüzyılları, hızla akan bir suyun bir ucundan öbürüne sıralanmış taşlar gibi atlayıp geçmemize olanak sağlayan bazı çözülmemiş mutlaklar vardır.

Nereye gittiğimi hayal etmeliydim. Herhangi bir yer olabilirdi bu. Çoğu kez, gece kluplerinde dansettikten, erkeklerle el ele, dudak dudağa buluştuktan, bir yeşil ya da mavi gözü suçüstü yakaladıktan sonra şafağa doğru arabayla bir eve götürülürdüm. Karşılığı güven olurdu bunun. İşlerin kötüye gideceğinden asla korkmazdım. Arabanın farları beyaz öncepheyi, merdivenli bir girişi aydınlatırken üzerime üzerime gelen evler görürdüm. Yakındaki bir mavi ardıç yığınının içinde bir baykuşun ötüşü duyulurdu.

Neleri anımsıyorum? Her şeyi ve hiçbir şeyi. Aşk arayan erkekler, ağızları tamamen açmış güllere dönmüş olanlar, kasılmışlar, ince dudaklılar, fetişe yakalanmışlar. Kimileri kokulu yağlarla masaj yapılmasını, enseden kıça kadar düz bir hat üzerinde öpülmelerini, kimileri kendi alçalma kavramlarına uyan bir biçimde aşağılanmayı, kötü davranılmayı isterlerdi. Kendisi için bir gardrop dolusu giysi deseni çizdiğim bir adamın evinde erkek yapma bebeklerle dolu bir yatak odası vardı. Siyah kauçuk damızlık aygırlar gibi dururlardı. Her biri, farklı renkte, esmer derileriyle zıtlık oluşturan kırmızıya ya da maviye boyanmış garip saçlı peruklar takardı. Her birine birer ad takmıştı. Roland, Andy, Gregorio, Blond Noir ile tanıştırılırdım; karşılaştığım bağdaşmaz kimliğe uyar gibi görünen ne takma adlar vardı daha. Adamın gerçekliğinin sakinleriydi bütün bunlar. Birçoğuna müşterim için yaptığım ipek ya da kazmir desenler giydirilmişti.

O kadar çok sabah karşılaşmaları vardı ki! Üzerimde, hâlâ uyumakta olan eşimin düşlemini yatıştırmak için boynuma gevşekçe bağlanmış bir mavi ipek kravat-tan başka hiçbir şey olmadan çıtırçıtlak uyanırdım. Orada ve hemen o an çalışmaya başladım: bir yastığa desenler çizer, sadık müşterilerimin bahar, yaz, sonbahar koleksiyonlarında kullanacağım olağanüstü renk bileşimleri hayallerine bırakırdım kendimi. Kışları hiç çalışmazdım. Sertliğiyle, renksizliğiyle öylece geçmesini beklerdim mevsimin.

Bir süre sonra, onun konuşacağı kesin anı hesap edebildim. Sessizliği, benim rahatsız edici bulduğum tam bir düzenlilikle noktalıyordu. Kendi iç düşüncelerini dinliyor, herhangi bir kimseyi ıstırma pahasına onlardaki karmaşık söylemi açıklıyormuş gibiydi. Sağır mıydı? Bir hücrede yıllarca sessizlik içinde kaldıktan sonra kulağı bir fosile mi dönüşmüştü? Fakat yaşamı, duymuş olduğum ve benim de göreceğim gibi, gözleriyle yaşamıştı. Düşüncelerini, cinselliği tattığı tarzda görmek istiyordu. Görerek ve görülerek.

Yoksa benim bir sokak süprüntüsü olduğumu mu sanıyordu? Kalacak bir yer arayan, ama kendini moda-yla, sanatla, eğlenceyle ilgili biriymiş gibi gösteren bir bar kuşu, bir kiralık oğlan. Giysilerinde yanlıklar görüyordum daha şimdiden. Turuncu ipek gömleği kaskatı dikilmiş bir el işiydi; koyu gri elbisesi de aynı şekilde kaskatıydı, kesimi de çok sadeydi; ama eldivenleri, onun fetişe olan ilgisini, her iki cinsle olan eğilimini vurgulayacak o kadınsı biçimi gösteriyordu, çünkü aşırı duyumluluk genellikle iki cinsiyetli yönelimi belirtir.

Acaba buraya gelmeyip de kentte mi kalsaydım diye düşünerek, olayların peşinden sürüklenmeye başlıyordum. Bir tören alayını beklemek için durmak zorunda kaldık; iki ya da üç siyah yas arabası ağırbaşlı bir cenade arabasının peşinden gidiyordu. Bize en yakın araba-

da, başını eldivenli elleri içine gömmüş, inci rengi elbise ve şapkalı bir kadın seçebiliyordum. Bir başka kadın onu teselli etmeye çalışıyordu. İnsanın yaşamında, bizim tanıklık etmememiz gereken yapayalnız anlardan biriydi bu, her birimiz üzerinde kendi varlığımızın izini bırakan o öykülerden biri.

Floransa'dan söz ediyordu. "Ben orada yaşarken başka biriydim. Kont de Mazan adını kullanıyordum. Alplerin eteklerindeki inişli yokuşlu bir yoldan gidiliyordu oraya; peşimden gelenlerden kurtulmak için seçtiğim bu yol öyle tehlikeliydi ki, köy sakinleri benim arabanın yirmi yıl içinde bu yolda görülen üçüncü araba olduğuna yemin ediyorlardı. Oradan Savoy'a girdik ve dükalığın içinden hızla geçerek İtalya'ya yöneldik. Polis izlemişti beni. Bunu sana, yaşamında, oturduğun barlarda polis her yerde hazır ve nazır olduğu için anlatıyorum. Muhbirler, tuzakçılar, sivil polisler. Kaçmakla durumumu daha da kötüleştirmiştin. O gece bir çiftlikte konaklamıştık, yoksulların varlıklı bir insan olduğu apaçık belli birine sundukları aşırı bir konukseverlikle karşılandım. Hakkımda işitmiş olabileceğin şeylerden öykünün gerisini çıkarabilirsin. On sekiz yaşlarında sarı saçlı bir kızı vardı evin. Büyülemiştim onu. Gözlerinin içine bakınca ne düşüneceğini bilemiyordu. Bu deneyi defalarca tekrarladım, gücümün bu biçimde kanıtlanması onda uygun bir uysallık yaratıyordu. Bir düşünce üzerinde donmuş olduğunu görüyordum onun, sanki bir buz aylası bizden başka herkesi dışarıda bırakıyor, donduruyordu. Ve o gece...Neden anlatıyorum ki sana? O biçim seksi hiç tatmamıştı. Hem kendinden geçmenin hem korkunun, nefretin ne olduğunu gördü. Ama söz hiç yoktu arada. Bütün gece durup dinlenmek için bile zaman yoktu. Her an bana yetişip tutuklamalarını bekliyordum. Yaşamın ne büyük bölümü böyle geçirilmiştir. Bir eyleme dönüşmeye zorlanan bir fikir yüzün-

den peşimizi bırakmazlar. Ama düşünceyi tutuklamak? Kavramsal imgeyi bellek hücrelerinde depolanmadan önce tuzağa düşürüp yakalayacak zeka-casusları, düşünce okuyucuları ister bu. Bu yüzyılda Salvador Dali, beyin kamerası kuramını bir hayli geliştirdi...”

Bir süre sustu. Kişisel takınaklarına vereceğim yanıtı hesaplıyor olmalıydı. Benim Philippe olmamın gerçekten bir anlamı var mıydı? Bir başkası olabilirdim. Yaşamında eşiti biriyle sevişmiş olduğunu hiç sanmıyorum. Onun yaptığı, düşlemlerini adı sanı olmayan bir bedene yansıtmaktan başka şey değildi. Kauçuk bebeklerle, robot mankenlerle heyecanlanan, bir videonun sesiyle buz gibi soğuk seks yapan kaç müşterim olmuştur!

“Ve Floransa’da beni en çok heyecanlandıran şey, Medici Sarayı’ndaki Titian’ın Venüs’ü oldu. Onun kalçalarının güzelliğini ayrıntılı olarak anlattım. Benim bir kadını tek görüş yolumdur bu. Arkadan, onun doğurgan bedeninin ters imgesi gibi. Benim için önemli olan bir şey de anatomi dersindeki gibi kesilip açılacak mumdan bir kız modeliydi. *Justine* adlı bir roman okumamışsındır tabii, bir cerrah canlı bir kızı keser, parçalara ayırır. Rodin? Adı bu. Kitap hâlâ merak konusudur. İnsanın dikkatini devamlı olarak veremeyeceği kadar uzun. Kendimi oyalamak için yazdım onu, günlerimi cinsel gaddarlıklarla doldurmak için.

“1992’de kimsenin okumaya zamanı yok. Bu değerlendirmeyi yapabilmek için üç yüzyıl ileri atladım. Bir kitap yazan kimse, okurununkinden çok farklı bir zamanda yaşar. Bu ikisi asla kesişmez. Yazma, o kadar sayfayı hep sağa doğru giderek aşma fiziksel eylemi, okuyan göz tarafından o kadar hızla tüketilir ki!

“Ama ne diye bunlarla canını sıkıyorum senin? Adam öldürdüğümü itiraf etsem ne derdin? Bundan sonraki ışıktaki arabadan inmek mi isterdin? Seks aşırı olunca, sonucun ne olacağını kimse bilmez. Bir kıyıma ben-

zer sahneler bıraktım geride. Ve ben, Philippe, sende özel bir kişi buluyorum. Bana inanmak istiyorsun. La Coste'a, taş duvarları kan rengine dönmüş bir binaya gitmektesin. şato kırmızıya boyalı. Düşünebiliyor musun? Göktaşlarının boşluğa düşerken arkalarında kuyruk ve yüzgeç oluşturdıkları mavi gece göğü altında kızıl bir ev.”

Bu zamana kadar kendimi sonul hedefimize terketmiştim. Onun fiziksel gücüne karşı kendiminkini ölçüp duruyordum. Bu adam, adı Paris'in yeraltı dünyasında dillere destan o kötü sapık olamayacak kadar zayıf, kırılğan, iç söylemine fazla dalmış birine benziyordu. Ve onunla gitmiş olanlardan hiçbirini para istemiyordu, Pigalle'de dolaşıp duran kiralık oğlanlar ve transvestler arasında hiç rastlanmayan bir şeydi bu. şimdi karşımda oturan bu adamı tanımış olmak önemli bir şeydi. Klüplerde, delikanlılar bir hayvanla seks yapmış olmak ününe özlem duyarlardı. İzini bırakmış mıydı? Kırbaç kesiklerinin izleri kalıcı mıydı, parmak uçları kalçalarda on tane iz mi bırakmıştı?

Bir cinsel söylence, ona uygun arzuya oranla artan bir gereksinimden doğar. Bir değişim bir başkasına yol açar. Tabutlarda, çıplak bedenlerin zincirlerle sarıldığı köle odalarında sevişen adamlar gördüm ben. Ya bu adam? Yaptığı şeylerin dille anlatılmaz şeyler olduğu dedikodusu dolaşıyordu ortalıkta. “Tek gerçek kitap yayımlanamaz olandır,” diyecekti bana daha sonraları. “Bizim her gece sinirlerimize yazdığımız ve bilinçdışımıza gömdüğümüz kitap asla dışlaştıramayacağımız kitaptır. Orada yazılanlar her birimize tımarhaneye sokar. Ama her nasılsa benimkini parça parça okumuş gibiler sanki. Ya da ben bazı bölümleri davranışım ile yasal hale getirdim.”

Uyumuş olmalıyım. Uyandığımda alacakaranlıktı ortalık. Farlar yol boyunca uzun beyaz dokungaçlar

gönderiyordu çevreye. Yarasalar, başı çayıra eğilmiş, siyah yelesi, yere eğilmiş gölge üzerine gece gibi düşen kestane rengi bir kırsağın dış hatlarının görülebildiği bir tarlada uçuşup duruyordu. Herhangi bir yerde olabilirdik.

Yandan bakınca onun hâlâ capcanlı olduğunu gördüm. İpek parmakları olanaksız bir dinlenme pozisyonu arayıp duruyordu: bir kedi beşiği, birbirine dolanmış iki örümcek dansı. Anlatısında hiçbir kesinti olmamış gibi kaldığı yerden başladı.

“Kış peşimi bırakmaz benim. Çoğu kez buz çağından yaratıklar, mamutlar, polis şeklinde buzdan canavarlar tarafından kovalanıyor hissederim kendimi. Yaşamımdaki kışlar, bir dağ yamacından koyağa doğru uğultuyla yuvarlanan kara bir kar topu gibidir. Düşlerimde bu topun üzerinde dururum. Onun gittikçe artan momentinden bir türlü kurtaramam kendimi. Tam sersemleyip kenara doğru düşmek üzereyken ya uyanırım ya da kızıl bir kuş gibi havalanıyor bulurum kendimi: uçuşumun üzerinde yavaş-çekimde kanatlarını açan kayış gibi sert bir sürünge kuş. Bir düştaki eğretileme bir ölümden kurtulursak, dönüşümü sonuna kadar yaşamaya devam ederiz.

“Ama tekrar kışın benim yaşamımdaki anlamına döneyim. Beni La Coste’da bulan o sarı sonbaharlar gelir ve gider. Bir başkasına doğru hızla yaklaşıyoruz. Hız bütün o geçmiş kavramını çarpıtır. Yaşadım ve yaşıyorum, sense yolculuğumun bir parçası oldun. Geriye bakmak, rüzgârı birinin sıkılmış yumruğunda yakalamaya çalışmak gibi bir şeydir. Ama benim birbirine koşut olamayan bir biçimim ve bir cinsel fetiş beğenim vardı, her sonbahar yeniden yarattığım bir yaşam.

“Bir saat sonra La Coste’da olacağız. Ne söylemem gerekir sana? Baskına uğradığımı mı? Odalarımı bir gemiyi soyar gibi soyduklarını mı? Benim için anlam taşıyan her şeye yukarıdan bakıldı, sövüldü, herkesin göz-

leri önüne serildi. Berrak bir suda saydamlaşmış bir balık gibiydim. Yağmacılar şatomu yaktı yıktı. Özel bir odada, üzerinde, lavman verilisinin dikkatle tasvir edildiği bir şayak buldular. Odama saldırdıklarında, bir dikiş çizgisinde ipeğin yırtılışı gibi havanın yarıldığını duyabilirdin. Oraya sahte kapılarla gizlenmiş yeraltından giden karmaşık koridorlardan ulaştılar. Bunları ve ayna perdeleri yol şaşırtma denemelerinde kullanmıştım. Kolay kolay şaşırmadığına göre devam edebileceğimi biliyorum. Neyse, orada gördükleri, odayı süslemek için parayla yaptırdığım açık saçık duvar resimleri oldu. Her ayrıntı, her panel bugünkü gibi aklımda.

“Bir panelde gövdeler hiç yoktu, yalnızca tam boyutta erkek ve dişi kalçaları. Onların erotik bölgelerinin gövdelerinden kurtulmasını istiyordum, böylelikle dikkatimi kişiliğinden sıyrılmış özneler üzerinde toplayabilirdim. O sıralar dikkatimi bütün dış karışmaları ortadan kaldıracak biçimde cinsel eylem üzerinde nasıl toplayacağımı öğrenmeye çalışıyordum. Cinsel davranışın bütün değişkenleri o duvar resimlerinde tasvir edilmişti, içeri girenler hepsini yaktı yıktı, parçaladı. Kızıl kan lekeleriyle sıvalı bir sırt vardı, ağzını tıkayan bez başının arkasından bağlanmıştı, üçüncü bir kişi, kırbaçlama işini yapan iki eşeyli figürü bir tavus kuşu tüyüyle gıdıklıyordu. En kötüsünü anlatmayacağım sana. Beni eleştirenlerin anlayamadıkları şey, cinselliğin koreografisine ne derece sanatçılığın karıştığıydı. Bale ya da pandomim gibi bir şeydir bu. İç ve dış yanıtların denetim altında tutulması gerekir. Popoları boyamaktan hoşlanırdım. Bir yanağı siyaha, ötekini altın rengine, her iki yana iri bir kalp şeklinde kırmızı aşk işareti. Amacım her iki tarafta da o güne kadar bilmedikleri bir esrime yaratmaktı. Bazen bitkin düşerlerdi. Geldiğimde başka biri olurdu ben, başka bir yerde olurdu. Kafatasımın tavanından çıkar yıldızlara bir yolculuğa katılırdım.

“Gözlerimi kapadığımda beni o kadar meşgul etmiş olan açık saçık resimlerin yoğunluğunu yeniden yaşıyorum. Anlamalısın, seksten başka hiçbir şey düşünmüyordum. Bu da, insan bedenini arzularıma uydurmak için yeniden yaratmak demekti. Bir kez yaratıcı rolünü üstlenmeyin, Tanrısıdır artık. Resimler yeni cinsel delikler yaratma girişimleriydi. Kimi insan burun deliğinden bile sevişebilir... Senin imgelemine bırakıyorum bunu.

“Kamu Güvenliği Komitesi o zamanlar deney amaçlarıyla kullanmış olduğum kimseleri korumayı amaçlıyordu. Anlamayabilirsin, ama kendi içime daha çok çekilmek zorundaydım. İçe doğru çıkılan geziler benim kaçışımdı. Orada, La Coste'taki düşünülecek taşınarak kurulmuş olan odalardakinden çok daha derin bir sığınak buluyordum. O kadar ulaşılmaz bir uzaklığa giderdim ki, kendimi sanki dünyanın merkezindeymiş gibi hissedirdim. Daha önce hiç bilmediğim bir sessizlik olurdu orada. O sessiz merkezde her şeyi yapabilirdim. Hayal gücüyle her tür yatıştırmayı biliyordum, içsel planda yaptığım şeyse aynı zamanda fiziksel bir gerçekliği temsil ediyordu sanki. Başımı derde sokan, bu ikisi arasındaki karışıklıktı. İçindeki bir şeyden dolayı tutuklanabilirsin, çünkü onun fiziksel bir planda meydana geldiğine seni inandırırılar. Yanlış kimliği kabul etmez de paranoid olur çıkarsın. Dün, bugün ya da bir dakika önce başına ne geldiğini söylemeye çalış bana. Her şeyden önce düşüncelerini eylemlerinden ayırman gerekecektir, buysa baskı altında her zaman olacak şey değildir. Beni yanlış anladılar, yanlış algıladılar mı çıldırıyordum. Fiziksel olarak hiç olmamış şeyleri kabul ediyordum. Birçok kimse için en doyurucu cinsel deneyimlerin düşlemler olduğu yalan mı? Cinsel yaşamının tarihini sor birine, anlatacaklarının çoğu özdoyum yoluyla gerçekleşmiştir.

“Özgürlüğü her şeyden üstün tutarım. Soruşturmacılarımdan birinin adı Monsieur Le Noir idi. Bu adın içindedi kara mizahi anlayabilirsin. Sayibilime taktım kafamı. Beynim, bilgisayarla hesaplanmış karmaşık bir sayılar sistemiyle programlanıyordu. Hemen hemen her türden sırasız rastlantıyı sayıların birleşmesine bağlıyordum. Formülümü açıklamak için yazdığım cümleleri baştan sona anımsıyorum. ‘13 sayısıyla ihanet arasında kurduğun bağlantı senin beni 13 Ekim 1777’de aldattığını kanıtlar.’ Ya da ‘Bu mektup, benim 72 haftalık hapis süreme denk düşen 72 hece içeriyor; 7 satır ve 7 hece var bunda, bu da tamı tamına 7 ay ve 7 gün eder....’

“Bir takıntı, ama bundan fazla bir şey. Benim kodlama sistemim daha o zamandan bir başka yüzyıla kuantum bir sıçrama yapıyordu. Bizim yüzyıl mı? Bugün hızölçerlere, elektrikli saatlara güveniyorum. Zihnimin çıktısının her nasılsa bu sistemin tuzağına düşmüş olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Burada, başımız yumuşak deriye dayalı oturmakla ufkumuzu daraltıyoruz. Bugün insan canı ister geziye çıkar. Ben hapisane hücresinde sıçan deliğindeyken zamanı iç uzamın bilincinde olmak yoluyla ölçerdim, ve giderek uzam-zaman ilişkisi kavramı kayboldu. Bir başka yerdeydim. Gerçekte düşlemlerimi yabanlaştırıyordum. Eğer düşlersen, bir umarsızlık duygusu duyarak uyanabilirsin, Philippe. Düşlediğin şey istemsiz bir biçimde, senden bağımsız olarak meydana geliyor gibi görünebilir. Ama ben düşsel olanla gerçek olan arasına giriyordum. Bir gündüz ya da gece düşünce dalsam sarsılmış, bitkin, ellerim hâlâ kana boyalı uyanıyordum. Hayali kurbanlarımla fiziksel temasta bulunmayı başarmıştım. Kırbaç kullanıyor, kayınvalidemi zincire vuruyordum, bir kırbaçlılar haremi içinde şaha kalkmış biriydim. Sıra sıra çıplak kıçlar ve hiçbiri yatıştırmıyordu.”

O konuşurken yarı uykulu yarı uyanıktım. Ama ga-

rip şey, anlama yeteneğim olağanüstüydü. Hiçbir şeyi kaçırmıyordum, söylediği her sözü anımsıyor gibiydim. Arabanın dışında hava karanlıktı. Yolla tek ilişkimiz farlardı. Paris'te olmak istiyordum, ama aynı zamanda kendimde yeni tecrübe alanları açıldığını görmek beni heyecanlandırıyordu. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Yalnızca yirmi dakikalık yolumuz kaldığını söyledi ve monologuna yeniden başladı.

“Birçok şeyden suçlandım. Michelet, Duc de Charolais'nın kanlı zülümleri hakkında ne söylemişti? *'Il n'aime pas le beaux sexe qu'à l'état sanglant.'* Afrodizyaklara başvurmuşsam ne olmuştu? Cantharis'leri duymuşsundur belki – İspanyol sineği de denilen afrodizyak ilaç. Mesaneyi tahriş edici bir ilaç. Bu ilacın çikolata içinde saklanmış ufacık bir parçası Marguerite Coste'ü çıldırtmıştı. Ama cinsel arzu anlamında değil. Çırpınıyor, barsak spazmları geçiriyordu. Ama bu bir başka zamanda, bir başka yerdeydi. Peşimden ayrılmıyorlardı. Bugün bile bir Mercedes içinde yolları hızla tüketirken arkamdan yetişeceklerini, bir kavak ağacının öğle vakti gölgesinin yatay durumdan ayağa dikileceğini ve insan sureti kazanacağını sanıyorum. O düşman, kendimi hiçbir zaman ayıramadığım bir geçmişten sorguya çekecekmiş sanki beni. Kimdim ben? Donatien-Alphonse-François de Sade. Kimim ben? Donatien-Alphonse-François de Sade. Coste ve Mazan Şövalye Kontu, Saumane Senyörü, Yukarı ve Aşağı Bresse, Bugey, Valromey ve Gex kraliyet tümgeneralisi Sade Kontunun oğlu. Hem lehime hem de aleyhime işleyen bir ayrıcalık. Acıklı olan taraf şu ki, insan gerçek yaşamını hiçbir zaman anlatamıyor. Anlayan kimse yok. Var olduğuma kendimi inandırmak için yazıyordum, ama sonunda kendi kimliğimin geçerliliğini sorguluyordum. Bir kitabın yazarı diye biri varsa, kimdir o? Hiç kimse, derdim ben. Yaratıcılığımın doruğunda, cinsel düşlemin

derinliklerine daldığım bir zamanda duyduğum şey, elimdekini, avucumdakini yitirme duygusuydu. Elim sayfanın bir ucundan öbürüne kendi kendine yürüyordu. Ben onun hareketini gözlerimle izlerken o yazıyordu. Her defasında üç ya da dört saat hiç durmaksızın soldan sağa, soldan sağa. İşte bunun içindir ki yazmak deliliğe en yakın şey. Yazarla konusu arasında görülebilir ya da elle dokunulabilir bir bağ yoktur. Bu süreç, işlemekle elde edilecek düşünsel doyumu bile içermiyor. Ve sekste bu işlevi ayrı tutmuyordum. Kazığa oturmuş rektumlara işiyordum... Sana anlatacağım hiçbir şey benim ne erdemlerim ne de kusurlarım konusunda seni inandıramaz.”

Bir dolu fırtınasına girmiştik. Arabanın tavanına vuran buzların sesini duyabiliyordum. Küçük beyaz kürecikler metal kısımlara büyük bir şiddetle serpelerken bir tef gibi titriyordu araba. Kesik ve kuvvetli darbeler bir başka düzleme geçmek için ihtiyacım olan değişiklikti. Konuşmayı, sanki dünmüş, bugünmüş gibi takıntıyla hayatını anlatmayı kesmişti. Araba iki yanı ağaçlıklı bir araba yoluna girmişti, sağda solda aralık olmayışından anlıyordum bunu. Farların aydınlattığı, sık selvi ve kavak ağaçlarından bir caddeydi. Bunların tepelerinde rüzgâr bir ağa takılmış gibi tutulmuş olmalıydı.

Sonunda araba durduğunda bir müstahkem şatonun mazgallı cephesi karşısındaydık. Farlar söndürülmeden önce bir an öylece kaldı. Çakıllar üzerinde yürürken önce bir bileğimin üzerine şakırtıyla kapandığını sonra da ötekine geçtiğini hissettiğim kelepçelere gönüllü olarak boyun eğdim. Bunun benden isteneceğini, bekleneceğini her zaman biliyormuşum gibi, bıraktım özgürlüğüm teslim alınsın. .

Giriş holü, tarihe sımsıkı bağlı karanlık kokuyordu. Hayatımda her şeyin beni buraya, beni hem büyüleyen hem de iten bu yere getirmek üzere düzenlendiği kuşku-

suz inancını besliyordum içimde. Benim tasarımcı gözüüm yansıyan loş ışığı renklerle boyayıp duruyordu. Deri ve şifon giysili, kısa etekleri kış hizasına kadar çıkan kızlar, üzerine yapay elmas işlenmiş sımsıkı pantolonları içinde oğlanlar olmalıydı çevremde. Gerçekten de, hepsinin üzerinde aynı giysiler vardı: dansçıların giydiği siyah taytlar ve yine buna uygun siyah üstler. Döndüklerinde, taytlarının arkasının, bir sıra pudralı ve allıklı kızı açıkta bırakacak şekilde kesilmiş olduğunu gördüm. Onun istediği günlük bir ritüeldi bu. Bir kadın düzenli olarak her gün yüzüne nasıl makyaj yapıyorsa, bu oğlanlar ve kızlar da kızlarına benzeri bir özen gösteriyordu.

De Sade kadınımsı bir sarışın oğlanın yanaklarından öpmek için diz çöktüğü sırada ben holde bekledim. Dizleri üzerinde öylece kaldı ve domates kırmızısı saçlı bir kızı yakaladı. Dilini kızın yarığı üzerinde yukarı aşağı gezdirdi, o sırada kız bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Haremi açıkça bu tarz davranışa o denli koşulluydu ki, günlük işleri arasına sokmuşlardı bunu.

Koridordan geçirilerek odama götürüldüm; odamın kapısı beyaz boyalıydı, üzerine bir hurinin şehvetli yanaklarına giren kalkmış bir penis resmi çizilmişti. Oda hazırlanmıştı. Siyah satenden bir yatağın kenarına yeşil küçük bir gece lambası konmuştu. Değiştireceğim giysiler beni bekliyordu. Arkası olmayan bir tayt, üzerinde işaret olarak de Sade'in taç arması işlenmiş ipek bir üst ve yürüyüşümü daha bir vurgulayacak yüksek topuklu ipek ayakkaplar giyecektim. Bulutlara kadar yükselen sarp kayalıklarıyla Silling Şatosundaki bu adamın düşlemine uygun düşen bir başka yaratı: bir boru, bir fahişe olma düşüncesi hoşuma gitti. Mobilyalar da aynı şekilde siyaha boyanmıştı. Öyle garip bir duyguya kapıldım ki, perdeleri çekip açsam, bir uçaktan dışarı bakan birinin duyacağı başdöndürücü bir derinlik duy-

gusuyla, gökyüzünde başıboş dolaşıp duran bulutlarla karşılaşacaktım sanki.

De Sade'in cinsel törenlerine ilk katılanlar gümüş rengi ve siyah giyiniyordu. İçinde bulunduğum durumu düşünmek için yalnız bırakılmıştım. Paris ışık yılları kadar ötede, buraya kadar yolculuğumuz çocukluktan ergenlik arasındaki geçit kadar gerçek dışı görünüyordu. Bir yerden bir başka yere gelmiştim. Çocuk, zamana ve uzama meydan okuyan ani bir hızla ergin olmuştu. Ellerimi yüzüme tuttum ve çehremi gözden geçirdim. Bir şeye tutunmak zorundaydım. Köşeli bir şakak, kafatasımdaki bir kabarıklık, alt dudağımın dış çizgileri. Ortak bir isimsiz seks takıntısı için her şeyden vazgeçmem istenmeden önce kendimi tanımalıyım.

Geleceği parlak Parisli moda çizimcisi Philippe miydim hâlâ? Bir gün uzun bacaklı modelleri podyuma çıkaracak olan insan? Ustaca yürütülmüş deneylerle yolunu çizmiş olan ben. Bir kadını en uygun yerlere yerleştirilmiş üç payetle giydirebilen ben. Değişime mi uğramıştım? Bu adamın, gençler alayının acayip kılıklar arkasına gizlendiği cinsel sirkindeki robotlardan biri mi olacaktım?

Yatağın yanında, 'Bastille, 8 Mart 1774' başlıklı bir kâğıt vardı. Elime aldım ve okudum.

"Uygulamanın benim için yiyecekten önemli olduğunu biliyorsunuz. Ama yine de burada daha öncekinden küçük bir odadayım. Tabut kadar daracık bir yerdeyim, çok seyrek olarak yemek kokularıyla pis pis kokan daracık bir avluya çıkabiliyorum, o da, XVI. Louis'yi öldürmeye kalkmışım gibi süngü darbeleriyle götürülüyorum oraya. Beş para etmez şeylere önem vererek insanı büyük şeylerden nasıl nefret ettiriyorlar.'

Gerisini okuyacak zaman yoktu. Bir hizmetçi kız kapıya vurdu ve kendisiyle birlikte salona gitmem gerektiğini söyledi. Onu izlemek zorundaydım. Sonu gelmeyen

karmakarışık koridorlardan, belki de yüzyıllardır burada olan bir kızın boyalı çıplak kıcının peşine takılmış bir robot gibi yürüyerek gidiyordum. Hiçbir coşku, hiçbir yakınlık ya da dayanışma izi yoktu kızda. Hareketleri kendinden bağımsız yapılmış gibi yürüyordu. Ara sıra sağdan ya da soldan bir kapı açılıyor, korku dolu gözler bir an görünüyor, sonra yine karanlıkta kayboluyordu. Yalnızca bir defa kırmızı bir maske, ucundan boyalı sapına doğru bir damla gözyaşının sarktığı bir göz görür gibi oldum. Bir filmde olduğumu düşünüyordum. Geçmişimle bugünüm arasında anlaşılır bir bağ yoktu. Tarihe göre, cinsel sapıklık yüzünden zaman zaman hapse atılmış, kötülüğüyle ünlü cinsel hayvan de Sade'la birlikte kendi isteğimle gerçekten yolculuk etmiş miydim buraya? Bu adam yalnızca, arka giriş kapısından içeri girmiş ve çok uzun süre kalmıştı orada. Eğer bir şey arıyor idiyse, yaşamdan çıkış yoluydu bu. Onu, bilinmezliğe giden geçiti orada bulabileceğini sanıyor olmalıydı.

Geniş bir salona götürüldüm. Deri kanapeler, deri koltuklar, cam masalar, kristalden şimşek fırtınaları çaktıran görkemli avizeler, kırmızı ve mor kumaşlarla kaplı hemen hazırlanmış bir sahne vardı salonda. Genç insanlar sessiz sessiz oturuyordu kanapelerde. O, sahnenin önünde, bambu arkalıklı daracık bir koltukta idi. Ağırlığını kusursuz bir dengeyi sağlayacak biçimde dağıtmıştı koltuğun üzerine. Ötekilerin farkında değilmiş gibi oturuyordu. Hangi ruh halindeyse, hiç kuşkusuz bir şeye takmıştı kafayı, hayal ettiği bir şeyi bekliyordu. Bir kez bu duruma girmeyelim, hiçbir şey bastıramaz heyecanımızı, çünkü gerçeklik yanılısamanın gerisine düşer hep.

Sahneye doğru götürülmekte olduğumu farkettim. Işıklar sönükleşti, bir tek beyaz spot ışığı düşüyordu dösemeye. Birçok kişinin karşısında durduğu bir yere kon-

duğumu anladım. Philippe değildim artık. Başka birisiydim. Yeniden vaftiz edilecek, bir uzman olarak cinsel törenlere erginlenecektim. Paris çok uzaktaydı. Bir düş müydü bu? Tarihî Pot de Fer caddesinde, biçemimin kurallarına uygun olarak deri başlıklar, zincirler, tolgalarla süslü mankenlerle döşeli şık dairem neredeydi? Geçmişteki varlığımı mı görüyordum düşümde, La Coste'a yaptığım uzun araba yolculuğu bir düş müydü?

Şimdi hiç ışık kalmamıştı artık. Makamla bir şeyler okuyan onun sesini duyabiliyordum şimdi, parmaklar ve diller sinirli bir balık sürüsü gibi vücudumun üzerinde çırpınıyordu.

“Çünkü, köprüyü geç, dört tarafı, ovayı kusursuz bir sahne içinde kuşatan bulutlara ve doruklara kadar yükselen yalçın kayalıklarla çevrili yaklaşık iki dönüm büyüklüğünde küçük bir ovaya ineceksin. Köprü yolu diye bilinen geçit ovayla tek bağlantı; köprü kaldırılınca ya da yok edilince, tüm bu yeryüzünde bu dümdüz toprak parçasına girebilecek, hangi türden olursa olsun bir tek yaratık yoktur...”

Gözüm karardıkça sesi daha da yükselmeye başlıyordu. Bilincimi yitirmeden önce, yaşamımdan bir olayı, onunkini, buraya olan yolculuğumuzu anımsadım mı? Bir odada beklemekteydim. Biriyle buluşacaktım ve endişeliydim, çünkü niçin orada bulunduğumu unutmuştum. Parlak bir dergiyi, Paris'te yayımlanan *Vogue*'un yeni bir sayısının sayfalarını çeviriyordum, ama olağanüstü çekimler bile dikkatimi çekmiyordu. Yaklaşan ayak seslerini dinliyordum hep, ama biraz sonra başlayacak olan görüşmeye hazırlanamıyordum. Bazen yabancı bir yerde uyanınca insanın başına gelen o yer değiştirme ruh hali içindeydim. Bütün bağlarım kopmuştu. Bir düşün içinde uyanmışım da sanki, gerçekliğe dönemiymişum bir türlü. Belki de tam o durumdaydım: Bir düş bağlamı içinde bilinçliydim. Masanın üze-

rinde bir akrep vardı, sol elimin sırtına alıyordum onu. Acayip bir eldiven gibi orada duruyor, sonra takırdamaya başlıyordu. Korkmuyordum. Ona bakmakta devam ediyordum. Ve sonra kapı açıldı. De Sade olduğunu tanıdığım bir adam girdi içeri. Taş kafasını ellerinde taşıyordu, çünkü yerine konamayacak kadar ağırdı bu kafa. Benim gümüş gerdanlıklardan birinin taş boyuna takılmış olduğunu görüyordum. Tam bunu nerden satın aldığını soracaktım ki, kırbaç indi sırtıma. Açılan ilk kesiklerin vahşetinden dikildim, acıdan, omurgamdan aşağı ateşten dilimler yayılıyor, yokuş yukarı koşuyormuşum gibi nefes almaya zorluyordu beni. Bayılmak üzereyken, onun taştan kafasını bir uçurumun kenarına doğru yuvarlanırken yakalamaya çalışıyordum. Onun peşinden karanlığa daldım.

V

Yaşantının kararlılığı diye bir şey varsa eğer, olayların, durumların ta dibine kadar inen uzun bir yol demektir bu. Bazen sarp bir yüzeye çentiklerle tutturulmuş bir demir merdiven havada, yarı yolda sonlanıyor gibi görünür. Kendimi, bilinçliliği düştten, yanılsamayı gerçeklikten ayıramaz durumda, dumandan uzun sivri dişlere tutunmuş bulurum. Bastığım yerden ayağım kayıp da ta dibe kadar yuvarlansam, kırılmış camları ve yangına yenilmiş çatısıyla harap şatomu kumların üzerinde, yükselen denizin ortasında mı bulurdum?

Ya Philippe? Bir kentin caddelerine ipsiz sapsız dağılmış o oğlanlardan kaçıyla karşılaşmışımdır bugüne kadar: kumsala saçılmış tohumlar kadar köksüzdürler onlar, kırbacın buyruğunda bir baba arayıp dururlar.

Bir zamanlar, 'bana hizmet edilmek üzere doğmuşum ve bu böyle gidecek' diye yazmıştım. Philippe dinleyerek hizmet ediyordu bana. La Coste'ta kaldığı süre içinde bir yaşamöyküsü yazacak kadar çok şey öğrendi hakkımda. Geceleyin sahnede sonu gelmez monologlarımı söylerken, perdelerin arkasına gizlenmiş olurdu o. Ya çıplak ya da ağır bir Rus kürküne bürünmüş olarak sahneyi adımlar, atalarım hakkında bilinmesini istediğim şeyleri anlatır dururdum:

"Annem tarafından ülkedeki en saygın ailelerle yakınlığım; baba tarafındansa Languedoc eyaletindeki seçkinlerin her biriyle bağlantım var; Paris'te büyük bir varlık içine doğmuşum, düşünebildiğim andan beri, do-

ğanın ve varsılığın benim yararına birleşmiş olduğunu düşünürüm; bunu açıkça söylüyordum, çünkü insanlar bunu bana söyleyecek kadar aptaldı, ve bu gülünç önyargı, alçakgönüllülük gösterlerinde bulunan, zorba ve kolay öfkelenir biri yaptı beni; sanki herkes bana boyun eğmek, tüm evren bana yaltaklanmak zorundaydı, bu tatları düşünmek ve doyurmak yalnızca benim hakkımdı.'

Rolümü içtenlikle oynuyordum. Beni psikoseksüel yapılarında bir çatlak olan herhangi bir kimse için karşıkonusmaz yapan bir gizem ya da hava edindim. Alışkanlıklarına duydukları merak kendi gizli eğilimlerini sergilemeye götürüyordu onları. Sanki içimden geçip gidiyorlardı, sanki saydam bir perde insanların içimi görmelerine izin veriyordu. Gerçek dünyaya geri döndüklerinde, görmüş oldukları şeylerden yakınmak için yapıyorlardı bunu. Fetişlerimi dışlaştırıyor, çengellere asılmış kobra yılanları gibi sergiliyorlardı, gelen geçenler onların kurşuni derilerine mermi sallıyor, delikler açıyordu. Benim peşine düşme yürekliliğini gösterdiğim arzuları gizlice besleyenler zulmediyordu bana. Suçlarım adını verdikleri şeylere bir kez katılmışlarsa, onları, benim kırbaçlayıcımın ta içindeki gizli yerin kara perdelelerine ve erotik duvar resimlerine getiren şeyin hazzın çekiciliği olduğunu unutarak, cezalandırılmamı istiyorlardı uluyarak.

Benim içinse seks, listelenmiş sayılarla ayrılmaz bir biçimde ilişkiliydi. Kaç tane? Kaç vuruşa dayanabilirlerdi? Yanlış uygulama ya da ölüm yüzünden yok olmuş olanların oranı neydi? Listeler yapıyordum. Bunlardan bir tanesi Silling Şatosu'nun oturanlarıyla ilgili:

Efendiler	4
Yaşlılar	4
Mutfak personeli	6

Öykü anlatıcılar	4
Düzücüler	8
Küçük oğlanlar	8
Karılar	4
Küçük kızlar	8
Toplam	46

Bunlardan otuzu kurban edilmiş, on altısı Paris'e dönmüştü.

SON DEĞERLENDİRME

Şenlikler sırasında

1 Marttan önce katledilmiş olanlar	10
1 Marttan sonra katledilmiş olanlar	20
Sağ kalıp geriye dönenler	16
Toplam	46

Avutmak hiçbir zaman amacım olmamıştır, benim işim hakikatle. Hapisliklerimden birinde Paris çamuru renginde bir palto istedim. Duygularımı giyinmek istiyordum; derim taş ve toprakla o kadar sık ilişki içindeydi ki, çevrem, çevremdeki nesnelerin boyasını, rengini almış olduğumu biliyordum. Ayağa kalktığımda topraktan bir sütun gibiydim. Bedenime yapışmış taş, cam ve şişe kapakları parçalarını hissedebiliyordum. Bu da çevremle bir olmanın, kendimi bir gölge gibi benden bir parça olan duruma eşit kılmamın bir yoluydu. Zaman zaman hücremdeki karanlık elle hissedilebilir oluyordu. Kollarımla onu sarabiliyor, ağırlığına kendi ağırlığımla karşı gelebiliyordum. Bir sütunu kucaklayan bir başka sütun gibiydim. Bu yolla kendimi kendi zıttıma eşit kılarak saatlarca durabilirdim.

Fakat Philippe'e ya da malikanemdeki o uzun yalıtılmış kışlarda bana katılan kardeşlerden herhangi birine yeniden dönmeden önce hapislik yıllarımın işkence veri-

ci ikilemini özetlemek istiyorum. Sınırlandırılmıştım ama aynı zamanda iç mekan kurmakta özgürdüm. Bir sopanın ucunda bir et parçası sürseler önüme, onu altından yapılmış hayali bir koltuğa oturmuş gibi alıyordum. Düşmanlarım benim bir fare gibi deliğe tıkıldığını sanırlarken, ben Seville’de güneşte sararmış ilk portakalı koparabilir, bir başka gezegenin tozlu topraklı çukurlarında yürüyebilirdim. Kimim ben? Zamanlar içinde dolaşan bir insanım. İlk kez bir arabada, şimdi de bir şoförün kullandığı Mercedes’te tanıdığım yoldan ayrılamıyorum. Bazılarımıza, zamandan çıkış yok gibi görünebilir. Hiç yanılmaz bir belleğim vardır. 1783’te Vincennes’de yazdığım bir mektubu tekrarlayacağım size. Yeryüzünde onay gören çeşitli cinsel uygulamaları bir bir sayarak davamı savunuyordum. O sırada söylediğim şeyler daha sonra üstgerçekçilik alanına girdi.

İnsan, emrinde, en küçük hatalarına karşılık günde üç yüz-dört yüz kırbaç yiyen, başlarında usturalar denediği 700 oyuncakçı olan Acheme Kralına, ya da bir fil şeklinde dizilmiş on iki kadın üzerine binerek dolaşan, ne zaman kendi kanından bir prens ölse bunların on ikisini kendi elleriyle kurban eden Golconda İmparatoruna gitse; ya da ben, Avrupa’da ufacık bir toprak parçası olduğu, orada Monsieur Le Noir diye birinin oranın sakinlerinin spermlerini nasıl fışkırttığını öğrenmek için 3.000 jurnalcıya her gün para ödediği; ‘savak’ı sola değil de sağa açmanın bir suç olduğunu henüz öğrenmemiş kimseleri bekleyen hapis hücreleri ve verilmiş ölüm cezaları olduğu; doğanın onu açmaya, Monsieur Le Noir’ınsa kapalı tutmaya zorladığı böyle bir zamanda heyecan halinin ölümle ya da on iki ilâ on beş yıl hapisle cezalandırıldığı

masalı ile bu adamlara yaklaşsam; diyelim ki, birisinin gidip bu masalı çeşitli önderlere anlattığını söylesem, hepiniz onların da buna karşılık jurnalcıyı bir deli diye deliğe tıkma hakkı olduğunu söylerdiniz...

Ve en sağlam yapılmış hücrelerden daha kötü iç mekanlar tanıımışımdır. Penisimin gözünü düşünürdüm. Bütün deliklerin bu en duyarlı olanının içine dizi dizi inci fırlatmıştım. Bu inciler birbiriyle çarpışan öfkeli aylar haline gelinceye kadar oran olarak artmıştı. İlk olarak kendi istekleriyle sekse girmiş olanlar bile dinmek bilmez bir öfkeyle saldırırdı bana. Benim boşaltımımın büyüyüp iğrenç şekilsiz bir embriyoya dönüşecek olan mikrop lu bir maya haline geldiğini hissetmişlerdi.

Philippe'in şatoya geldiği kış, uzun sürmüş parlak bir sonbahardan ötürü anımsanmaya değer. Kırmızılar, sarılar, bakır tozları, asmalar üzerine eğri eğri düşen göz kamaştırıcı yağmurlar, nemli yerde yükselen çocukluk kokusu, delice sarmallar halinde zigzaglar yapan uzun şimşekler. Elimi havaya kaldırıp da gökyüzünde, bütün gün egemen olan o ince gökmavisinde parmak izimi bırakabilseydim, seks, yazı ve her türlü insan katılımında beni aldatan gerçeklikle bir temas kurabilirdim. Düşünün bir. Üstte bulutlar arasında yüzen, okyanusa doğru ilerleyen, Alplere, Florida'ya ve LA.'ya yönelmiş beş beyaz parmak izi. Mavi *tabula rasa* üzerinde elle dokunulabilir bir iz bırakmak istiyordum. Büyük, anlamsız akıntıda var oluşumun bir tek anlık gerçekleşmesi.

Bütün zihin gücümü tüketen bir uğraş olan, bir eşi daha görölmemiş geometrik seks örnekleri tasarlar ken, arada absürd bir tiyatro için deneysel oyunlarımı yazıyordum. Arzularımı bedensel olarak gerçekleştirmed iğim zamanlarda, soyut biçimler yaratarak, bütün cinsel

eşlerin en uysalı, bebek gibi kadınlar içerek başka oyunları düşünerek gölge bir oyun tasarlıyordum. Sanki beynimin bir başka bölgesinden geliyormuş gibi sesimin bana dönüşünü duyabiliyordum. Sağdan sola, soldan sağa anlık bir tutarlılıkla. Şizofreninin beynin yanlış yarısında, öğretici gizli bir tanrı kalıtından ortaya çıktığına değgin bir kuram vardır. Temel kaynaklarda kök salmış olan ses, sürdürdüğü diyalogta bir türlü tükenmez. Konuşmanın köklerine ve ondan öte evrenin söz-öncesi yorumuna kadar geriye gider. Bu kaynakla o kadar sık buluşuyordum ki onu doğal bir şey gibi kabul ediyordum. Bir tiyatro başka türlü nasıl kurulabilir? Sesler kafaya gelir ve sayfaya dökülür. Bir gerçeklik haline gelir, Philippe'in bir gerçeklik oluşu gibi, taşın inatçı sertliğine karşı bütün ağırlığımla yüklenerek genişletmeye çalıştığım hapis hücrelerinin bir gerçeklik oluşu gibi. Seksi herhangi bir insanî edimden hiçbir zaman ayıramadım. Yaptığım her şeyi o dölledi kafamda. İçimde, ölü eğretiler arasında koşan yangın gibiydi. Oturmuş yazıyor, düşünüyor, sayıların gizemli anlamı üzerinde kafa yoruyor, ya da sırf mavi ve yeşil alevlere parçalanmış bir kütüğe bakıyor olurdum, ve kafama hep erotik düşlemler takılırdı, aklımdan çıkaramazdım onları.

Philippe bana yararlıydı, yalnızca cinsel uygulamalar konusunda değil, tiyatrom için giysiler ve perdeler çizme yeteneğiyle de. Benim fetişist eğilimlerimi resme dökmekte uzmandı o. Deriden yüz maskeleri, düğmeli kısa eteklikler, sıkı gerdanlıklar, şortlar, mikro etekler, halhallar, zihnimde yaşayan bütün o S&M icatları. Ya da onu perdelerde çalıştırırdım. Açık saçık delilikler isterdim. Philippe'se bunları modada kullanmış olduğu canlı renklerle uygulamaya koyardı. Havaya kalkmış otuz ya da kırk kış, gümüş rengi ya da turuncu bir zeminde bir araya gelmiş olurdu. Bazen da perdeler için

kumaş kullanırdı. Deri ya da ipek. Şatoya teslim edilmek üzere ısmarlardım onun gereçlerini: üzerine basılı yaralı organların bozacağı bir yığın güzel kumaş. Bir keresinde popülist bir tiyatro için oyun yazma girişiminde bulunmuştum. Fakat yapıtım seyirciye uygun olmadığı düşünülüp reddedilince, benim doğuştan gelen zihinsel uğraşılarımı seslendirmeyi amaçlayan özel bir anlatı yoluna döndüm. Yayınlanmamış sayısız oyunum vardır benim. *Les Jumelles ou le choix difficile*, *Le Prévaricateur ou le magistrat du temps passé*, *L'Ecole des jaloux ou la folle épreuve*, *La Tour mystérieuse*, *Les fêtes de l'amitié*¹ gibi daha birçoğunu sayabilirim. Bibliograficilerin tahmine dayanan varsayımları olmuşlardır bütün bunlar. İlk kez cinsel ilişkide bulunan seçme bir topluluk tarafından oynandığı için yayımlanmamış, doğaçlamadan, adı sanı belirsiz yapıtlar. Philippe'te kendi kendini ateşleyen bir durumda yaşama yeteneği vardı. Bunu şatoya gelmiş olan herkesle denemiştım. Benim bütün konularımı aşlamak için uyurgezerlerin alıcı bilinçliliğini arıyordum, öyle ki en küçük bir ipucunda benim emirlerimi harfiyen yerine getirebilsinler. Akustik olmayan bölgeye girmek ve dilsiz bir haremle çalışmaktı bütün düşüm. Belki de La Coste'a adını atar atar atmaz insanların dillerini söktürme emrini vermeliydim.

Bir parça vardı, yazdığım kısa bir oyun, sahneden çok film seti için yazılmış bir mini drama. Onu elimden gelen en iyi biçimde yeniden göstereceğim.

Tiyatro karanlık. Seyircilerin arkasından bir erkek figür girer. Çıplak vücudu yanardöner altın sarısına boyanmıştır. Elinde siyah bir maske taşıyarak koridordan yürür. Sahneye ulaştığında iki yoğun parlak ışığın ışıldadığı maskeyi yüzüne takar. Işıklardan biri güneş, öte-

¹ İkizler ya da zor seçim; Rüşvetçi ya da geçmiş zaman yargıcı; Kıskançlar okulu ya da çılgın deney; Gizemli Kule; Dostluk eğlencesi -ç. n.

ki aydır. Yere çömelir ve mumları yakar. Şimdi tavan-
dan sarkan on tane gümüş rengi torba görürüz. Müzik
bir gömme törenini akla getirir. Biz seyrederken torba-
lardan çığlıklar atılmaya başlar. Ana figür bir kırbaç a-
lır ve her birine birer kırbaç indirir, kırbacın sesi yankı-
lanır havada. Kırbacın tutamağını öper ve cezalandırma
aletini bir sunak görevi de gören bir aynanın önüne ko-
yar. Diz çöker ve aynanın önünde lanet okur.

Ayağa kalktığı anda asılı torbaları keser. Sahneye iki
yardımcı gelir ve görevinde ona yardım eder. Her bir
torbadan bir figür sürünerek çıkar. Beşi kadındır, beşi
erkek. Siyah saydam çoraplar giymişlerdir bedenlerine.
Kızıl dudak boyları sürmüşlerdir, ağır teatral makyaj-
ları vardır. İlerlerler ve sahnenin üzerine çizilmiş beyaz
bir çember çevresinde koşarlar. Bir ahırın içindeki ürk-
müş atlar gibidirler.

Altın sarısı figür, onların oluşturduğu çemberin or-
tasında dikilmektedir. Kırbacı bacakları arasına yerleş-
tirir ve eğilir selam verir. Kalkık penisinin gözüne sesle-
nir. Yüzünü seyircilere çevirir ve tolgalı kamışının üze-
rine kırmızı dudak boyasıyla bir daire çizer.

Altın Figür: Bütün insani coşkuları attım içimden.
Bütün istediğim haz.

Yankı: Kalbini kesip çıkardın ve kara bir kutu içinde
çarpsın diye bıraktın.

Altın Figür: Gömdüm o kutuyu. Bastille'i bütün a
ğırılığıyla oturturdum üzerine. Bir daha hiç bulun-
masın. Beslediğim, büyüttüğüm şey, arzu. Gözüm
ve cinsel organlarım.

Yankı: Dizginlenemez bir şeytani kösnü geliştirmişsi-
niz. Sizin için gerçekliğin tek anlatımı o.

Altın Figür: Asla pişman olmam dilerim. Asla. Asla.
ASLA.

Sesi böyle sönüp giderken bir tek beyaz spot ışığı sahnedeki figürler üzerine döner. Kırmızı bir ışık beyaz koniyi parçalara ayırır. On figür kıçlarını sunar altın figüre, her birinin üzerinde bir dizi sayı yazılıdır. Altın figür bir sepetten bir yılan çıkarır ve tatlı sözlerle gönlünü alır onun, kıvrımlarını kolu ve omuzu çevresinde açmasına izin verir yılanın. Sol yanağı yılanın başını okşamak için yana yatar. Yılanın dili titreyerek fırlar dışarı, eti üzerine soru soran dokunuşlar gönderir. Yılanın fallik öykünüsüne yanıt olarak adamın duyarlı parmak uçları kalkık penisi üzerinde oynar. On figür hâlâ başları eğik dururlarken o yılanı serbest bırakır, yılan birden onların varlığının farkına varır. Adam siyah renkte bir tören gözbağı bağlar yüzüne. Yılan soldaki uzak iki figüre doğru yavaş, keyifli zigzaglar çizmektedir. Onlar sa tehlikenin farkında değildirler, bir teslimiyet pozunda belleri bükük durmaktadırlar. Bilekleri zincirlidir. Kadın erkek, hepsi sivri topuklu kızıl kadın ayakkabısı giymiştir. Kırılğan şarap bardağı topukları üzerinde dengede durmaktadırlar. Yılan çevresini keşfetmeye çalışırken elektronik flaşlar daha da coşar. Kızıl ve beyaz şimşekler yeşil ve menekşe rengi ışınlarla kesişir. Sahne, belki de yılanın zehirli dişinin ısırıldığı birinin çığlığıyla kararır, ve vahşi kırbaç vuruşlarının sesi edilgin kurbanların üzerinde dolaşır.

Anımsıyorum. Bellek, bir dizi kodlanmış hücredir, bir film şeriti gibi numaralanmış görüntülerin elde edilişidir. Ilford 18a. Benim bir ömür boyu izlenimlerimi oluşturan elektronik olarak uyarılmış arşivlerin bir yerinde, çeşitli yaşamlar, her şeye gücü yeten bilince sıvı akışı, önemsiz olaylardır, yaşadığımdan dolayı beni suçlayan ayrıntılardır. Her birimizin içinde sabit yıldızlar görevi gören özellikler vardır: ne yaptım, kimdim, ne yapıyorum, kimim. Bazen bilinçten kurtulabilmek için haykırabilirdim.

Şatonun kapılarını kilitleyip, psikozlu başkaldırıya, patolojik kargaşaya yol açan, beni yakan cinsel güçle-
rimle karşılıklı konuşmaya girdiğim her defasında olan
bazı şeyler vardı, virüsler gibi geriye kalır, gölge belirti-
lerle dönem dönem yeniden ortaya çıkardı. Ben, her
türlü sapıklığın çemberinde döndüğü bir zihindim. Ve
ben, her şeyde güzellik bulan biriydim. En pis hapisane
helasına bakarken bile zümrütlerin, gökyakutların, ka-
diköy taşlarının yüzeyde dansedişlerini görebilirim. Bir
sorgulama hücresi içinde taşlaşmış bir orman görmüş-
tüm bir defasında, sokağa dökülmüş kandan sinekkuş-
ları yaratmıştım, kamçıyı tutan elimin bir dizi mavi ve
mor hamurdan yatay çizgilere döndürdüğü birinin o-
muzlarından altın kanatların uzadığını seyretmiştim.

Bu çağrısız araya girmeler her zaman vardı. Yasa de-
ğilse bile paranoid bir kuşkuydu bu: bir köşeden bana
dikilmiş bir göz, ya da gökyüzünden beni seyreden sey-
rek ışık tabakaları üzerine konmuş parlak bir mercek
vardı. Öğleyin beyaz bir göz, gece yarısı kırmızı bir göz.
Ya da bir gölgeydi bu, zorla içeri saplanan bir şey, bir
yılan karnı gibi yere yapışmış, düşüncelerim arasındaki
boşluğu dolduran, ne bir imge, ne varoluş sıkıntısı, hiç-
bir şeye odaklanmamışken içinde yaşadığımız bomboş
sessizlikten tıslayan.

Belki de suçun doğası, belli bir kişinin değil gölgenin
bulup çıkardığı varoluşta yatıyordur. İçimizde, çarpıcı
bir ses olarak bilince ulaşmak için labirent benzeri kori-
dorlar, ölü beyin hücreleri galaksileri, DNA sarmalları,
genetik mavi kopyalar arasında uzun bir yolculuk ya-
pan biri vardır. Biz bunun kim ya da ne olduğunu bile
bilmeyiz. Ondan hiçbir zaman kurtulamadım ben. An-
cak özgürleştirici orgazm anında ikizim geçici olarak si-
linirdi. Seks bir dizi kar fırtınasıdır: beyaz fırtına, arzu-
sunun imgesi dışında her şeyi karartır. O kendinden
geçme anlarında, o yüksek cambaz ipinde ulaşıyordum

imgeleme. Bir kozmonottum ben, galaksiler arasında dolaşan bir gezgin. Süpernovalar yaratmıştım, fışkırttığım volkanik lavı son damlasına kadar izliyordum. Yörüngesiyle betimlenen parlak kozası içinde yanıyordum. Odağı iyi ayarlı bir dizi kış o kadar yakına geliyordu ki, doğrudan zihnime sokuyordum onları. Eğer düşünce dokunma ilişkisini kurabilirse, o zaman düşlemim de duyumsal bir dokunabilirlik keşfediyordu. Zihnimdem akıp giden imgeleri bozmaya, kendimi onlara zorlamaya yöneliyordum. Beynimde delikler açmak, böylece döndüklerinde tanınmayacak bir biçimde bozulmuş olacakları, kendilerini sakatlamaya devam etmem için yalvaran terse dönmüş bir yaralılar çevrimine dönüşecekleri büyüsünü bozmak istiyordum.

Bana göre öteki yüzü de vardı. Kırmızı gülleri yatağımın baş ucuna yerleştiriyor ve onlara bakıyordum uzun uzun, onların güzelliğini, ortak merkezli genişlemeler halinde dışarı doğru uzayan, sınırlara kadar itilen, ama merkezdeki gözün uzaklaşmasına asla izin vermemeyen, kenarları içe doğru kıvrımlı turbanı kavramaya çalışıyordum. Bir sap üzerinde yoğunlaşmış, taşlaşmış bir kasırga. Daha sonra bu gülleri dışarı çıkarıyor ve çamurun, kayan bir araba lastiğinin bıraktığı iz içine atıp birer birer çiğniyordum. Güzellik hep kırılma noktasına itiyordu beni. Üzerinde ustaların altın mühürü bulunan taçyaprakları, zengin kumaşları, kitapları bozunca, kirlenince, çamura atıp çiğneyerek, bozuluşlarında aldıkları bir anlık tanrılaşmayı farkederek, çizmemin topuğu altında daha değerli buluyordum onları.

Ne istiyorum? Birimiz olsun ne bulmayı umuyor? Sonuçlar çoğu kez yeraltından kazanılır. İnciçiçeğinin o güzel kokusunu ben iğrenç kokulu bir hapisane hücresinde duymuşumdur. Dümdüz bir beton duvarın üzerinde değerli taşların parladığını görmüşümdür. İçine girmek üzere olduğum sfinkter kasında tropikal faunalı

vadilerin parlayışını farketmişimdir. Atlar çayırdı diz-
çökerdi. Birileri, orkidelerden ve lianalardan yeşil bir
perdenin gerisine gömülmüş bir piyanoyu çalardı. Ve
ben havasızlıktan boğulurdum. Uytucu yanılsamadan
kurtulup çıkmak için çılgınlığımı serbest bırakmalıy-
dım. Otları köklerinden koparmalı, bir anakara üzerin-
de gürültü ile parçalanan bir kasırga gibi esmeliydim i-
çerde. Geriye çekildiğimde başka biriydim artık. Bir
başka türe, uçan tabaklar üzerinde bir gezegeden öbü-
rüne dolaşan değişik bir ırka aittim.

Seks ve tiyatro. Çok yakından ilişkilidir bunlar. İki-
sini bir araya getirmek, birbirinin yerine geçer duruma
getirmek istiyordum ben. Amacım devamlı hareketi
kurmaktı. İçinde eylemin devamlı olduğu, giyinme oda-
larının aynı zamanda sahne olduğu oyunlar yazıyor-
dum, öyle ki, olaylar dizisi sürekli bir açınısama olayı,
özel, kişisel hiçbir şeye izin vermeyen planların çoğaltıl-
ması idi. Benim cinsel alışkanlıklarımın aynı sürekli aşı-
rı duygusallığı istiyordu. İcra edebildiğim sürece seyirci
istiyordum. Seyredilmedikçe heyecan anlamsızdı benim
için. Bir başkası benim zevkimi benim yerime duymalı,
belki de orgazma ulaşmak için benim yerime onu en uç
noktaya götürmeliydi. Bu şekilde çoğalıyordum ben.
Başımı çevirsem kendimi doğurgan bir otomatik robot
soyu içinde çoğaltılmış görebilirdim. Kendimin sonsuz
çoğaltılmasına, zaman perdesi üzerindeki figürlere bel-
lek demişiz. O kadar çok ben vardı ki, cinsel suçlardan
suçlu olduğum savını kabul etmiyordum. De Sade'ın
ABCDEFG'leri vardı. Zincir bileklerimi keserken bir
başkasının bileği olabilirdi bu, etimin bu çirkin kırmızı
mor çürüğü. Benim iç özgürlüğüme anlaşılmaz gelen
suçlamalarla bir hayvan gibi hücreye sürüklendiğim o-
lurdu. Zihinsel düzlemdekiyle fiziksel düzlem arasında-
kinin bu uzlaşmaz savaşımının bir sonu gelmeyecek mi
hiç?

Esinimde hep sonbahar. Lirizme, kızıl ve altın sarısıyla ulaşılır: ağaçların Eylüllenmesi, asmaların olgunlaşması, insanın kimyasına dökülen şarap ile... Mayalanmış gün ışığının duyular üzerindeki izi. Taştan hapisanenin içinde nemli yaprakların kokusunun hissedilebilir bir vuruş gücüyle döşemeden yükseldiği günler olurdu. Kucak dolusu sarımsı kahverengi, kırmızı koyu kahve, al renkli yaprağı avuç avuç toplayıp serinliklerini yüzümde hissetmek, mumlu kâğıtlar gibi bedenim üzerinde savurmak istiyordum. O kadar çok bahar, yaz, kış var ki – birbiri ardından kendi çevrimlerini izliyorlar, ama sonbahar kalıyor. Bizim hiçbir zaman olamayacağımız o kadar şeyin gerçekleşmesidir bu. Belleği bir bardağın içinde tuzaga düşürüyor. Altın sarısı bir erkek geyik ormandan çıkıp yolda bizi karşılamaya geliyor, gençken tanıdığımız aşk işte yine orada, kentin en yüksek basamağından el sallıyor bize. Eğer kadınsa, beyaz giysisini çıkarıp ayaklarımızın dibine fırlatıyor. Eğer erkekse, gömleğini çıkarıyor ve aşağıya, yukarı doğru kalkmış ellerimize bırakıyor yavaşça, bir uçurtma gibi. Yaratıcılığın çekirdeğinde her şey sıvı, zaman yok artık. İnsan soyunun ilerleyişinde burada, şimdi ve her yerdim ben. Yazılı sözcük anlamsal DNA'nın niteliğini sarıp sarmalıyor. Bir tümcenin, bir imgenin içine bir yaşam boyu deneyimi aşılayabilirim. Bir tek sözcük genetik kalıtımın sonsuzluğunca çınlayabilir.

Philippe, yenenle kurban arasındaki birbirinin yerine geçebilir o ince ilişkiyi son derece iyi anladı. Onu cezalandırdığımda ben cezalandırılmış oluyordum. Duyduğum haz onun acısını kendi sinirlerime iletmemden geliyordu. Bu yolla eylemim bir ikilik kuruyordu. Kırbaç tutan elimin gücünü duymakta olan kendimdim, işte bunun için o denli aşırıya kaçıyordum. Eşimin hiçbir şey hissetmediğine inanabilirdim. Eğer kan varsa benim kanımdı bu. Onun ne kadar az şey hissettiğini görmek

çok şaşırtıyordu beni. Acıya dayanıklılığım artmıştı, öyle ki yorgun sinirlerimi uyarmak için bir orgazm çılgınlığına girmek zorunda kalıyordum.

Bunun nasıl başıma geldiğini, içimde neyin yaşadığını, bu tür aşırı arzular aramaya beni neyin programladığını merak ettiğim günler oluyor. O zaman dikkatli ve ayrıntılı bir uyarı vardı, giriştiğim tehlikeli işin bir koşuluydu bu; ve yaşamımı bir cinsel tiyatronun merkezinde yaşayacak biçimde düzenlemek için devamlı çaba gerekiyordu. Mutlak gücüm olması gerekiyordu, bir aslan terbiyecisi gibi kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. Grubumdakilerin leopar, zebra ve kaplan postları giyinip geldikleri oluyordu bana. Yabanılığı simgelemek için dört ayak üzerine yürüyorlardı sahnede. Sağ elimde bir kaplan, sol elimde bir leopar, karmaşık koridorlardan tasmalarla, zincirlerle geçirecektim onları. Ve bir tek yol vardı -benim gizli odama götüren yol. Bugün eylemlerimi kaydetmek için duvardan duvara video perdeler kullanabiliyordum. Belki de yazdıklarım, bir şeyi bellek yoluyla yeniden yarattığım için, yoğunluktan yoksun olurdu. Ne yaptığım ya da ne yapmadığım çağdaş mitin konusu olmakta. Cinsel eğilimlerim yeraltı dünyasının bir kalıtı olmaya doğru gidiyor. Zincirlere asılı, saçları kazınmış genç adam genlerinde canlı buluyor beni. Onun erbezi içsalgısında ruhsal değerim ben. Kasıklarına kadar uzayan çizmeler giymiş olan genç kadınsa benim takınağımı almış kalıtı olarak. Benim dışı temsilcim o. Benim tarafımdan kırbaçlanamadığı için, başkasına adına ulaşacağı orgazmı, eşinin vecit halindeki acısı doğuruyor.

Moleküler bir kozmonatım ben. Dünyalar arasında bir gezgin. Philippe'le seviştiğim gün, de Chirico² beyaz atlarına gebe kalmış olabilirdi – akıntımın yabanılığı

² Giorgio de Chirico (1888-1978) Carlo Carrà ve Giorgio Morandi ile birlikte Metafizik Resim üslubunu yaratan İtalyan ressamı -Ç. n.

yeni bir türün şekil verici genlerini yaratıyordu. Philippe mi? Giysi desinatörüydü o, Paris'ten La Coste'a kadar arabada birlikte olduğumuz genç adam. Vücudu daha önce deney yapmış olduğum beş bin kişiden farklı değildi. Onu anımsamam niye? Coşkular bir nöronlar değişimidir de ondan mı? Ya da soluğundaki belli belirsiz vanilya kokusu baharı, pembe ve beyaz alıçları, çalılıklar altından eğilerek geçerken yanağı tırmalayan ley-lağın mor dişlerini, yeni biçilmiş otlar gibi burun deliklerini çatlatacak kadar bol koku çıkaran mor şebboyları anımsattığı için. Philippe, beni yaşatan duyusal amalgamın bir parçasıydı. Şimdi nerede o? Bir gay barında oyalanıyor, ya da ölmüş de ruhgöçünü bekliyor olabilir. Eğer geri dönerse bir kuvaför, bir desinatör, saç boyası yeni bir sanat ifadesi olan birisi olarak dönecektir.

1784'te karıma prostat-üriner yol enfeksiyonuna eşlik eden belirtiler üzerine bir şeyler yazdım. Cinsel anormalliğimi anlattım. Bir virüs bozukluğunu dile getirdim. Dürüstlük benim yaşamımın, yaşamlarımın bir parçasıydı daima. Fıskırtma son derece acı verici ve na-hoş olmuştu, korkumu aşlamak gereksinimi duyuyordum. Karım, kendisine karşı karmaşık bir güven ve ihanet hissi duyduğum tek mektup arkadaşıydı. Durumunun bilinmesi umurumda değildi – olsa olsa tarihin geri rüzgârı içine girerdi.

Bir sara nöbetine benziyor – sıkıcı önlemler almazsam, eminim Faubourg Saint-Antoine'daki kadar kuşku duyacaklar çırpınışılarımdan, kasılma ve ağrılarımdan – La Coste'da nasıl olduğunu gördün sen – eğer bir şey varsa, iki misli kötü, buna göre değerlendir... Bu nöbeti neyin yarattığını çözümlemeye çalıştım, bulduğum tek ipucu son derece koyu

olması – sanki dar boyunlu bir bir şişeden sıkarak krem çıkarmaya çalışıyormuşum gibi. Bu tanecikli salgı kan damarlarını şişiriyor ve yırtıyor. Ne yapacağım?

Bedensel yanıtlarımızın anormal işlevsellikle denendiği anlar vardır. Kendimi taşlaşmış bir yanardağ gibi görüyordum. Arzum değişmiyordu, ama onu açığa vurmaktan korkuyordum. Sinirlerimdeki dengesizlik kozmik bir ayaklanma idi, bana çıldıracağım korkusu veren fizyolojik bir soydeğişimdi. Yaşamını kendi orgazm eğrisinde bulmuş olan ben aniden ve patolojik olarak sınırlanmıştım. Gözeneklerinden soluması durmuştu dünyanın sanki, öyle bir şey. Durumumu yatıştıracak bir ilaç da yoktu. Hastalığımı canavarlıkla eş tutuyordum; testislerimde anormal boynuzlar, yüzgeçler ve kanatçıklar görülmeye başlamıştı. Bakıcım, hücreyi karakurbağalar, semenderler, yapışkan kertenkelelerle dolu buluyordu. Taş döşemenin bir ucundan öbürüne yılanlar dolaşıyordu, altın sarısı ve yeşil şimşekler zigzaglar yaparak bir çıkış yolu arıyordu.

Bu acıyla yazdım, katlandığım bu gerçek ve boğucu bedensel hapisliği. Başka bir dile getirme biçimi olamazdı. Jean Genet gibi kendimi psikofiziksel bir mikro-organizma içinde oturuyor buluyordum. Görme gücüm, akciğerlerim ve duyularım yıkıma uğramıştı. Bir zamanlar haz duyduğum dünyanın ne içinde ne dışında olmak istiyordum. İşte o zaman duyuların uzanamayacağı bir noktaya geliyor insan. Sinirlerim ölüydü, uyuşturulmuş gibi. Donmuş parmaklarla dokunup hissetmek, tad almayan bir dille yemek yemek, koku almadan koklamak, uyanmış fakat kaçışı olmama düşlemine dalmış olmak gibi bir şeydi bu. Kütük gibi bir figür: dört köşe, gözsüz baş, dört köşe gövde, dört köşe göğüsler, dört köşe ayaklar. Tıpkı Bastille’de karşıma çık-

miş olan taştan bir külçe, yüzümü sürüyorum ona, kendinin bir ağaca sırtını verip kamburunu çıkarışı gibi deniyordum onu. Zaman zaman taştan eldivenler giyiyordum. Ayaklarım granittendi, başım yekpare taştan bir küptü.

Ama La Coste'ta sıvıydım. Duyularım alevlenmişti. En ince ipek bile çok kaba geliyordu dokununca. Boş banyomu en koyu kırmızı gül taçyapraklarıyla dolduruyor ve cildimin onlarla kösnül temasının tadını çıkarıyordum.

Yaşıma yetişmek için yaşıyordum. Hâlâ ilgimi çekiyor bu. Gelecek bedenlerin, değişen geometrilerin soyut şekilleri içinde bir yerde kurtuluşu bulacağım. Ve bu geleceği yansıtmak için yazıyordum. Philippe'le, kendimle, hiçbir şeyle konuşacaktım. Dünyanın merkezine gömülü kara kitapta yaşayan hayalleri anlatacaktım. Bu metne giriş yolunu bilenler her zaman vardır. Düşlerinde okurlar onu, sanrı veren ilaçlarda keşfederler, firavun mezarları, beyaz ipek sütunlar arasında, uzayda bir dikdörtgene açılan görünümüler arasında uykuda dolaşırlarken şifresini çözerler onun. Havada göğün mavisine karşı yüzen bir sandalya ve masa vardır. Kara kitap havada asılı duran masanın üzerinde açılıdır. Şunları okurum:

Başlangıçta gökyüzü kare idi. Gezegenler küptü. Yıldızlarda bir alfabe vardı. De Sade okunuyordu. O harfler yaratılmıştı. Geçici burçlar oluşturunuyorlardı. Delilik bir evde yaşıyordu. Evin adı La Coste idi. Mania boru şeklindeydi. Fallik bir dikilitaşa dönüştü. Bir kasırga gücündeydi. Çembersel bir vahiy. Her şeye gücü yetme üstünlük demektir. Her anlamda. Fıskırtma bilgidir. Temel evrenbilim bilgisi.

Buluşumu bomboş tiyatronun içine bağırmadım mı? Bir spot ışığı yoksa bir boşluktan başka bir şey ol-

mayan karanlığa. Kendi gücüm tarafımdan tutuklanmıştım. Bu taş evin sessizliğinde tanrı olduğumu hayal-liyordum. Yeni bir tür yaratmıştım. Benim onlara ver-diğim acı karşılığında onlar yaralarını sunuyorlardı bana. Evin ortasında derin bir çukur olduğunu hayal ediyor-dum. O kasırğa içinde ayakları bağlı beyaz atlar vardı. Düşler orada, insanın bulut yığınlarının mavi körfez ü-zerinde dumandan bir çatı oluşturduğunu seyredebile-cekleri bir şekil alıyordu. Paris üzerinde gökyüzünde bir beyaz fil sürüsüne benzeyen bulutlar görmüştüm. La Coste'ta düş-bulut yığınları kara fırtına bulutlarıydı. Bu yaratıları evren çevresinde bir örnek biçimde dağıtmış olsaydım, yaşamın sonu olurdu bu. Anakaralar başkal-dırırdı; ayaklanmalar hızlı bir soykırımla sonuçlanırdı. Gücüme dur demeliydim. Evrim girdabına baktım ve u-zun süre düşündüm durdum. Her olanak ortadaydı. Kürsülerden bağırın, mikrofonlardan azarlayan, buy-ruklar yağdıran diktatörler gördüm. Kuliste kurşun ge-çirmez soyunma odalarında çöktüklerini, yığıldıklarını gördüm onların, bir doktor onların yorgun kalplerine dikkatle adrenalin veriyordu azar azar. Ve alev vardı, evreni şaşırtabilecek parlak sıcak. Gecelerce dönüp dö-nüp geldim buraya, ve arkamı döndüğümde şoktan fel-ce uğramış biri gibi oluyordum. Koridorlar labirentinde odamı arayarak saatlar, günler, haftalar geçirdim. Ya-nımda taşıdığım şey geleceğin ağırlığıydı. Kurbanlarım bile uyandıramadı beni bu dalınçtan. Kendi imgelemsel bulgularımın çevirdiği duvarlar içinde hapsolmuştum.

Adlar geliyordu aklıma: karımınki, Renée-Pélagie de Montreuil, Rose Keller'inkiler, Jeanne Testard, kayın-validem ve başlıca düşmanım Madame de Montreuil, bir dizi cinsel tanıdık. Hastaydım. Düşümde aynalı oval bir tepsi taşıyan mavi bir köpek yaklaşıyordu yanıma. Hayalimi görmek için baktığımda, sapların ucundaki iri fırlak gözleri ve siyah zırh gibi bir kabuk içinde şişman

vücuduyla bir böceğin aynada antenlerini salladığını görüyordum. Bütün bir hafta yeraltı dünyasından habercinin döneceği korkusu içinde yaşadım. Perdelerimi çekip yaşadım. Evin bir başka bölümündeki ayak seslerinin yankısı bile, bir yer kaymasını hızlandıran ani bir ses çatlamasını andırıyordu. Sinirlerim derimin yüzeyinde dolaşıyordu. Deliliğe karşı iyi gelen yerleri ziyaret etmiştim. Siyah, kırmızı ve yeşil güneşler ufuk çizgisi boyunca yuvarlanıp gitmişti. Nükleer yeraltı sığınaklarından çok değişik bir türün çıktığını görmüştüm, nükleer şokta öylesine değişmişlerdi ki, bir iğne bir iplik radroaktif psikozlulara dönmüşlerdi: çocuklarını tozun sonsuz sessizliğine gömmek üzere göğün altında yürüyen bir erkek ve bir kadın. Yeryüzünün gökyüzüyle bir araya geldiğini görmüştüm, bir tek kuş bile yoktu, ne de boşluk içinde gezinen bir rüzgâr. Adam o kadar zayıftı ki, bir sinek olsaydı oralarda bir dokunuşuyla yere yuvarlayabilirdi onu.

Ve yavaş yavaş iyileştim. Oda yerine oturdu. Günümme ışığı kabul ettim. Geç sonbahar, son kırmızı ve altın sarısı nemli yaprak döküntüsünü görüş alanıma soktu. Arzularım geri döndü. Gecenin merkezindeki, yaşamımın merkezindeki o çukurdan sakınacaktım.

Siz, hangi yüzyılda olursa olsun bu yazdıklarımı okuyanlar, devamlı olarak tutuklanma korkusu içinde yaşadığımı anlayabiliyor musunuz? Özgür bırakıldığım ara dönemlerde ne yapmışsam, sonsuzluğun yayılması biçimini alıyordu. Bir eylem, iç ve dış dünyalar arasındaki gecikmiş bir geçişi somutlaştırıyordu. Birine ya da ötekine ya da her ikisine ait olabilirdi. Yaptığımız şey çoğu kez anımsadığımız şeydir. Fakat unuttuğumuz ya da bilinçsiz olarak bellekten atmayı seçtiğimiz şeyi içine alan bir başka yapma biçimi daha vardır. Ve yaşamlarımızda kayıp halkaları keşfettiğimizde, bağlantılar beyaz bir tuğla üzerinde kan lekeleri gibi ortaya çıkar. Bunu

dün mü, geçen yıl mı yoksa üç yüzyıl önce mi yaptım?

Hapiste, unutmuş olduğum şeyi öğrendim. Gerçek ceza idi bu. Yaşamlarımızda kaybolan o kadar çok şey var ki, onların bir daha bize yapışamayacaklarına inanırız. Ama imgeler, insana LSD ile beslenen bir kamerayı düşündürecek kadar ileri bir görsel çarpıklıkla dönerler. İç uzam parlak renkli çöküşlerle patlar. Bütün felaketler, savaşlar, sakatlamalar, işkenceler kafamın içinde akıyor ve sonra sahne bir tek yalıtılmış imgeye: işlediğim bir eyleme yavaşlıyordu. Ne var ki, zamanda ve mekânda yer değiştirmeler oluyordu. Çocukluğumda işlediğim bir hata, saray adabına aykırı hareket etmenin ağır sıkıntısı bir İspanyol sarayında, bir Floransa genelinde, bir deri bir kemik kalmış bir çocuğun kırmızı bir yastık üzerine oturmuş nargile çektiği bir avluda yeniden işleniyordu. Bu imgesel yerler kendilerine tamamen yabancı olaylarla ilişkili yörelere dönüşmüştü.

Deli olduğuma ilişkin bir söylenti vardı ve hâlâ var. Cinsel zevklerimi deliliğe bağlayanlar var. Ben, Donatien-Alphonse-François de Sade, her türlü bedensel ve cinsel işkenceyi icat etmiş, yazdıklarıyla *Psychopathia Sexualis* tohumunu doğurmuş, taştan bir hücrenin içinde acıdan gebererek, ama kollarında – ara versem yutacağım ama sonra omurgamdaki bir delikten yeniden cismileşecek – kara bir yılanı besleyerek sürünmüş, psikozlu, takıntılı bir insan olarak anlaşıyorum.

Place Vendôme’da ve Section des Piques’teki yoksul odalarda vücudundan bitler toplayan, Paris’te, ılık gibi inerken kafaları gövdelerden ayırıp sepetlere indiren giyotinin gece gündüz işlediği bir zamanda bir aristokrat ve bir karşı devrimci olarak ihbar edilmiş olan ben, zamanı ve değişen devirleri dikkatle gözledim. Reichstag kızıl bayraklarını açıp da Avrupa üzerinde gamalı haç şeklinde kara bir güneş yükselmeye başladığında, Rivoli sokağında bir apartman dairesinde yaşamıyor muydum

ben? Sicilya'da Thelema Manastırı'nda Aleister Crowley'nin ayakları dibinde oturmadım mı? Kızıl Kadına orada rastladım, hayvan cinselliğiyle ilgili gizli simgeler orada öğretilirdi bana. Anal bölge karşılığı köpek, cinsel organlar için akrep, bilinmezi görme yeteneği karşılığı baykuş. Bir başka yerde bir tycoon, bir mogul³, hep gerçek kimliklerini gizlemek için bir maske takan bir adam değil miydim?

Philippe'le birlikteyken farklıydı. Her ikisinin de yönlerini gizleme gereğini duymaksızın geçmişten geleceğe zıplayabilirdim. Yaşamıştım, yaşıyorum, ve temel karakter izleri hiç değişmiyor. Benim psikoseksüel yönelimimdeki bir değişikliği hiçbir genetik değişim etkileyemez. Mercedesimin mavi boyalı pencerelerinin gerisine çekilmiş, geceleyin modern bir kentin içinden geçiyor olayım, ya da güneye denize giden, iki yanına çamlar dikilmiş dümdüz bir yolda öteki arabalara yetişip bir bir geçiyor olayım, eşsiz atalarımın, unvanımın ve beni hiç terketmemiş olan tarifsiz yalnızlığımın bilincindeyimdir. Yalnızlık, gökyüzünden kesilip çıkartılmış mavi bir küp gibi dizlerimde oturur benim. Kedi köpek gibi bir hayvan beslemiş olsaydım, geniş açık alanların, savanalara ve ağaçsız geniş kırlara yağın, Pasifik'i çarşaf gibi kaplayan bir yağmurun kokusunu taşıyan bir bulut olurdu bu.

La Coste'ta olmadığım zamanlar gezerim. Geçmişimden öykücükler sanrılarım. Bir gün bir kum yığınının tırmanırken babama rastladım, o içine kapalı ve kaya gibi biçimsel yaşlı büyük senyöre. Öldüğünde, satılmaz topraklardan ve borçlardan başka hiçbir şey bırakmadı geriye. Rusya'da, daha sonra da Londra'da elçilik yapmıştı. Bir taşın toprağa gelen yanı kadar soğuktu. Akıl almaz derecede müsrifti. Adam parayı yabancı ülkelerde yakardı; para, bir kokain düşkününün el açıklı-

³ Tycoon ve mogul: çok zengin ve nüfuzlu kimse -ç. n.

ğıyla har vurup harman savrulurcasına harcanırdı. Ben ufalanmakta olan kum tepesine çıktığımda, mavimsi yeşil ufka profili düşmüş, orada duruyordu o. Sağ elinde bir şey tutuyordu, gözleri rastladığı nesnelerden öteye çevrilmiş biraz. Yakınına geldiğimde bunun çıplak bir kadın heykelciği olduğunu farkettim, ne var ki tam kalbinin ortasında bir delik vardı. Benim babamın soğuk kibri, azametli alçakgönüllülüğü onu yok etmişti. Fügür külden kotarılmıştı. Derin bir soluk aldım ve küçücük parçacıklardan bir kar fırtınası şeklinde üfürdüm gitti. Aynı zamanda babam da yok oldu. Kalp şeklinde bir taştan başka bir şey kalmadı ondan. Bu şeyi cebime indirdim. Hâlâ bende duruyor. Şöyle ya da böyle hepimiz taşa döndük: babam, anam, karım, onun akrabaları, hapis yılları süresince benim vücudum. Belki de takıntımın bir bölümü, hiç geçmeyen cinsel öfkem etleşmeyi amaçlıyordu. Penisim sertti, taştandı. Onun gizilgücünün fitilini sökmek zorundaydım, böyle yapmakla kendime 'Kutsal Marki' lakabını kazandırmışım, ne gam! Ben ki parayı ete, eti törenselleşmiş ve kanlı bir kıyıma dönüştürdüm. Ne arıyordum? Birlikte olduğum insanı üçüncü bir cinsiyete, bir androide, on duyusu ve ölümsüz bir bedeni olan bir türe dönüştürmeyi. Biraz geriye çekilip de, kırbaç izlerinden freski, kendimden geçmiş dalınç halinde ölesiye kırbaçladığım yere yığılmış kıvranan insanı seyrettiğimde, onların bu şekil değişimlerini görmeyi umuyordum. Onların bana karşı durduklarını hayal ediyordum, altından bir figür bana kızıl bir gül sunmak üzere gümüş bir el uzatıyordu. Böyle bir değişiklik göstermeyi reddediyorlardı bana. Ete saplanmış, ette köksalmiş kalıyordum ben. Yaralanmış elim kırbacın sap izinden, avucumdaki hafif kabartıdan başka bir şey göstermiyordu.

Yeniden uğramayacağım tek kent Marsilya'dır. Bulgularımı orada yeniden yaşayamayacağımı biliyordum.

Limanın kokusu, gelgit zamanı gıcırdayan palamarlar, aç kurtlar gibi kente dalan gemiciler, ellerinde bir oda anahtarı, kızıl dudaklarında tembel tembel sarkan bir sigarayla kapı önlerinde bekleyen kadınlar. Bir zamanlar, üç yıl boyunca bu kentten uzak durma emri verilmişti bana. Daha sonra mahkumiyetim '*erroné et vicieux de forme*'⁴ olarak iptal edilmiş ve cezam ağır bir para cezasına döndürülmüştü. Fakat düşmanlarım amansızdı. İzleniyordum. Uyurken bile başımın arkasından beni gözleyen gözleri görüyordum, düşlerim beni dar yollara, sokaklara götürüyordu. Uzun paltoları ve gözlerine indirilmiş şapkalarıyla beni bekliyorlardı. Yer bir *impasse*⁵ idi. Önümde gördüğüm kişi arkamdakinin yansıması olabilirdi. İkisi de aynı anda ateş ederlerdi ve iki mermi kafatasımın ortasında kesişirdi.

Şimdi bunu ben soluk bir gün ışığında anlatıyorum, başımızın üstünde kargalar karartmış Ocak göğünü, iki elim sağ dizimde, dünya geniş olduğu kadar meraklandırıcı da.

On ay içinde dört hapisaneye nakledildiğim zamanlar oldu. Bu dördünün sonuncusunda güzel bir kasaba evi, ekili bir bahçe ve artık bir hücreye kapatılmadığım için, kadınlardan bir topluluk vardı. Ve infaz bölgesi de pencerelerimizin tam altındaki bir noktaya nakledilmişti. Bahçe bir mezarlık oldu, ve ben bir mahpus olarak sekiz yüz kişi gömdüm, bunların üçte biri bizim aileden geliyordu. 11 Kasım'da giyotine çıkacaktım, fakat giyotinin bıçağı bir gün önce Robespierre'in başını kopardı gövdesinden.

Terör zamanıydı. Ellerim, giydiğim kadife eldivenlerim konusunda her zaman titizlenmişimdir. Bu başsız cesetleri, çevresinde süslü bir biçimde budanmış çalılıkların bir bahçe görünümünü verdiği çimenlikte kazılmış derin bir çukura gömmeye zorlanıyordum. Fundalar,

⁴ Yanlış ve şeklen hatalı -ç. n.

⁵ Çıkmaz sokak, içinden çıkılmaz, zor bir durum -ç. n.

sert, beyaz tomurcuklarını hâlâ üzerlerinde taşıyan güller vardı. Bir ekip işçisine döndürülmüş bir estettim ben; ben ki, damağımın en incelmış bulgularına karşın, dışkı tadını zeytin tadıyla karşılaştırmıştım. Bedenime yabancı şeylerin dokunmasına karşı içten içe isyan ediyordum. Yağmurun soldurduğu o gri kasım öğle sonları, alçalmış gökyüzünde çemberimsi bir ses arkaperdesi olarak çınlayan kana susamış Parisli güruhun uluması, kentin çatıları üzerinde bir gelgit dalgası gibi koşuşturan o kolektif bunama, korkudan saydamlaşmış vücudumla temas ede ede, ölümle ve ölümlerle tanış oldum. Gömmeleri numaralandırmaya başladım, böylece benim soylu ayaklarımın dibine yığılmış cesetleri insanlıktan çıkarır, kişisizleştirir oldum. Kafamın içinde çılgın bir numaralar şeması geçiyordu. Kod sistemleri, diziler, cebir formülleri, kırmızı gök cisimleri gibi bip-bip eden rakamlar, kafam işlemez duruma gelmişti bir sürü denklemlerle.

Bugün geriye yaslanıyorum ve araba telefonum üzerindeki sayıları kodluyorum. Bir sesin Amsterdam'dan, Kopenhag'dan, New York'tan bana yanıt vermesini bekliyorum. Olumlu ya da olumsuz bir ton. Bir şey istiyorum. Hep gereksinim içinde oldum. Arzu hiçbir zaman yerine getirilemez. Telefon ediyorum ve konuşmuyorum. Dile getirilmesi olanaksız, ulaşılamaz, sonul bulmacayı, hiçbir zaman yatıştırılamaz bulmacayı istediğimi biliyorum. Bunun için de dolaşıp duruyorum yeryüzünü. Hız bir narkotiktir, kır manzaraları soyut bir resimdeki planlar gibi parçalanır, yolun ne başlangıcı ne sonu vardır. Ne başlangıcım ne sonum var.

Bir adamı sorgula, onun içinde bulacağın şey bir yabancıdır. Bir ütü tahtası üzerinde oturan bir maymun, üzerinden elbiseleri çıkarılmış ve bütün gece bir mağazanın vitrininde cinsiyetsiz çıplaklığıyla gelip geçenlere göğüs germeye bırakılmış bir manken. De Sade bir ma-

saldan uydurulmuş bir masaldır. Gecenin geç saatlarında bir vitrinde, bir sabahçı barında, bir yaprak yeşili Seline'e, kavaklardan savrulan parıl parıl pullarla süslenmiş girdaplara yukarıdan bakan Pont D'Orléans'ın üzerindeki beyaz kepenkli apartman dairesinde arayın beni. Benden ne yaparsanız oyumdur ben. Mahkemelere çıkmış, kişi-olmayan'dım ben, suçladıkları ve zalim diye kesip biçtikleri içi boş bedenim ben. Hükmün ağırlığı bir mumyanın üzerine düştü. Ben bir başka yerdedim, bir başka kişiydim. Hayalimde Amsterdam'daydım, nehir ticaretini seyreden bir kaş köprü üzerinde durmuş, kapısı kırmızı fenerli evler bölgesini sorguluyorum, kalabalıklara söyleyecek bir adı ya da kimliği olmayan bir insan, yalnızca herhangi bir kimse, kendi iç düşüncelerine dalmış yazısız bir boşluk.

Peki bir sonu var mı bunun, yaptıklarımın ve yapacaklarımın? Gözlerim, asla uyumamaya hüküm giymiş biri gibi dünyaya açık duruyor. Ve uzun gecede, onyıllar, yüzyıllar tutan gecede demek istiyorum, yaşamın içini, yıldızlarda olan değişikliklerle ilişkili dünyevi yapıyı görüyorum. İnsanda kendini yok etme güdüsünün, demirden nükleer parçalanmaya kadar genişlediğini görüyorum. Elleri yağmurluğunun ceplerinde sıkılı, gözleriyle kaldırımları tarayarak sabah karanlığında sokaklardan işe giden cellatın yerini, arabasıyla trafiğe dalmış, kafası bir kasetten gelen müzikle yalıtılmış, güvenlik için kimlik numarası hazır bilim adamı almış. Orgazm yoluyla başardığım şey, atomun parçalanmasının o kadar ilerisinde ki!

'On beş erkeğe beğendirdim kendimi; yirmi dört saat içinde, hem önden hem arkadan doksan kez düzuldüm.' Bu tümceyi anımsıyorum. Bugün dörtle çarpabilirim bunu. De Sade taklitçileri var. Bir pastanede camın altında yatan pembe ve yeşil şekerli fareleri anımsatıyorlar bana.

Philippe. Sık sık ona telefon etmeyi düşünüyorum. Teşhirciler için gösterişli giysiler çizme işine mi döndü, yoksa La Coste deneyimi onu yeraltına, bir manastırda, bir tekkede, iç dünyanın erdemleri üzerinde düşünceye dalan bir mezhebin içinde inzivaya, vegacılara, yogilere, sanrı verici ilaç alanlar arasına mı itti? İşyerinin, evinin telefonu var bende, ama o denince akla hep bir zaman ve bir yer gelir. Ben gitmek zorundayım. Hep başkaları olacaktır. Hep ben olacağım, geçmiş i yıkmayı ya da unutmayı beceremeyen bir kafa. Bazen şoföre millerce uzakta bir tarlanın kenarında park ettiriyorum arabayı. Bu gibi adı bilinmeyen yerlerde içinde yaşadığım yüzyılın kavramlarını yitiriyorum. Kızıl gelincikler, mavi peygamber çiçekleri açmış oluyor bir tarlanın kenarında: her yerde olabilen türden. Siyah bir bulut ağır ağır bir beyaz buluta doğru hareket ediyor; bu ikisi ufukta siyah-beyaz benekli bir yığın oluşturuyor. Bir şampanyanın mantarını açıyor, sırt üstü yere uzanıyor ve yağmuru bekliyorum. Mutlaka gelecek, arabanın tavanını dövecek, geçmiş i, geleceğin gözkamaştıran momentini gözden geçireceğim bir vecit hali doğuracak.

Hareket ettiğimizde, ıslak, mavi yol üzerinde arabanın sesi hemen hiç duyulmuyor, geçmiş imden adlarla, zevk peşindeki çileciliğime katkıları olmuş karakterlerle karşılaş ıyorum. Bazılarını sayayım size, benim bitmez tükenmez sapık buluşlarımdan figürler bunlar. Noirceuil, Saint-Fond, Clairwill, Brisa-Testa, Prenses Borghe-se, Kraliçe Charlotte, Duclos, Papa VI. Pius. Gerçek ve hayaliydiler onlar; fetişist imgelemde takımyıldızlardır. Ben hep zamansızlığın içinde bir noktaya kaçan biriyim. Turuncu iş tulumu giymiş çalışanıyla son benzin istasyonundan sonra, dünyanın ucunda bir dağlık burun boyunca dizilmiş tahta çatılı son beyaz bungalovdan sonra, kaç tığım dünyaya koşut bir dünya var. Ezilmiş, güneşten solmuş bira kutuları metalik bir dalga.

denize büyük düşüşten önce parlak bir çizgi oluşturur. Arabalar geceleri orada park yaparlar, meraklılar gündüzden düşerler oraya. Bana göre, bir deniz fenerinin her şeyi süpüren ışığıyla karşılaşmak için durulacak bir nokta değildir, bir geçiş yeridir, bir köprüdür.

Bir aya kalmaz yine sonbahar gelecek, rüzgârda sürüklenen kırmızı yapraklar dünyayı örtecek. Yağmurlar başladığında Philippe'e telefon etmeye karar verdim. Eğer gerekirse arabayı Paris'e götürüp evinin, iş yerinin dışına park ederiz. Arabadan, onun yarı indirilmiş boyalı camından benim geldiğimi anlar. Yağmur da yağıyor olur. Dışarıya fırlayıp, kalçalara kadar inen deri ceketinin altında çırılçıplak arabaya doğru koşar ve hikâyemiz yeni baştan başlar.

2.

30

11.

103

104

•

•

VI

Bu adam vardı. Marie-Antoinette'in sevicî âşığı dedikleri Prens de Lamballe'in acımasız ölümünü – hani halk kalabalığı başını kesmişti de başsız vücudunu Paris sokaklarında sürütmüştü – övücü resimler yapmamı istedi benden. Başını bedeninden nasıl ayırdıklarını anlatmayacağım size. Bu adam stüdyoma ilk kez geldiğinde onun ölümünün ayrıntılarından duyduğu heyecanı gizlemek zorunda kalmış, yüzündeki ve ellerindeki gelip geçici seğirmeyi kontrol etmek için bunları yazmayı yeğlemişti. Buraya ilk geldiğinde, benim akuatik menekşe ışığı baskınına uğramış tavanarasındaki odama çıkmıştı; yaşlı görünüyordu, gri derisinden dışarı fırlamış gibi, yağlı, hantal biriydi, akli, çiçekdürbününde parçalara ayrılmış düşüncelerden birini seçmek ister gibi bir ona bir buna gidiyordu. Bir ayıya benziyordu. Yürümüyordu da iki yana sallanıyordu sanki; bütün hayatını bir hücrenin enini boyunu adımlayarak geçirmiş gibi çevresindeki uzamın bolluğundan kuşkulu görünüyordu. Hareketlerinin esnekliğinden şaşkına düşmüş gibiydi. Görüşü berbattı; karşısına hayali engellerin çıkacağını umarak ellerini vücudunun önüne uzatmış yürüyen gözleri bağlı bir adam hali vardı hareketlerinde. Bir duvar, bir fener direği, bir insan. Hiçbir yere dikey bir düşüşün kenarı.

Derinden acı çekmişti bu adam; içi dışı yara içindeydi. İkide bir, arasına ayıp sözler kattığı bir diyalog sürdürüyordu kendi kendisiyle.

Oturmasını rica ettim, fakat soluk soluğa olduğu a-
paçık görülmesine karşın odamda bir oraya bir buraya
dolaşmakta inat ediyordu. Bulunamayacak bir şeyi: ka-
fasında gevşetilmiş bir telin bağlantı ucunu arıyordu.

Üç hafta sonra stüdyoya döndüğünde tanınmayacak
kadar değişmişti, ama ben onu gökten düşmüş damla-
larla boyanmış gibi görünen mavi gözlerinden, küçük
kadınsı ağzından ve çehresinden yayılan sinirli enerjinin
yoğunluğundan hemen tanıdım. İnceydi, bütün safraları
sanki bir yontucu bıçağıyla kesilip alınmıştı vücudun-
dan; davranışları pürüzsüz, dünyevi, varlığına güvenli
ama ketumdu, sanki içten içe labirentten bir kurtuluş
yolu arıyor gibiydi. Onun düşündüğünü duyuyordum
diyebilirim. Kafasının birden saydamlaştığını ve aklının
doğurduğu renkli imgeleri yansıttığını hayal ediyor-
dum: bir sürü tamamlanmamış anlatının birbiriyle bağ-
lantısız, geçici parlamaları. Geçmiş mi, geleceği mi dü-
şünüyordu, yoksa her ikisi bir dokuma yoğunluğu, ka-
rakterlerin ileri doğru fırlayıp düşüncenin kaybolacağı
yolu işaret ettiği bir boya tabakası mı oluşturmuştu?

Pahalı gri bir elbise giyinmişti. Saint Laurent ya da Bal-
main. Gömleği mandalina, kravatı canlı bir günbatımı
portakal rengindeydi. Açıkça görünür zenginliğini rahatça
taşıyordu, fakat hiçbir zaman bir yeri benimseyemeyen, o-
tellerde yaşayan, Paris, Nice, Londra, Madrid ve New
York'ta bir dizi apartmanın ancak geçici ziyaretler için ö-
nünde açıldığı bir adama benziyordu. Bu tür adamlar yal-
nızdırlar; bir iç keşif gezisine, bir uyurgezerin devinirliğini
kazanan bir tür düşsel yolculuğa çıkmış gibidirler.

Bu kez kendini yalnızca de Sade olarak tanıttı. Siyah
bir kadife eldiveni çıkardı ve sağ elini uzattı. Benim elle-
rim boya lekeleriyle doluydu. Üzerimde yamalı bir blu-
cin ve üzerine Madonna'nın yüzü basılmış beyaz bir Ti-
şört vardı, sarkık kızıl dudakları onun Monroe'ya ben-
zer imajını daha da artırıyordu.

Adamın ne istediğini biliyordum, ve bitmemişti henüz. Yazılı talimatları, ayrıntıda yerine getirmeyi pek canımın çekmediği bir sapıklığı gerektiriyordu. İstekleri bir işkence el kitabından alınmış şeyleri andırıyordu. Sanki Prenses de Lamballe'ın başının vahşice koparılışını anımsıyor da oraya zihnen geri dönmek istiyormuş gibiydi. Açıkça, onun başının gövdesinden ayrılmasında bir tür öz-gerçekleşme arıyordu. Eğer bir algı doğrudan bir başka algıya götürürse, de Sade, sonuçtaki patlamanın gizli bir anlatıyla bir bağ oluşturacağı umuduyla, uyuyan bir bellek hücresini yeniden harekete geçirmeye çalışıyordu.

Bütün yapabildiğim, şiddeti dile getirecek bir dizi kızıl fırça vuruşları, dümdüz bir kafatasıyla bir biçimde ilişkilendirilmiş abartılı siyah bir şapka tüyü tasarımı ile dört köşe bir baş üzerine oturtulmuş soyut bir cisimdi. Fakat kızılık uçmuş, kendiliğinden bir parlak kırmızıya, kaynaşan bir gelincik kalabalığına, ya da kesik bir damardan fışkıran bir kana dönüşmüştü.

De Sade'da yanılmaz bir önceden kavrama duygusu vardı. Benim özel ve henüz deneme aşamasındaki başlangıçlarımı, onun isteklerinin henüz çevresinde dolaştığım taslakları açıklamama fırsat vermeden, cebinden yılan derisi bir cüzdan çıkardı, cüzdanı çirkinleştiren tek şey katları arasına sokuşturulmuş tomar tomar paraydı. Fırçalarımı kullanmamı istedi benden, bir miktar kâğıt para çıkardı ve parlak ana renklerle boyamaya başladı. Kırmızı, sarı, mavi. Bunu kendini bütünüyle yaptığı işe vererek, abartılı bir istekle yapıyordu, sanki yıllarca sürmüş bir gizli çalışma ile geliştirdiği bir deneysel tekniği sergiliyordu bana. Masanın üzerini ve onun çevresindeki tahta döşemeyi boyalı paralarıyla kapladı. Sonra durdu ve mavi gözlerini bana dikti.

'Bu tersine bir işlem,' dedi. 'Ben parayı boyarım, sizse para kazanmak için boyarsınız.'

Sessizdi. Düşünceleri birden konu değiştirmişti. Hafif bir yağmur gökyüzünü lekeliyordu. Damlalar kötü bir şeyin olacağını önceden bildiren leylak rengi bir gökyüzünden paraşütle inmiş küçük camdan böcekler gibi orada kalıyordu. Soğuk tavırları acımasızdı, emrediciydi, stüdyonun içinde yansıyordu. Yağmurun kesik ve kuvvetli vuruşları hızlanmıştı. Aynı zamanda buluttan tavanda ışıktan bir çiçek örtüsü açılıyordu. Sanki dramatik bir biçimde karanlık bir odadan güneş ışığına çıkartılmışız gibi üzerimize yağıyordu bu ışık.

De Sade gri renkte bir deri valizi açtı. Bir bloknot çıkardı ve açtı, kısa bir süre gözden geçirdi, sonra bana uzattı. Beklediğim de buydu zaten. Onun *Sodom'un 120 Günü* adlı kitabından kopya edilmiş bir bölümdü bu. El yazısı minicikti. Yazmış olduğu şeyi yüksek sesle okumamı istedi benden.

“Benzeri zevkleri olan bir başka birey,” diye sürdürdü Duclos, “birkaç ay sonra beni Tuileries’ye götürdü. Adamlarla düzüşmemi ve kendisi bir sandalya yığını altında gizlenirken yüzünün on on beş santimetre yakınında onları düzmemi istiyordu; rastgele önümden geçen yedi sekiz kişiyi düzdükten sonra, en kalabalık yollardan birinin kenarındaki bir sıraya yerleşti, eteğimi arkadan kaldırdı ve oradan geçenleri kıcımlı gösterdi. Daha sonra Paris’in yarısının gözü önünde kendisinin-kiyle saksafon çalmamı emretti bana, geç bir saat olmasına karşın öyle bir rezalet yarattı ki bu, zevke ulaştığı sırada on kişilik bir seyirci grubu toplanmıştı çevremize, ve park polisinden kurtulmak için çalışlıklar arasına kaçmak zorunda kaldık.”

‘Kısa öykülerimin en kansız olanı bu,’ diye yorum yaptı Sade. ‘Cinsel sapıklığın her biçimini dile getirdiğim patolojik lirizme bir aperitif. Hem farkında mısınız, yalnızca kötülük yapma değil, aynı zamanda bu dünyanın henüz bilmediğı suçlar icat etme gizilgücünü

içimde taşıyorum ben? Sadizm nükleer tehdit gücünün silahlarını elinden alıyor. Benim olayları sona erdirmeye tarzımla karşılaştırıldığında, sıcaklık dalgasında doğal olarak var olan olasılıklar nelerdir?’

Hiç yükselip alçalmayan sesi uzun bir iç düşüncenin sonucuydu. Ömrümde ilk kez bir insanın, gezegenlerin dolaşımını bozacak yetkinlikte bir tasarımı kendi içinde nasıl taşıyabildiğini görüyordum. Onun için iç uzam cinsel ikiye bölünmenin bir biçimi idi. Ama onunla birlikte olmaya devam ettim, düşünce yapısını hoş tutmaya zorlanıyordum, düşüncelerinin şemasına şiddetle zıt olan yapmacıklı tavırlarından büyülenmişim.

Bir sigarayla oynarmış gibi sağ elinin başparmağıyla işaret parmağı arasında ince, kırmızı uçlu bir fırça tutuyordu. Bu alet konuşmasına bir ölçü vermede ona bir denge sağlıyordu.

‘Belki de Bacon’ın biçim bozmalarını rahatsız edici buluyorsunuzdur siz,’ diye sürdürdü, ‘varlığın epifanik acısını dile getiren adaleli çiğ etten bedenler, açık, çarpılmış ağızlar. Bana kalırsa bunlar ilgi uyandıramayacak kadar yumuşak, uysal şeyler. Eğer Bacon bir soykırım yüzyılını dile getirebilecek yeni bir anatomi icat etmede herhangi bir kimseden daha ileri gitmişse, ben onu da geçtim ve geçmeye de devam ediyorum. Munch, Soutine, Modigliani, Picasso, Mirô, Bacon. Yaptıkları başlara bakın. Yüzdeki değişikliği, nasıl görüldüğümüz değil nasıl hissettiğimiz anlamında veriyorlar. Uzayı tutan tahrip olmuş şizoid oyunları başlarımızın içinde betimliyorlar. Hepimiz yaralı bir iç bölümde oturuyoruz. Ben benimkini dışsallaştırmak ve gerçeği açık açık yaşamak istedim, onun varlığının kurgusunu değil. İnsanlara çirkin olduğunu düşündükleri bir şeyi gösterdiğinizde, sonunda bir güzellik bulacaklardır onda. Ve bu deneyi boyuna yinlerseniz, onların estetik değerler kurma kalıbını tersine döndürebilirsiniz.

‘Bunu öğrenmek zorundaydım. Ama sen bununla ilgilenmiyorsun. Diyelim ki dünyadan yalıtılıp bir yere kapatıldım. Bana sunulacak en büyük özgürlük olurdu bu. Onlar benim granit ve çeliğin gerisine kapatılmış esir bir canavar olduğumu düşünürdü, ama ben bugüne kadar hiçkimsenin girmedığı bir yerin oturanıydım. Ben o yeri yalnız başına tutan insandım. Bazen gardiyanların benim adımı verdikleri bir adamın çılgın çığlıklarını iştirirdim. Onun savaşçılığı, açık saçıklığı, umutsuzluğu kızdırdı beni. Hiç kimsenin giremeyeceği krallığının merkezinde erinç içinde bırakılmak istiyordum ben. Yapacak çok işim vardı. İmgelemden sığınağımı kurmak zorundaydım. Yardım edecek kimse yoktu. Yazmak zihinsel bir piramit kurmak gibi bir şeydir, ne var ki insan onu kurarken o yıkılır. Resimler temizlenebilir, eski haline döndürülebilir, ama sözler asla. Ölü kitaplar parçalanmış arabalara benzer; bir anakarayı harcıalem edebiyatla doldurabilirsiniz, ama o çorak ülkede de Sade’in yapıtlarını bulamazsınız. Açın sayfaları, sözcükler kargalar gibi tüner üstünüze. Barsakları dışarı çıkarır, boğar, yırtar, rahmi alır, baş keser. Sözcüklerim rahat durmaz benim. Kurban arayan işkenceciler gibi yaşarlar. İmgelemimdekiler yeniden, yeniden canlandırmak, yavaşlatmak, hızlandırmak, yeniden düzenlemek, yeniden gruplandırmak isterler. Uzun romanlarıma Burroughs’un tekniğini uygulamak isterim. De Sade’in onu bütün yirmi birinci yüzyılda yeniden yayımlama üzere parçaladığını düşünün. Bir tek izlek üzerinde sayısız değişim. Sodomî. Yazarsa görünmüyor, adsız, dünyanın bir ucunda çalışıyor.’

Durdu ve yukarıya, tepedeki pencereye baktı. Renkler değişiyordu. Bulutlar bir Sam Francis renk karmaşasına benziyordu. Hafif grimsi bir duvara fırlatılmış ve oraya yapışmış bir palet gibi. Ezikler, bereler, yıldız gibi renk yansımaları, menekşe rengi içinde beliren sarmal

arabeskler, göz alıcı turkuvazlar, kumlu pembeler. Bu kompozisyonu resmetmek, adını *De Sade Doğaçlaması No.134* koymak istiyordum, ama o, insanın karşılıklı konuşmada ritmik bir gecikmeden sonra bir içki içişi gibi monologuna kaldığı yerden yeniden başlayarak sürdürdü.

‘Yeni nedir? Hiç. Ağzının tadını bilen biri için bir insan eti filetosu tavuğa eşdeğerdir. Sindirim sıvıları ikisini de özümler. Dışkı yiyen içinse farketmez. Tat düşünce sağlar. İğrenç olan şeyler, tabular, bize çekmekten çok itmemiz öğretilmiş şeylerdir. Benim belirlediğim bir izleğin değişkenlerini resmetmeye karşı isteksizliğiniz, bu gelişmemiş ilkeye uygun düşüyor. Belli bir görüş tarzını, yaşamı tatma tarzını özgür bırakırsanız çıldıracağınızı hayal ediyorsunuz. Yaratmak için içinizi dışa çevirmelisiniz. Şeyleri tepe üstü durdurmaktan bir aşama ileri gitmek zorundasınız; bu süreci, ondan sonrakini, ondan da sonrakini baş aşağı getirmeye hazırlıklı olmalısınız. Hazırdaki algıları tanımayı bıraktıktan sonra, yaratmaya başlarsınız.’

Tekrar durduğunda, odada düşüncelerinin yaydığı, kanının doğurduğu sıcaklığı hissedebiliyordum. İsteğim onun gitmesi, stüdyomdan çıkması, burası senin orası benim gezerek sürdürdüğü hermetik yaşama dönmesi değildi, daha çok dinlemek istiyordum onu. Büyülenmişim. Beni boğabilirdi ve hiç direnmezdim buna. Bu çekimin kaynağını bulmak için yüzüne ya da gözlerine doğrudan bakamıyordum. Nasıl olmuşsa olmuş, yaşamım ve emellerim gerçek dışı, boşuna imiş gibi kendimi uysal, boyun eğmiş hissediyordum. Serüven dürtülerinin başladığını hissediyordum içimde. Bu adam evrenin ta ortasına kadar bir yolculuğa sürükleyebilirdi. Ana yoldan bir sapığa, büyük yük kamyonlarının tıkadığı metal artere sapabilir ve kısa bir mesafeden sonra bana La Coste’u gösterebilirdi. Giriş kapıları ve ev kalın sar-

‘Bunu öğrenmek zorundaydım. Ama sen bununla ilgilenmiyorsun. Diyelim ki dünyadan yalıtılıp bir yere kapatıldım. Bana sunulacak en büyük özgürlük olurdu bu. Onlar benim granit ve çeliğin gerisine kapatılmış esir bir canavar olduğumu düşünürdü, ama ben bugüne kadar hiçkimsenin girmedığı bir yerin oturanıydım. Ben o yeri yalnız başına tutan insandım. Bazen gardiyanların benim adımı verdikleri bir adamın çılgın çığlıklarını iştirirdim. Onun savaşçılığı, açık saçıklığı, umutsuzluğu kızdırdı beni. Hiç kimsenin giremeyeceği krallığının merkezinde erinç içinde bırakılmak istiyordum ben. Yapacak çok işim vardı. İmgelemden sığınağımı kurmak zorundaydım. Yardım edecek kimse yoktu. Yazmak zihinsel bir piramit kurmak gibi bir şeydir, ne var ki insan onu kurarken o yıkılır. Resimler temizlenebilir, eski haline döndürülebilir, ama sözler asla. Ölü kitaplar parçalanmış arabalara benzer; bir anakarayı harcıalem edebiyatla doldurabilirsiniz, ama o çorak ülkede de Sade’in yapıtlarını bulamazsınız. Açın sayfaları, sözcükler kargalar gibi tüner üstünüze. Barsakları dışarı çıkarır, boğar, yırtar, rahmi alır, baş keser. Sözcüklerim rahat durmaz benim. Kurban arayan işkenceciler gibi yaşarlar. İmgelemimdekiler yeniden, yeniden canlandırmak, yavaşlatmak, hızlandırmak, yeniden düzenlemek, yeniden gruplandırmak isterler. Uzun romanlarıma Burroughs’un tekniğini uygulamak isterim. De Sade’in onu bütün yirmi birinci yüzyılda yeniden yayımlama üzere parçaladığını düşünün. Bir tek izlek üzerinde sayısız değişim. Sodomî. Yazarsa görünmüyor, adsız, dünyanın bir ucunda çalışıyor.’

Durdu ve yukarıya, tepedeki pencereye baktı. Renkler değişiyordu. Bulutlar bir Sam Francis renk karmaşasına benziyordu. Hafif grimsi bir duvara fırlatılmış ve oraya yapışmış bir palet gibi. Ezikler, bereler, yıldız gibi renk yansımaları, menekşe rengi içinde beliren sarmal

arabeskler, göz alıcı turkuvazlar, kumlu pembeler. Bu kompozisyonu resmetmek, adını *De Sade Doğaçlaması* No.134 koymak istiyordum, ama o, insanın karşılıklı konuşmada ritmik bir gecikmeden sonra bir içki içişi gibi monologuna kaldığı yerden yeniden başlayarak sürdürdü.

‘Yeni nedir? Hiç. Ağzının tadını bilen biri için bir insan eti filetosu tavuğa eşdeğerdir. Sindirim sıvıları ikisini de özümle. Dışkı yiyen içinse farketmez. Tat düşünce sağlar. İğrenç olan şeyler, tabular, bize çekmekten çok itmemiz öğretilmiş şeylerdir. Benim belirlediğim bir izleğin değışkenlerini resmetmeye karşı isteksizliğiniz, bu gelişmemiş ilkeye uygun düşüyor. Belli bir görüş tarzını, yaşamı tatma tarzını özgür bırakırsanız çıldıracağınızı hayal ediyorsunuz. Yaratmak için içinizi dışa çevirmelisiniz. Şeyleri tepe üstü durdurmaktan bir aşama ileri gitmek zorundasınız; bu süreci, ondan sonrakini, ondan da sonrakini baş aşağı getirmeye hazırlıklı olmalısınız. Hazırdaki algıları tanımayı bıraktıktan sonra, yaratmaya başlarsınız.’

Tekrar durduğunda, odada düşüncelerinin yaydığı, kanının doğurduğu sıcaklığı hissedebiliyordum. İsteğim onun gitmesi, stüdyomdan çıkması, burası senin orası benim gezerek sürdürdüğü hermetik yaşama dönmesi değildi, daha çok dinlemek istiyordum onu. Büyülenmişim. Beni boğabilirdi ve hiç direnmezdim buna. Bu çekimin kaynağını bulmak için yüzüne ya da gözlerine doğrudan bakamıyordum. Nasıl olmuşsa olmuş, yaşamım ve emellerim gerçek dışı, boşuna imiş gibi kendimi uysal, boyun eğmiş hissediyordum. Serüven dürtülerinin başladığını hissediyordum içimde. Bu adam evrenin ta ortasına kadar bir yolculuğa sürükleyebilirdi. Ana yoldan bir sapağa, büyük yük kamyonlarının tıkadığı metal artere sapabilir ve kısa bir mesafeden sonra bana La Coste’u gösterebilirdi. Giriş kapıları ve ev kalın sar-

maşıklarla kaplanmış olacaktı; bir çeşme başında çıplak bir kadın oturmuş okuyor olacaktı, sağ ayağı, atılmış bir ayakkabıyla oynuyor. Bizim geçtiğimizi görmek için başını kaldırıp bakmayacaktı bile.

‘İzin ver bana,’ diye sürdürdü bir monologu haber veren bir tarzda, ‘bizim gölge dediğimiz şeyler konusunda seni eğiteyim. Yaşamın karanlık yanı, yeraltı, insan doğasının arka yanı. Açınsamanın başladığı yer orası işte, Stephen. Ya orada bana katılıp sanatın için deneyim yönünden zenginleşmiş olarak dönmeyi ya da kendini rahat hissettiğin duyuşal yöre içersinde kalmayı seçebilirsin.

‘Benim için bir addın sen. Stephen Vaughan. O küçük fakat ünlü sergide yapıtlarınla karşılaşınca seni arayıp bulmaya karar verdim. Yapıtına yabancı bir şey, onu daha önceden öğretilmiş estetikten ayıracak, onun dışına çıkaracak bir tepi aşılama istiyordum. Ve ben toplarım; yaşamdaki konumum buna izin verir. Bir Picabia, bir Man Ray, bir Yves Tanguy, bir Braque, Klein ya da Duffy, bir de Kooning ya da Kitaj mı istiyorum, karar verirsem buna, o zamanki havama en uygun düşen resmi kolaylıkla elde edebilirim. Öyle günler olur, benim asi doğam, bir Bonnard ya da Vuillard’dan çok bir Warhol ya da Trevor Winkfield ister. İçgüdülerimden başka hiçbir şeyin peşinden gitmem.

‘Fakat benim gerçek ilgi alanım erotikadır. Yazılarım alışılmış zevki nasıl yıldırıyorsa beni öylesine şaşırtacak bir sanatçıyı arıyorum hâlâ. Skatolojimin görsel temsilini, dışkı düşkünlüğünde, sodomide ve en aşırı işkence biçimleriyle son bulan o törenlerde var olan patolojik mitosu uyandırabilecek birini arıyorum. Bu benim gölge yanımdır. İnanırsın ya da inanmazsın.

‘Yaşamımın, beni Charanton akıl hastanesinde öldüren bir değişik öyküsü var. Şişman, kör, astımlı, bedensel çürüklüğü ihtiyarlığına uyan biri gibi çiziliyorum o-

rada. Fakat birlikte yattığım hastalar için oyunlar bulmuş, psikozlu hastaların oynadığı oyunlar yazmış olduğum da övgüye değer bulunuyor. Yaşamöyküsü yazarları sonunda teslim ediyorlar bunu. Çürümeyi önleyecek kurtarıcı bir nitelik. Yardımcılarla birlikte ortalıkta hantal hantal dolaştığımı, giysi provaları yönettiğimi, sahne ışıklarını yakmaları için bangır bangır bağırdığımı düşünebiliyor musun? Yazmak farklı bir şeydir. Oyunlarımın çoğu kayboldu. Bugün ne yazarsam bir bilgisayarın belleğinde saklıyorum. Görüyorsun, ben her zaman biri olmak zorundaydım, hiçbir zaman hiç kimse değil. Ve her zaman da öyle olacağım.'

Bıraktım izleğiyle yeniden buluşsun. İçe doğru uzanıyordu, zihin akışı içinde gönderme noktaları, ayağa dikilip dikkat isteyecek işaret direkleri arıyordu. O kadar şey görmüş, o kadar derine inmiş, gecenin ta dibine kadar inmiş ve neyle dönmüştü? Avuçlarının içine sınıksız kapadığı bir fare? Altın bir gamalı haç? Mavi gökten düşmüş bir mavi meteor taşı? Birden kendimi bir Black Bush viski şişesini açar ve iki su bardağına bol bol viski doldururken buldum. Önce pek farkına varmadı kendi bardağının, ama farkına varınca bardağına bakmaksızın bir nefeste boşalttı içkisini.

'Gizemli bir cinsel geometrinin atasıyım ben,' diyerek sözünü sürdürdü. 'Herkesin işine gelen bir özellik, bir insanın toplumdan bağımsız hareket edebileceği bir boyut vardır. Kendisine karşı sorumlu olduğu tek noktadır bu. Bir dolabın içindeki karanlık mekân gibi bir şey. Kötümser havalı kapkara bir blok halinde çıkıp yürüseydi, korkutucu olurdu. Şeyleri sıralamaya verilecek bir yanıt yoktur. Onlar duyusal algının öteki yanında yaşarlar. Cinsel edimde ne hissettiğini hayal etmen gerekir. Bir yerdesindir ve hiçbir yerdesindir. O içteki söz oyununu dışlaştırmak, her şeyi göz önüne sermek istiyordum. İşte insanların kabul edemediği şey de bu: erotik

deneyin görselleştirilmesi. Görme hiçbir zaman seksin bir parçası olmadı. Deneyin matematiği karmaşıktır. *Sodom'un 120 Günü*'nü okuduğunda yüz elli karmaşık tutkuyu anımsayacaksınız. Benim hayallerimi yorumlayabilmek, Picasso'nun *Guernica*'sının kapsamının resmini yapmak gibi bir şeydir. Yirmi yedi, bir betimleme izleği sunabilir: "Erkek, bir kızın anüsünü öpüyordur, o sırada bir ikincisi aynı şeyi kendisine yapıyor, bir üçüncü kız penisi üzerinde çalışıyordur. Sonra görevleri değişirler, böylece sonunda üçünden her biri kendi kıcını öptürmüş, her biri onun penisi üzerinde çalışmış, onun kıcına değmiştir." Basit, ekonomik, fakat küstahça bireysel.'

Bu adam içinde gizlediklerini dışarı vurdukça kendimi daha yakın hissediyordum ona. Saldırının insanı apaçık ortaya koyan bir derecesi vardır. O, benim içimdeki esnekliği, bir kez önü açılınca fetişist eğilimlerinin karşılığını vermeye bakan baskılanmış nedenleri bulmayı başarmıştı. Bardağımı ne koyduğuma bakmaksızın viskiyle doldurdum. Onunkini de aynı miktarı koydum. Konuşmasını sürdürmesini merakla bekliyordum.

'Bütün o, zamana kurgusal bir kalıp,.var olandan değil de hesaplı bir geriye bakıştan kazanılan bir zamandizin koyma yalan yanlış girişimleri demek olan tarih, yaşamöyküsü gibi şeyler okuyacak olsaydın, bir kitap yayımlamadan önce elli yaşında olduğumu okuyacaktın. Parasızdım. Hapislik ve devrim beni yoksul bırakmıştı. Girouard adlı genç bir yayıncıyla tanıştım, o da benim gibi ticari kazanca ilgi duyuyordu. Devrim devamlı bir kırmızı günbatımı bırakmıştı Paris üzerinde. Gece gündüz, gökyüzünde canlı bir kızılık vardı. Bir de, öğleyin caddelerden yürüyen, geceleyin köprüden geçen başsız beden alayları vardı. Havada kan vardı, karotid arterden döküldükçe kokusu, yoğunluğu hissediliyordu havada. Mavi gökyüzünde asılı duran kırmızı bir leke.

‘Basıma hazır iki kitabım vardı artık. Eylül Kırımı yapıtıma yolu açmıştı. Parçalanmış bedenler, giyotini kışkırtmış olan ortak vahşi histeri, kara kalabalığın yaptığı vahşice zulüm yazıda yansıyor, yoksa yasaklanmış olurdu. Ayrıntıları anımsayabilirsin. Bir kadına nasıl bilerek frengi bulaştırıldığını, vücudundaki deliklerin mumlu bir iplikle nasıl dikildiğini. İmgelemim zamanına uygun düşünüyordu. Hayal ettiğim şey bir gerçekliğe dönüşmüştü. Girouard’ın basım evi Bout du Monde sokağındaydı. Oraya gittiğimde izleniyorum kuşkusuna düştüm: ayak sesleri kafamda yankılanıyor, dar sokaklardan yüzler bir görünüp bir kayboluyordu. Karanlık bir geçitte adamın biri sanki piliç yiyormuşçasına bir açgözlülükle kızarmış köpek yiyordu. *Aline* ve *Valcour* sorunu vardı. Baskıya başlamışlardı; baskı makinesinin mürekkebinin kokusunun duyabiliyordum, ama Girouard kralcılara yakınlık duyuyordu. Onu son kez gördüğümde sinirliydi, yüzü kâğıt gibi bembeyaz, dalgındı, kafasını toparlayamıyordu, masasının çekmecesini bir metronom düzenliliğiyle bir açıp bir kapıyordu boyuna, sanki yok ettiği şey neyse onun kayıp olduğundan emin olmak istiyordu. Fakat o şey hâlâ kafasındaydı. Bir mektup, bir deste kâğıt, gerçek ya da hayali varlığıyla sahibini suçlayan bir şey.

‘Hava soğuktu, kaldırım taşlarında kırağı kıvılcımlanıyordu. Solunan hava insanın ciğerlerinden beyaz fil-dişleri halinde geri çıkıyordu. Bout du Monde sokağına girdiğimde, basımevinin kapısına tahtalar çivilenmiş olduğunu gördüm. Hemen anladım, sormaya gerek yoktu: Girouard 8 Ocak 1794’te giyotine gitmişti. Baş, bireyin yaşamını kanıyla ödemesi gerektiğini kitlelere korkunç bir anımsatıcı olarak kentin içinde uzun çivilere astıkları öteki kıllı kavunlara katılmıştı.

‘Yaşamınızı yıkıcı, takınaklı gizli etkinliklere adanmışsanız, bir yüzyıl göz açıp kapayıncaya kadar geçer.

Gözün saydam tabakasının hafif bir kızartısı gibi kaybolur. Ben, sonul cinsel deneyim arayışındaydım; hâlâ da öyleyim. Benim deneylerime en uygun düşecek kişi olduğunu anlayabilirsin.'

Uyuklamış olmalıyım. Viski hâlâ kafamdaydı, düşünme alanımı kısıyor, düşünce genişliğimi bir çekirdeğin işgal edeceği kadar dar bir alana sıkıştırıyordu. Önce, geriye dönüşlü tarlalar, keçilerin sivri kayalıkların tepelerinde durdukları görünümüler üzerinde gittikçe hızlanarak son hızla koşanın ben olduğumu düşündüm, daha sonra ise motorun bastırılmış uğultusu yavaş yavaş ses değiştirince, açık kırdaki bir arabada son hızla gitmekte olduğumuzu anladım. Hızla yol alıyorduk, kafamdaki yer değiştirme duygusuna karşın hissedebiliyordum bunu. Bir yerde yanıyorduk, ışık arabanın üzerinde düzlemlere ayrılıyordu, başım arabanın deri döşemesinin kokusuna yumulmuştu.

Döşemeye yavaşça bıraktım kendimi, onun orada olduğunu görmeden biliyordum. Aynı tetikte duruşunu bozmamıştı, uyku gereksinimini asla duymamış, banyoda amfetamin tabletleri yutarak, metabolizmasını günün gereklerine, geceler boyu sürdürdüğü uzun uyanıklığa ayarlayarak yüzyıllarca uyanık kalmış bir adamın bakışı.

Bu anı bekliyordu. Bu kalıbın durmadan tekrarlandığı izlenimi vardı kafamda: adam ve onun yerinden olmuş yardımcısı La Coste yolunu tutmuş, hangi yüzyıl olduğu önemsiz, konuşma bir teyp kayıt cihazına kaydedilmiş, manyetik makaralar sessizce A'dan B'ye dönüyor. Bu yolu, adam yavaş yavaş varlığını doğruladıkça dayanılmaz zorlama duygusunu, arabanın camına atlayıp bir türlü orada kalamayan tarlaları daha önceden bilen ben miydim?

Uyandığımı görünce, sanki yerler arasında hiçbir geçiş, monologda hiçbir duraklama olmamış gibi konuş-

masını sürdürdü, yalnızca üzerinde durduğu izleklerde küçük küçük atlamalar. Elindeki süslü bardağı farkettim. Şampanya doluydu. Kolonya sürünmüştü. Markası neydi unutmuşum. Yolda bir keçi vardı. Durmak zorunda kaldık. Hayvan, bir makineyle karşılaşmaktan afallamış, sitem dolu bir havayla uzaklaştı oradan. Metalin kemiğe çarpıp parçalaması dışında, bu ikisinin bu dünyada buluşacakları bir yerleri yok.

De Sade adlı bu bilinmez, cinsel işkenceyi savunmasıyla birbiri ardından yüzyılları çok şaşırtmış olan bu adam yeniden konuşuyordu şimdi. Belki de benim kendi evinde onun için resim yapmamı, o kadar bağlandığı sapık fiziksel kozmozun kendi içimde keşfetmemi istiyordu.

‘Otuz dakika sonra orada olacağız,’ diyordu. ‘Bir keresinde tutuklandığımda, yukarıda, içi cesetlerle dolu karanlık bir odaya kapatılacağım söylendi bana. Ve öylece, kara bir arı peteği içinde yaşadım. Ölülerim vardı benim, ama hepsi içimdeydi. Bir gün öleceğimi düşünseydim, anılarımı: bugüne kadar varolmuş olan en şaşırtıcı anıları yazardım. Yapmış olduğum ya da yapmaya devam ettiğim şeyden dönüş yok. Ama ben yaşıyorken, eylemlerimin kapsamı, derecesi, gizlemeyi seçtiğim şeyle değiştirilmiş olarak kalıyor. Bunu yazma yoluyla çözebilirim. İnsan sinirleri için dayanılmaz olan bir doğanın gizlerini sergileyebilirim. Kara Kitaplar her zaman olmuştur. Gizli mezhepler, diktatörler, porno yazarları onlara kucak açmış, insanın ölüme karşı özgül bir panzehiri koruyuşu gibi bağırırlarına basmışlardır. Benim La Coste’da, hücresel simyası bendeki dejenerasyonu önleyen böyle bir aşya sahip olduğumu varsayabilirsin.’

Konuşmanın akışından ufak ufak şeyler yakalamaya çalışıyor, sözdiziminin kafama sızdığını işitiyordum. Stüdyoma dönüp kırmızı bir balkabağı ile gümüş bir pi-

ramit ve siyah bir kare arasında aykırı bağlantılar oluşturarak bunların resimlerini yapmak istemiyordum artık. Son yapıtımdan bu imgeler, Kennedy'nin, Martin Luther King'in, John Lennon'un öldürölmelerini New York üzerinde al renkli bir ufuk çizgisine sokarak hazırlamakta olduğum bir montajla birlikte ortalıkta dolaşıp duruyordu. Şimdiyse bu çalışına bir başka zamana, bir başka yere, farklı bir ömüre aitmiş gibi görünüyordu. Ta içimde Ustamı, cinsel guru'mu bulduğum inancı vardı. Bu bilgi, düşsel yaşantı, kendimi bir şatonun kavak gölgesi vurmuş araba yolundan yukarı, arkamda, sırtıma mavi bir mücevher gibi üçüncü bir göz dikmiş olan bir adam, yürürken gördüğüm gündüz düşlerim yoluyla bilincime kodlanmıştı. Onun penisinin gözünde bir gökyakut taşıdığını hayal ederdim o zaman.

'Gittiğimiz yerde hiçbir eksiğın olmayacak,' diye devam ediyordu. 'Şatomda ölümsüzlük veren serum olduğunu bilseydin ne yapardın? Kendine bu sıvıdan çok az bir miktar enjekte edilmesini ister miydin?'

Birden yorulmuş gibi göründü. Yüzünü başka yöne çevirdi, rastgele dikkatini çekmiş bir şeye bakmak için başını geriye çevirdi. Bir ağaç mıydı, bir işaret direği mi, arabanın lastiklerine çarpıp fırlayan bir konserve kutusu muydu? Gelmiştik.

Kalçalarına kadar yükselen mor çizmeler giymiş çıplak bir kadın bir kapıyı açıyordu, sarmaşıklar öyle bir sarmıştı ki kapıyı, dar geçit boyunca uzanan yüksek çitten ayırdedilemiyordu. Kusursuz bir biçimde gizlenmişti kapı. Kenarı ağaçlıklı bir araba yolundan yavaşça aşağı doğru indik. Arabanın pencereleri açık olmuş olsaydı, kavakların ve çınarların parlayan gümüşleri altından görölen yaprakların rüzgârda dalga dalga alt üst oluşunu işitebilirdik. Binanın gotik cephesine bir an olsun bakamadım. Araba, evin yeraltı derinliklerindeki

bir garaja sürüldü. Spot ışıkları, yağ ve mayalanmak üzere yeraltına tıkılmış hava kokan bir mekanı seçiyordu. Insandan nefret eden bir inziva.

Bizi yatak odasının aynalık tahtaları arkasında yer yüzüne çıkaran bir asansöre bindik. Duvarlar eflatuna boyanmıştı. Mobilyalar yaldız kakmalı siyah renkteydi. Soğuk ve kişiliksizdi, sanki içinde yaşanmıyordu, o zaman bile bütün insan sıcaklığını dışarıda tutuyordu. Dünyadan öylesine kopmuş, ses geçirmez bir bölgeye kapatılmış hissediyordum ki kendimizi, sanki varlığın bir başka boyutuna girmiştik. Bu adamın titizlikle yarattığı iç mekâna hiç kimse sokulamazdı. Şatoyu bir kasanın içine gizlemiş ve bu hazineyi toprağın derinliklerine gömmüştü sanki.

De Sade her zamanki alışılmış kayıtsızlığını, huzuruna yardımcı olabilecek herhangi bir durumu kabullenişini sergiliyordu. Sahip olduğu şey bir tavidir, bir Man Ray fotoğrafında kavranılan taklit edilmez gururdu, güneş ışığında solmuş bir Lee Miller ya da Nusch Eluard çizimi, Markiz Cassati'ye ait dört yağmurdamlası göz, gözleri başka yerdeyken, düşüncelerini unutuş dediğimiz kara bir deliğe kovalayarak, Nancy Cunard'ın kollarında aşağı yukarı hareket eden kasnak şeklinde bilezikleri.

Bir baş uşak girdi içeri ve de Sade'a birtakım mektuplar ve plastik kutusu içinde bir kaset sundu.

'Bunu sana daha sonra çalacağım,' dedi, 'bir vahiyi ortaya koyacak. Çoğu film yıldızlarının, ünlülerin, kral ailesinden kişilerin, kadın oyuncuların, röntgencilerin, garip bir fetişe ya da bir başka şeye ilgi duyan hemen hemen tüm toplumsal yelpazenin cinsel sırlarını içeren bir teyp arşivim var. İnsanların sayılamayacak kadar çok garip zevkleri var, ama çok azı benimkine denk. Yüzyıllar boyu La Coste'da olmakta olan şey, evrenin hâlâ yazılmamış cinsel tarihidir.

‘Ve seni buraya getirişim, görülecek aşırı sefahat tablolarının fotografını çekmen, resmini yapman içindir. Hemen yanında karanlık odası bulunan bir stdyon olacak. Sakıntılı davranmak ve görüntüleri iki taraflı bir aynadan gözetlemek isteyebilirsin. Cinsel törenlere katılmak üzere seçilmiş değilsin sen. Daha çok gözleyecek, düşünecek ve yaratacaksın. Senin zamanınla iki ay tutacağım seni burada. Yaşamına verilen bu aranın karşılığını alacaksın. Çünkü Stephen, sana söyleyeyim, şu andan buradan ayrılacağın zamana kadar resmen bir kayıpsın sen. Dostların hiçbir iz bulamayacak, hiçbir haber alamıyacak senden. Bu şato, La Coste 1790’da harabeye çevrilmiştir. Kamunun gözünde, korkulan ve sayėı duyulan bir insan olan benim korkulan ve sayėı duyulan bir kalıntısıdır. Koşut bir boyutta her sonbahar huzur içinde kalmayı sürdürüyorum burada. Bundan sonra beni yirmi addan birinde bulabilirsin, ama ben hep Donatien-Alphonse-François de Sade’ım. Bu ilkede hiçbir kaamağım yoktur. Burada olmandan dolayı yaşamının değişmeyeceğini söyleyemem, değişecek, ama bellek hücreleriyle, zamanı algılayışınla ilgili küçük ve farkedilmez şekilde.’

Siyah bir silindir şapka ve bedene oturan leopar desenli bir elbise giymiş olan bir kız beni stdyoma ve bi-tişiğindeki yatak odama götürdü. Yirmi santim yüksekliğindeki gevrek kıızıl topukları üzerinde dengeliyordu kendini. Daha şimdiden kendimi geçmişimden bağıntısı koparılmış gibi hissediyordum, sanki dş ve gerçekliği algılamamda bir değişme olmuştu. Hiçbir duruma ait değilmişim, yaşamakta olduğum şey özerk bir vecit haline benzer bir şeymiş duygusu vardı içimde. Fiziksel yanıtlarım bir robotinkine benziyordu; bulanık, merkezi olmayan uyku verici bir imgeleme ayarlanmıştım. Ve tavandaki sabit şeylerden gelen yumuşatılmış yeşil bir ırıřėın aydınlattığı sarmal bir koridorun en ucundaki o-

dama ulaştığımda, görüşüm yoğun ışıktaki kamaşmaya başlıyordu. Sanki birisi bir renk düğmesini içerden çevirmişti. Morlar, zümrüt yeşilleri, kırmızılar, safran renkleri, parlak turuncu ve erguvanlar sanrısız süpernovalar gibi çökmüştü sanki. Ve bütün bunlar olurken en ufak bir korku duymamıştım. Gürültülü bir biçimde patlayan havaifşek gibi film karelerinin seyircisiydim: 3D saksofon çalma imgeleri, yoğun sarmaşıklardan gevşek gevşek sarkan dev kalçalar, ayakları altında bir kar tabakası varmış gibi bulutlar üzerinde yürüyen bir fil. Ne miktarda LSD ya da karışımı alınırsa alınsın, hiçbir Ekstaz, bu acayip canlı gösteriyi yaratamazdı. Görsel bir düşleme çengellenmişim. Evrenin merkezinin siyah değil de aydınlık olduğunu farkettim. İnsan ne kadar derine doğru inerse, engin bilinmezlik o kadar parlak renkler alıyordu. Bir hücrenin mikro yapısı, yanmakta olan gezegenlerin samanyolu megatonları içinde yineleyordu: kan küreciğinden yıldız kuantum atılım görseleşmenin bir örneği idi.

Yatağın üzerine oturdum ve düşüncelerimi dinledim. Tekinsiz bir uğultu, bir aslanağzının içini sorgulayan arıların gürültüsüne benzer bir ses doğuruyordu. İçimde olan her şey şatonun akustiksiz derinlikleri tarafından daha da büyütülüyordu. Kalp vuruşlarım tepelerdeki davul vuruşları gibi ses çıkarıyordu. Bir tek hareket rahatsız edici bir sıklıkta yankılanıyordu odanın içinde. Pek üzerinde düşünmeden, dostlarımin, çalışma günlerimin normal gidişinin zaman üzerine koyduğu zamandizinden ayrıldığımı, kaybolduğumu farkediyordum. Her şey olabilirdi burada. De Sade şatoda sakladığı kaplanlardan söz etmişti bana, bununla iri kediler gibi giyinmiş cinsel eşleri mi anlatmak istemişti, yoksa gerçek hayvanların varlığına mı gönderme yapıyordu, aklımdan çıkaramadığım bir ayrıntıydı. Bu boyutta her şey olabilirdi: bir sirk, bir tiyatro, bir insan hayvanat bahçe-

si, sapık zevkler için hazır tutulan bir yabanıl hayvan koleksiyonu, imgelerin 3D yansımalarına klonlanması. La Coste de Sade'ın düşlemleriyle titreşiyordu: üzerine yazdığı ve oynadığı düşlemlerle. İkisi ayrılmazdı burada. Düş ve gerçek birbirine dönüşebilirdi.

Bir keresinde odamda, alçalmakta olan sarı sonbahar göğü altında otururken, onun bir aşk mektubuyla karşılaştım. 22 Mart 1779 tarihliydi. Hangi yılda yaşadığımı bilmiyordum, bunun için de henüz yazılmış bir şeyin tazeliğini taşıyordu benim için:

Yılbaşı geçti ve sen beni ziyarete gelmedin. Upuzun gün boyunca bekledim. Kendimi çekici hale getirmiştım. Makyaj yapmış, kolonya sürünmüştüm, kürkten konçlu çizmeler değil bir çift yeşil ipek çorap ve kırmızı pantolon, uzun siyah kuyrukları olan sarı bir yelek, gümüş süslemeleri olan bir şapka giymiştım. Bir tek kelimeyle, bana kalırsa bir aristokrat gibi görünüyordum. Bir sürü reçel kavanozu bekliyordu, küçük bir konser bile hazırlamıştım: üç davul, dört bakır orkestra davulu, on sekiz borazan ve kırk iki boru...

Adam istemeyerek de olsa karakterinin bir başka yüzünü göstermişti bana. Hislerini gizlemek için kendini bir âşık olarak betimlemeye zorlanan, kendi isteklerine düşkün romantik, Charenton'daki hücresinde yakaladığı fareleri yemiş, gizli odasının dışında rahibe giysileri giymiş kuyrukta bekleyen kadınlara lavman uygulamış olan adamla aynı insandı.

Onun geçmişine uzaktan bakmama izin verildiği başka zamanlar da oldu. Bir yığın fotoğrafı ya da yeni

bitirilmiş resimleri gözden geçirmek için ziyaret etmişse beni, kişiliğini belgeleyecek birtakım izler bırakmasını beklerdim arkasında. IBM kelime işlem aygıtının önünde oturmuş mavi ekranı tararken, yazdığı bitmez tükenmez romanlarındaki beyaz satırları işaretlerken öylesine çağdaş biriydi ki, onu dikkati çekecek kadar küçük eliyle ince ince mektuplar yazıyor hayal edebilmek için zamanda büyük bir sıçrama yapmak zorunda kalıyordum.

Kaçamak olarak okuduğum bazı şeyler de oluyordu, çünkü gözleri bir mektup bıraktığını bildiği noktaya dikili habersiz döndüğü oluyordu yanıma. Hiçbir şey söylemeden mektubu kapar ve şatonun altında bir yeraltı labirenti oluşturan sonsuz oyuklardan biri içinde kaybolurdu.

Parıldayan zekâsını anımsıyorum. ‘Eski saygınlığıma kavuşturulmadıkça, birisi kalkıp da “Bu Marki de Sade’dir” demeksizin, taşrada kırbaçlanmış bir kedi olmayacak.’ Karısına yazdığı bir bölüm: ‘Yanlış yönde ne güzel gidiyorsun, nasıl uyaracağını biliyorsun, girişi dar, rektumu sıcaksın, demek ki son derece uygunuz birbirimize.’

Karanlık odamda ya da stüdyomda yalnız başıma çalışıyordum. Erkek ve dişi erotik bölgelerin, ya bir katılımcı ya da röntgenci olarak kendi erotik anlatımına ayrılmış odalarda de Sade’ın yönettiği çılgın seks partileri sırasında ulaşılan karmaşık geometrik bağlantıların büyütülmüş çalışmalarını basmak zorundaydım. Gözleme odasının duvarlarına de Sade’ın yaptırdığı birtakım kamera deliklerini kullanıyordum. Her şeyi görüyordum, ama kendim asla görünmüyordum. Gözlemlediğim şeyden kendimi ayrı tutmayı öğrenerek, bir önlem olarak taktıkları maskelere karşın ara sıra birilerini – ünlü bir popçu, medyadan bir kişilik, bir Hükümet üyesi? – tanıdığımı düşünerek görünmez bir varlık halinde

çalışıyordum. Her türden insan buraya adsız olarak geliyor ve işret sırasında yaptıkları aşırılıkların de Sade tarafından videoya alındığını, ayrıca benim tarafımdan bir filme geçirildiğini asla bilmeksizin ayrılıyordu oradan. Yapıtım hakkında de Sade şöyle söylüyordu: 'Arşiv için bu. Senin katkıların gelecek yüzyıllarda incelenecek. Benim burada La Coste'ta, yeni fizyolojik biçimler kuracak belli seks törenlerinden, belli anatomik okumalardan evrimleşecek olan yeni bir tür için tasarılarım var.'

Çalışmadığım zamanlarda oturuyor ve dinliyordum. Özgürlüğüme kavuşmama yardım edecek birinin gelmesini bekliyordum. Bunun ne zaman ve nasıl olacağı devamlı kafamı işgal eden bir şey olmuştu. Şöyle düşündüğümü anımsıyorum: yüzyıllar öncesinde onun için de aynı şey olmuştu herhalde, kulakları deri çizmelerin yaklaşısını, bir halkaya geçirilmiş ağır anahtarların şıngırtısını duymaya eğitilmiş olmalıydı. Işık gelecek kapının açılışı, hapisane subayının, yüzünü bile göstermeksizin, yana çevrilmiş profili, cila kokan çizmeleri, üzerinde tek kırışığı olmayan üniformasıyla içeri girişi bugün mü gerçekleşecekti yoksa yüz yıl içinde mi?

Sanat kolejinde bir zamanlar bir hastalık sırasında başıma gelen türden bir kopukluk içinde çalışıyordum. O hastalık sırasında her şey gerçek dışı görünüyordu. Dış dünyada baktığım hiçbir şeyin benimle bir ilgisi yoktu. Ellerim ve dizlerim üzerinde aşağı inip de otlara, toprağa, hareketsiz kalıbı içine yerleştirilmiş taşa dokunsam bile, hiçbir şey maddi özellikler taşııymıyormuş gibi görünüyordu. Şimdiyse, önce fotoğrafını çektiğim sahneleri, de Sade'in beni önceden tanıştırdığı saplantılı fetişi hoşnut edeceğini bildiğim bir durumda büyüterek boyarken, yüzlerce yardalık bir mesafeden resim yapıyor gibi oluyordum. Gereçlerimle bir ilişki kuramıyor, onlara dokunamıyordum. Sanki günlük çalışma disipli-

ni yoluyla kazanılmış zaman duygum de Sade'in zaman tanımayan kalıbına girmeye karşı geliyordu.

Geceleriye kapıma vurulur, giysileriyle, kısıtlama gereğini duymadıkları hareketleriyle beni kışkırtmak üzere de Sade tarafından gönderilen kızlar ve oğlanlar girerdi içeri. Benekli peçe takmış, kızıl jartiyerli, siyah ipek çoraplı ve sivri topuklu bir kızı geri gönderirdim. Balık ağından, bedenini saran bir giysi giyinmiş bir başkası gelirdi odama; peşinde çok kısa meşin kadın şortu giymiş, bir eli kalçasında, boyalı fırlak dudaklarından çiçek sapı gibi bir sigara sarkan bir oğlan, içini gösteren pantolon giymiş bir başka kız gelirdi. Bense hepsine direnirdim. Seksi bilinçsizlik fikriyle birleştirir olmuştum, buysa de Sade'in sözünü ettiği serum deneyiminde zayıflatabilirdi beni. Kendisini sonsuza kadar yaşatabileceğini ileri sürdüğü sıvıya ya gerçekten sahip idiyse? Gelecek yüzyılda, bir şoförün kullandığı bir arabada bu adamın yanbaşımda oturmuş, başka yol kalmadığı için vücutlarımız aşk içinde birbirine yaklaşmış bir nükleer kıyım sonrası hayatta kalan son kişiler olarak mı bulacaktım kendimizi?

Her gece geri gönderiyordum onları: kadınlar, erkekler, transvestler, transseksüeller, de Sade'in yeni grubuyla şatoya gelen her türden insanlar. Yüzler sırasını savıyor ve kayboluyordu. La Coste'tan ayrıldıktan sonra başlarına ne geldiği, kafamı devamlı uğraştıran bir soruydu. Yabancılar olarak, bir daha yuva bulamayan, ama de Sade'in şatosuna dönebilecekleri hayaline yakalanmış kimseler olarak mı dolaşıyorlardı dünyada? Ne var ki, oraya hiçbir zaman ulaşamazlardı, ulaşmış olsalar bile, bir kabukla, zamanın aşınmasına dayanmış ama bir örenden başka bir şey olmayan bir kabukla karşılaşırlardı. Belki de buna akıl erdiremeyip akıllarını yitirmiş, acı içinde daha kötü uzaklaşırlardı oradan.

Ama onların cinsel armağanlarını reddetsem bile,

yalnızlığım zaman zaman konuşmalarını hoş karşılamaya götürürdü beni. Mathilde ile konuşuyordum: o kadar inatla tekrar tekrar gelmiş bir kızdı ki, onu stüdyoya çağırmak zorunda kalmıştım. Siyah pullu bir sutyen, kırmızı PVC'den mikro etek giymiş, bu tür şeylerin içine sürüklenmiş, zorla sokulmuş gibi görünen bir kız; önce konuşmak istemezdi, sonra yavaş yavaş kuşku ları azalır, bana adını, doğum yerini, daha önceki uğraşını – bir kadın berberi– söyleyecek kadar yumuşardı. Yüzü bir transvest gibi makyajlı, teni parıldayan altın sarısı bir tozla boyanmış, bir kemerden daha enli olmayan eteğiyle, siyah bir çürüğü örtmek için sürülmüşe benzeyen dudak boyasıyla bu kız... Bir gün dışarı çıkıyor, hani insan yerinde duramaz da, dile gelmez bir itinin peşinde, iç hızı dış hızını aşarak, çevredeki binalar yanından yöresinden uçarmış gibi dışarı fırlar ya, öyle: bir sinema, bir süpermarket, bir büyük mağaza olabilir bu yer, bir ucuz apartmanın çatlamış duvarları üzerinde yazılar vardır, sonra kentin eteklerine gelinir, bir çorak araziye açılan kötü sondur, arabalar yoldan geçen birini alma korkusuyla pencereleri indirilmiş geçiyordur. Bir yere gittiğinin ya da sonsuz bir düşünce akımından başka bir şey olduğunun bilincinde değildi. Gerçeklikten kopmuştu. Birden, hiçbir uyarı olmadan, bakmış araba orada duruyor. Önünde bir yerde park etmiş, böcek mavisi bir Mercedes, parlak tavanı, parlaklığını parlayan bir kızıl güneşten alıyor.

'Sol kapısı açıktı. İçindeki adam sağ tarafta öne doğru eğilmişti, yüzü koyu renk camlardan görülmüyor. Hareketi beni şaşırtmıştı. Durmuş arabanın içine bakıyor buldum kendimi. İçeri girmek zorunda kalacağımı, bir soru bile sorulmaksızın alınıp götürüleceğimi biliyordum. Yapacak başka bir şey yoktu benim için. Nereye gittiğimizi, neler olduğunu bilmek istemiyordum. Genellikle bu tür erkekler bir lokanta, bir gece barı, da-

ha sonra da kentin dış mahallelerinde bir ev isterler. Adı sanı belirsiz bir ev, para yastığın altına bırakılır, şöförü günün ortasında beni bir yere bırakmak üzere dışarıda bekler.

‘Bu türlü erkeklerin bir daha geri dönmesi diye bir şey olamaz. Çok özel biri değilseniz, ikinci bir defa yoktur. Her zaman bir başkası vardır, ve size söyledikleri şey de budur. İnsanlar öyle anlaşılmaz şeylerdir ki, nokta gibi gözleriyle bir dizi beyaz sıfır.’

Bıraktım, kendi içine dilediği kadar dalsın. İnsanların bu geçici ertelemeye, geriye dönüşe ihtiyaçları vardır, sanki kafanın içinde, oturup çiçekleri düzenleyecek, dışarıdaki gün ışığına karşı perdeleri çekecek kadar yer varmış gibi.

Kendimi Mathilde’e, ‘Buraya gelmek zorunda kaldım,’ derken buldum. ‘Açıkça seninkinin aynı. Bu onun çekiciliğidir, herkesin başına gelmiştir aynı şey. Kara bir delik boyunca geriliyor gibi bir durum bu. Bir insanın her zaman aynı kişi olduğunu sanmıyorum.’

Mathilde kızıla boyalı, Matisse kırmızısı bir cilayla parlayan tırnaklarını yiyordu. Kendi düşüncelerine daldı da mı durdu yoksa benim söylediklerimi mi düşünüyor, bir an bilemedim.

‘Bizler gibisi çoktur, bilirsiniz,’ dedi. ‘Sizin ayrıcalığınız var. Ne olup bittiğini gerçekte görmüyorsunuz. Gelirler ve giderler, ama bazen yüzlerce kişi olur. İlaç verir bize. Buraya geldiğimde beni sonsuza kadar yaşatacak bir enjeksiyon yapmakla tehdit etti beni. Düşünebiliyor musun bunu? Ölmek umudu bile olmadan burada yaşamak. Şimdiyse daha ne kadar onun esiri olacağım, bilemiyorum. O yürüyüşe çikalı üç gün de olmuş olabilir, üç yıl da. Otuz yıl, üç yüz yıl, hiç farketmiyor. Ve sizi kapı dışına bıraktığında, kim olduğunuzu bile bilemezsin, öyle söylendi bana.’

Görünüşte beni eğlendirmek için buraya gönderilmiş

olan Mathilde, hem kendisi hem de burası hakkında bilgi verecek kadar gevşemiş, rahatlamıştı.

‘Kim bu adam?’ diye sordum. ‘Marki de Sade olduğunu ileri sürüyor, biyolojik ölüm işlemini yenmiş biri. Yüzyıllar boyu kendini devam ettiren biri.’

Mathilde yanıt vermedi. Uzaklara sürüklenmişti. Çorabının üst ucundaki siyah dantelayı kırmızı bir jartiyer şeritine tutturmaya çalışıyordu. Bir fetişin yerine getirilmesiyle bir vahiyin anlamını çözmeyi uman birinin takınaklı merakıyla yaptığı işi bitirdi. Her iki bacağına da çoraplarının dikiş yerinin kıvrımını apaçık gösterecek gibi kaldırmış yatağın üzerinde oturuyordu, bir pudralıkta dudak boyasını gözden geçirdi, sonra da hiç karşılaşmamışız gibi kapıdan çıktı gitti.

Koridor boyunca yürüyüşünü izledim. Bana gelmiş olduğu yalıtılmış durumdan, denizin dibinde aydınlatılmış bir kabinde çalışıyormuşum gibi iç bunaltıcı bir duygudan, dünyanın öteki ucuna gidiyor olabilirdi. Ne kadar devam edebilirdi bu? Ama yine de daha önceki yaşam tarzıma dönmek için pek arzu duymuyordum. Duyduğum şey, geçmişten ve şimdiki zamandan onarılmaz bir biçimde koparıldığım duygusuydu. Tiyatrosunda yapılacak gizemli bir törenle bu adamla evlenecek miydim sonunda?

Karanlık Oda 3, adı verilecek bir resim için yapmış olduğum bir dizi taslağa bakıyordum. Yüzler yoktu, yalnızca popolar. De Sade’in emriydi bu; bir insanın yalnızca boş tarafına ilgi duyabiliyordu. Bu konuda normalde hoşnutsuzluk duymam gerekirdi, bu türlü cinsel tercihler karşısında yaptığım gibi anlamayabilirdim, ama işimi nerdeyse özerk bir biçimde yapmaya başlamıştım. Aklımdan geçenler bir başkasının, herhangi bir coşkusal ilgi duymadan düşünebildiğim birinin fotoğrafı ya da resmi olabilirdi, teknik yönden ele aldığım bir şeyin nesnel değerlendirmesi.

De Sade'in haber vermeden odama girmesine alışmıştım. Uykudaysam alışılmış monologuna yine usuldan başlayan sesiyle uyanırdım. Ve hep daha önceki konuşmamıza hiç ara vermemişiz gibi olurdu. Zihninde bir manyetik teyp, belli bir noktada durdurabildiği ve yeni düşünce zincirine uygun bir tarzda yeniden başlatıldığı bir kaset olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tıpkı yaşamı gibi, A'dan B'ye, sonra yeniden eskiye kesintisiz bir dönüş halinde.

Kapıya vurduğunda, zaten öteki yanda olan bir kimşenin yetkesiyle vurulmuş gibiydi. En sevdiği gri ipek takımlarını, turuncu gömleğini giymiş, turuncu benekli karyagdıllı siyah bir kravat takmıştı. Yaşamdaki yeri, kendine güveni o andaki konulardan genişçe sapmasına izin veriyormuş gibi, her zaman merkezin hafifçe dışındaydı. Şimdiki zamandan kopmuşluğuyla daha şimdiden geleceğin kendisiydi.

Yükselip alçalması olmayan ses tonuyla, 'Beni hâlâ şaşırtıyor olmalısın,' dedi. 'Dile getiremeyecek kadar yasaklı olduğun dürtülere ihtiyacım var. Bu günlerde bir gece yeniden dünyaya döndüğünde, ölümden kaçamamış biri gibi olacak bu. Çözülmez yaşam bilmecesine hâlâ ipuçları arayan biri, filogenetik ölüm belleğiyle, hücrelerin dejenerasyonuyla malül biri olacaksın. İlerlemiş olmayacaksın. Bu zamanı yaşamda bir ara fasıl gibi anımsayacaksın. Onun anısı, bir düşte karşılaşılan bir imge dizisi gibi görünecek. Belki de sana böyle geri dönecek, sarsıntılı, belirsiz bir şey, olmuş ya da olmamış olabilecek bir dizi olay gibi. Sonra beni aramaya başlayacaksın. La Coste'u arayarak yıllar harcayacaksın yollarda, birbiri içine geçmiş sarmallarda dolaşıp duracaksın arabayla. Paran ve yaşamın bir yanılısamanın peşinde tükenmiş olacak. Ve bununla da yetinmeyip öteki başkentlerde de sürdüreceksin arayışını, var olup olmadığımı soruşturacaksın, bana tamamen yabancı kişilere

beni tarif edeceksin, seni hiçbir zaman yaşamadığım apartman dairelerine soksunlar diye kapıcılara, güvenlik görevlilerine rüşvetler vereceksin. Ve sonunda bir sersemi, geçinebilmek için çalan ya da soytarılık yapan biri olup çıkacaksın.'

Bir öykü, benim asla sürmeyeceğim bir yaşam tarzı kurguluyor olduğundan emin, sesini dinliyordum. Konuşmasını kestikten sonraki sessizlik öyle bunaltıcı, hiçbir şeye bağlanamayışıyla öyle yüksek idi ki, yavaş çevirimde geriye itiliyordu sanki beni, sanki sesi kapatılmış bir film seyrediyordum. Bir an için, gelecek yoktu: her yer tutulmuş olduğu için gidecek bir yer yoktu. Kaçmaya çalışsam sonsuz karmaşık tünellerde kaybolurdum; La Coste'tan atılsam, kendimi hiç tanımadığım bir yüzyılda bulurdum. Buna inanıyordum da. Bu fikrin içimi kaplamasına izin vermiştim. Zihnimde kendimi IV. ya da V.Dünya Savaşı sonrası bir evrene adım atıyor görebiliyordum. Güneş, tozlu bir kızılıktı, yollarda araba filan yoktu, köyler ve kasabalar sıcaklık dalgasının yayılmasıyla kavrulmuş örenler halindeydi. Ne bir kuş, ne bir ağaç, ne tanınabilir bir kır görünümü. Yalnızca tozlar içinde kentler. Bir deniz kıyısında hâlâ kırmızı ve yeşil şezlonglarda oturan, külleri dökülmekte olan bir sıra iskelet. Ölü bir kentin dış mahallelerinde, o öğleden sonra bir rock konserine katılmış olan elli bin kişi bir tek ortak çıplak kaya idi, felaketin verdiği acıdan iki büklüm olmuş bir canlılar geometrisi. Ve bir şekilde ben daha şimdiden bunu duyuyordum. Şimdiki zamana yetişmiş, gelecek diye bildiğim şeye katılıyordum.

Ertesi gece Mathilde geldi beni almaya. Yoksa gündüz müydü? De Sade'ın şatosunda zaman diye bir şey yoktu. Mor deri topuklar üzerinde döne döne, sanki içine dikilmiş gibi görünen siyah bir eteğe sıkışmış, hiç haber vermeden, hiçbir açıklamada bulunmadan geldi. Onu izlemek zorunda olduğumu anladım. Buradaki za-

manım de Sade'a verimsiz gelmişti. Kendi bölgesinin dışında var olan herhangi bir şeye geri dönüyordum. Koridorlardan asansörlere Mathilde'i izliyordum, aynı işlem sonsuza kadar yineleniyordu. Bir çıkış yolu olmadığını, kızın bir noktada yenilgiyi kabul edip bitişiğinde eskisi gibi bir stüdyosu, yeni doğmuş bir ay gibi tam da yüzüme bakan akrepsiz yelkovansız bir saati olan benzeri bir odaya bırakacağını düşünmeye başlıyordum.

Çıkmaz üstüne çıkmaza girip çıkıyorduk, birbirimizin üzerine katlanmış, hep aynı yumuşak ışıkların altında, hep aynı ses geçirmez duvarların içinde yukarı doğru çıkıyorduk. Tek yanlı bir evrende yaşamış ve ölmüş olmak gibi bir şeydi bu. Dönülecek herhangi bir şey ya da herhangi bir kimse yoktu, belleğim yalnızca La Coste'ta kalışım süresince vardı. De Sade'ın zihninin bir ürünüydüm ben, onun düşlemlerinin doğurduğu bir uydu. Çevredeki hiçbir kişiliği olmayan şeyler, bir labirent izlenimi, bir havalimanı terminalini anımsatıyordu.

Tam o sırada birden ışığın içine doğru bir kapı açıldı. Mathilde'e bir şey söylemek üzere başımı çevirdim, gitmişti. Bir tarlanın ortasında buldum kendimi. Işık gözlerimi acıtıyordu. Hızlı hızlı soluyordum. İlk içgüdüsel hareketim, geriye kaçmak ve terkettiğim binaya sığınmak idi. Ama artık orada değildi bina. Yol üzerinde uzakta bir araba sesi duyabiliyordum, uzun bir aradan sonra bir tane daha. O yöne doğru yürümeye başladım. Birinin yaşam yönünde, bir başkente doğru araba kullanacağını hayal ediyordum. O yolla, geçmişimle, burada bulunmamın anlamıyla bir yakınlık kurmaya başlayabildim. Gökyüzü gerçekten maviydi. Birkaç parça bulut hiçbir yere gidemeyecek kadar hareketsiz görünüyordu.

VII

Yeniden başlıyoruz. Bir zamanlar değil, ama şimdi, doğrudan anın içinde. Herhangi biriyim ve hiç kimseyim, Limuzinimin kurşun geçirmez camları gerisinde siyah ayna camların gizlediği bir yüz. Nasıl oldu da buraya geldim, nasıl hep yollardaydım, uyumakta olan kentlerin, Amsterdam, Köln, Stuttgart'ın içinden bir yol tutmuş gidiyorum, mavi-siyah şafağın içinden çıkış yolunu pembe bir ışık mı gösteriyor? Hiç durmuyoruz. Bu motor, tıpkı benim kalbim gibi sonsuza kadar vurup duruyor.

Ben kim miyim? Kendimi yineleme pahasına: Donatien-Alphonse-François de Sade.

O kış babam Paris'e çağırdı beni ve ben koştum ona: sağlığı kötüleşiyordu ve ölmeden önce benim bir yere yerleşmiş olduğumu görmek istiyordu; bu tasarı ve kentin zevkleri ilgimi başka yönler çekiyordu... Takınaklarım peşinde iki yılımı geçirdim.

Bunu, dört yaşındayken Avignon'da büyükannemle kalmaya gidişim gibi bir yaşamöyküsü olarak okuyabilirsiniz. Ya da on yaşında Louis-le-Grand kolejine gündüzlü bir öğrenci olarak devam edişim gibi. Müzik, dans, eskrim orada öğretilirdi bana. Louvre'da resimlere bakarak da bir hayli zaman geçirdim: Titian, Tintoret-

to, Veronese, adları zamanın aşındırmasına dayanması-
nı bilmiş. Bugün bir Yves Klein'ı, bir Hockney'i, bir
Lichtenstein'ı yeğleyebilirim. Ruh hallerim geçmişten,
devamlı şimdiki zamandan anımsadıklarına göre deği-
şir. Yol önümde açılır: burada bir nükleer güç fabrika-
sı, şurada uçak hangarı boyutlarında bir silo, afyon çi-
çekleri, boz bir renk almış bir mısır tarlasının yanında
kızıl ipek parlaklığını sürüklüyor. Gelecek hiç durma-
dan oynayan bir film gibidir – yüzleri, değişiklikleri, kı-
yamet benzeri felaketleri görmek isterim. Deri bir baş-
lık ve gümüşü fermuarlı bir elbise giymiş olan şu kız si-
gara dumanını sevdiği kızın ağzına üflüyor. Öpüştükle-
ri zaman iki kızıl ovalin birleşmesi gibi bir şey olur.
Seyreden gözüm ben, hiçbir cinsel edimi kaçırmayan.
Sodom'un 120 Günü adlı kitabımda önceden haber
verdiğim gibi çokseksli bir geleceğe doğru, en azından,
yazılarımda başlattığım bir dereceye kadar hoşgörülle
karşılanan çok sayıda erotik değişimler dünyasına doğru
gitmiyor muyuz? Araba bir bira kutusunu yolun tepesin-
den fırlattığında aklıma hep her şeyin geçici olduğu gelir.

Kendimi ölümlü, zamanın sınırları içine hapsedil-
miş, organizmasının ölümünün bilincinde, bir hücreye
tıkılmış olmakla ayrılığımın farkında biri diye düşündü-
ğüm bir sırada, ölüm sonrası tanınmayı tartışmaya çalı-
şıyordum, sanki milyonlarca insanın yalnızca kendi me-
zarlarını kazmakla kalmayıp aynı zamanda geçmişi, Ar-
cachon'daki kum tepecikleri üzerine kepçelerle kum atı-
lışı ve parlayan tanecikleri parmakları arasından elek-
ten geçirilişi şeklinde düşündüğü bir dünyada bir anlam
taşımış gibi bu. Hâlâ bilinmeyen bir yaşam ve koskoca
bir yapıt yaratmaya devam etmekle aştığım, ötesine
geçtiğim bir ün istiyordum. Şunları yazan bendim:

Sonsuza kadar yansılamarı olan,
ölümünden sonra da yankılanacak bir suç

bulmak isterdim, öyle ki geleceğimde, devrime eşdeğer bir düzensizlik, bir altüst oluş, adımı sonsuza kadar yaşatacak bir sapıklık yaratmadan geçecek bir tek an olmasın.

Bugün amaçlarımı yeniden şöyle yazardım:

Dünyanın sonunda beni arayın. Sıcaklık dalgasından, gezegenin sönüşünden sonra. Arabam bir uçurumun kenarında park etmiş olacak. Mavi pullu bir elbise giymiş bir adam dizlerimde oturmuş, radyoaktif gün-batımını seyrediyor olacağım.

Bu ifade bir öncekinden daha mı güvenilir? Gerçeklik savlarımızı kanıtlamaya çalışan kurgusal düzenlemeler değil miyiz hepimiz? Bu gece kendimi Paris Ritz otelinde ya da arabasını bir tarlanın kenarında park etmiş bulabilirim. Hemen yakındaki bir arabada iki âşık öylesine dalmış olabilir ki işlerine beni farketmezler. Serin gece havası gelsin diye camlarını açmışlardır. Kadının sesi yamaç boyunca piyano tuşları gibi çınlamaktadır. Piyanistin fildişinden piyano tuşlarına dokunuşu gibi gıdıklanmaktadır.

Güzel kokulu havayı içime çekiyorum. Sarı papatya ve koyungözü kokuyor. Gece ejderha kanıyla yazılar yazdığımız bir kitaptır. Şu tarladan doğru, yüzü, kenarından kan sızan bir maskeyle örtülü, felaketi bağırarak haber veren bir adam çıkagelse şaşırır mıydım? Hem hangi savaşın habercisi olurdu o? Yaşadığım binlercesinden birinin mi, televizyonla yayılan nükleer saldırının mı, kendi ölümlerine ve gezegenin sönmesine tanıklık ettiklerinin farkında olmayan seyircilerin seyrettiği büyük çarpışmanın mı? Tarihsel bir olay olarak gerçekleştirilmiş bir Ballard kurgusu.

Benim dünyam ve sizinki. Daha da uca götürürsem bizimki diyebilirdim, ne var ki bu kavramda ortak bir hakikat yoktur. Benzeştirilemeyenlerden biriyim ben. Eğer süreç, kaynayan öfkem, fiziksel ekseninden kemik kemik sallayarak genç Prens Louis-Joseph'e indirgendiği sırada bir çocuk olarak başladıysa, o zaman benim yaşama yüzeysel tutamağım eskatolojik bir felaketle sonlanacaktır. Bazen en son çılgınca eylemi düşünürüm: bir insan gezegeni patlatıyor ve bunun sonuçlarına bağışıklı kalıyor. Peki bundan sonra nereye gidilir, ne yapılır? Hâlâ aynı şoförün kullandığı araba post-nükleer örenlerin arasından kendine bir yol açabilecek midir? Yol üzerinde bir yerde sıcaklık patlamasından kurtulmuş bir gazeteci kulübesi, *Playboy*, *Mayfair*, *Penthouse*'da fotoğrafları verilen çıplak popolu kızların günün en kalabalık saatında gelip geçenlerin dikkatini çekmek için hâlâ poz verdiği bir yer bulacak mıyım? Ya da varoşların somut zигuratında bir yer, vitrinlerden fırlamış bir sıra mankenin yolun kenarında dizilip, bir zamanlar orada bir mağazanın bulunduğunu gösterdiği bir yer bulacak mıyım?

Ne zaman bir sürekliliği düşünmeyi, hayal etmeyi bıraksak, cehennem giriyor işin içine. Film kareleri görsel ayrımda siyah atlamalar gösteriyor. Işıklarını en aza indirmiş bir polis arabası arkamızdaki yol üzerinde uzaktan ağır ağır geçiyor. Ya dursalardı? Hatasız, *haute couture* görmüş geçirmiş biriyim ben, apaçık zarafeti ve ağırbaşlılığı yenilmez bir adamım. Gece yarısı-mavisiforma içindeki lütufkâr kaba güç, on sekizinci yüzyılda Savoy yollarında kalakalmış bir yolcuyla karşılaştığını bilir mi? Bir çamur izinden ötekine kayan, atları kırbaçlanmaktan köpüğe kesmiş at arabasında, hareket eden bir yolda hâlâ hareketsiz duruyor izlenimi dayanılmaz hale gelip de ben haykırıncaya, hareketliliğin apaçık süredurumundan silkinip kurtulmak için HAYKI-

RINCAYA kadar büyüdü. Sınırı aşmasaydım, zincirleyip Fransa'ya götüreceklerdi beni. Bir sirk ayısı gibi Paris sokaklarında dolaştırılıp gösterilecektim: anal sfinkter takıntısıyla dize getirilmiş bir adam. Çağın iki yüzlülüğünün acısını çekmeye çağırılan bir günah keçisi, bir parya. Politikacılar, parasal bir yara üzerindeki, kendi yaraları olduğunu ileri sürdükleri bir bere üzerindeki yağcı asalaklar değil midir, bütün bir bakanlar kurulu kokteyl kamışlarından kan emmez mi?

Ne kadar yaşlanırsam kendim hakkında o kadar çok okuyorum. 'De Sade'in deliliği daha çok, herkes ve her şey onu çıldırmaya mahkûm etmişken, onun çıldırmayı kabul etmeyişinde yatıyor.' Fakat o sırada bir taş tım, Bastille'in, Vincennes'in, Charenton'un duvarlarına kazınmış bir taşresimdim ben. Kanı pıhtılaşmış biri. Kendimi beyaz bir sıcaklığa döndürdüğümde Bastille'i de kendimle patlattım. Orgazmım Paris'i gökyüzüne çıkardı.

Daha ileri gideceğiz bu gece. Apartman dairelerim var, La Coste var, ama duracak bir noktam yok. Yaz hâlâ yakıyor; sarı sıcak öğleleri kavuruyor, geceleyinse hava diye bir şey yok. Sonbaharı, cinsel çılgınlığımın çevrimsel dönüşünü beklemeliyim. Bir saat içinde gök gürleyecek. İlk yankılamaları duyabiliyorum. Bir doruktan bir koyağa yer değiştiren bir çakıl taşı olarak başlar ve bir koyda patlayan acayip bir dalgaya dönüşür. La Coste'ta sonbaharın şimşekli, yıldırım fırtınaları bizim gece âlemlerimizin en kusursuz arkadaşıdır.

Ve sonbahar, fallik yananlamalarıyla mantarların, bu türden bitkilerin zamanıdır. Benim yaratımı, dev Minski'yi anımsayın. Ve onun penisini betimleyişimi: 'yaklaşık kırk beş santim uzunluğunda, çevresi kırk santim bir sosis, tam üstünde bir şapka tepesi genişliğinde al renkli bir mantar.' Bunlar oluşum anormallikleri üzerine düşlemler de değil. Büyütülmüş, abartılmış duygu al-

gılamalarıdır, öyle ki, bir yaprak bir yıldız şiddetiyle titrer, bir karınca, yürüyüşüyle yeri göğü titreten bir fil boyutlarına büyür, bir folikül insanı boğan bir sarmaşığa dönüşür. Adrenalindeki yükselme her şeyi patlatır. Sekste böyledir bu. İnsanın düşlemleri her kalıba girer; insanın bedensel uzamına yetişip onu geçmek tehlikesini gösterir, o kadar büyür ki dışarı itilir bir başka boyuta girmeye zorlanırsınız. Bacakları makas ağzı gibi açık bir Japon kızı, Mars yolculuğundaki insanın yüreğini deler geçer.

Ta başlangıca dönseydim, kendimi doğum-öncesi korkular içinde, henüz gerçekleşmemiş ve henüz kendi karma'sına uyum sağlamamış bir geleceği bekler durumda bulur, o zaman da kendimi sonu gelmeyen bir yolculuğa başlamak üzere olan biri diye tanırdım. D.A.F. de Sade. Bana bağlanan bu addan, bir daha benden ayrılmayacak olan o silinmez rezaletten kurtulmuş bir kişi.

La Coste'ta, yeniden kurulmuş bir geçmiş şimdiki zamanla karşılaştıran bir video arşivim var. Bütün zamanımı *Justine, Juliette* ve *Sodom'un 120 Günü*'ündeki cinsel karşılaşmaları yeniden canlandırmaya, onları sözel durumdan görsel duruma, hayal edilenden erotik olarak canlandırılana çevirmeye harcamaktayım. Ve bu işte bir zıtlık var; cinsellik gibi dil de devamlı bir güncelleşmeye uğruyor. Anatomi de değişmekte; benden küçüklerde bile belirgin olan kaygan et topaklarının yerini daha zayıf türler, aerobikten, ağırlıklarla beden eğitimi çalışmalarından, saunalardan, jakuzzilerden, kozmetik cerrahiden haberli bir ırk aldı. Filmde sahip olduğum şey çeşitli başarılarımın yaklaşık olarak yeniden ele geçirilmesidir. Yalnızca yön hiçbir zaman sarsılmıyor. Arka yoldan giriyorum. Yaptığını, hoşlandığını şeye döndür. *Sodom'un 120 Günü*'nde Piskopos hakkını yazdıklarımı anımsayın yalnızca: 'hemen bir ikincisini tasarlamadan asla bir suç işlemez' o.

İnsanın kendisi hakkında yazılanları okuması bir yabancıyla tanıştırmak gibidir. Fakat yeni değerlendirmeler için gözümü açık tutuyorum. Lély'den, Foucault'dan Bataille'dan, de Beauvoir'dan, Klossowski'den sonra Annie Le Brun'un *Soudain un bloc d'abîme*, Sade'ında onun eleştirel seleflerinde ender görülen bir duygudaşlık buluyorum. İşte, diyalektiğin bir şair lirizmiyle duyarlı hale getirildiği, zevkle okuyacağım bir kuramsal kitap. Kendisine telefon edip bir buluşma ayarlamak isteyebilirdim, ama bunun ben olduğuma inanamazdı. Onun yapıtı benim öldüğüm, günümüze kadar gelen yapıtlarımın gelecekte eklemeleri değil, son günlerde geçmişten keşfedilen şeyleri içerebileceği varsayımına dayanıyor. De Sade, suyu genişlik ve derinlikle ölçülebilecek bir İsviçre gölü haline geldi; ve mavi, sanki gök boyuna oval bir deliğe dökülüyormuş gibi.

Bu gece bir otel süitinin gizliliğini istiyorum. Zihnen ve bedenen elemek zorunda olduğum o kadar şey var ki. Bir yatağa uzanıp, ayaklarımı beyaz çoraplar ve siyah bale pabuçları içine sokup – hem rahatlık hem de zarafet yönünden benimsediğim bir biçemdir bu – bir telefon aracılığıyla bütün dünyayı avucumun içinde bulacağım.

Gece, belleğin salkım saçak yıldızlarla bezediği bir gök tavandır. Bir bardak tıkırdıyor elimde; otel koyu yeşil halılarla yalıtılmış. Sessiz asansör kattan kata çıkarken hissedilmiyor bile. Eğer zaman bir oyun oynasaydı da, bir fotoğrafta olduğu gibi tarihin belli bir anında dışarı çıkan yüzleri yakalamış olsaydı, 1930 *dolaylarında*, kapıma yavaşça vurulup Adolph Hitler'in, Antonin Artaud'nun, Aleister Crowley'nin ve, otuz yıl sonra Mick Jagger'ın, R.D.Laing'ın, ve halı üzerinde gümüş bir topu zıplatıp sol omuzunda yıldız dövmesini gösterirken hiçbir ada yanıt vermeyen bir çocuğun içeri alınmasını umamaz mıydım? Bu, dünya devletlerinin bi-

rincil dürtüsü olarak doğaüstü güçleri, uygulamaları reddedenlerden öc almaya yemin etmiş Batı devrimcilerinden biridir. Bir dördüncü de var, o da geç geliyor. Şapkası akbaba yüzüne doğru eğilmiş, ipek kravatının düğümü, yaka uçları gömleğe düğmeyle ilikli bir Brooks Kardeşler gömleğinden gevşekçe yana kaymış, çehresi eroinden ağarmış, tavuk kaburgasına dönmüş William Burroughs'dur bu. Güneyin yayvan şivesiyle konuşan, ayaklı bir örümcek ağıdır o. Ya bir beşinci? Kırılmış mahkum başı öne eğik, küçük bedeni, lekeli, kırışık, deri ve kot kumaşı içine tıkılmış, gözleri sonbahardan, kayıptan, bir hücrenin hiç değişmeyen sıkışıklığından bilinen göçebelik yıllarından söz eden Jean Genet olabilir bu.

Bir otelde kaldığımda bütün bir katı tutarım. Böylece kendi kendime kalmış olurum. Bir bip sesi beni şöförüme, bir başkası doktora bağlar. Peki ya *Juliette*, 10 Ocak 1957'de bile Kitap Kurulunca 'kamu ahlâkına bir saldırı' olarak ilan edilen o roman? Kitabın yeni bir çevirisinin bir kopyasına bakıyorum da disk üzerindeki şekline ne kadar az benzediğini düşünüyorum.

Sevgili küçük oğlan Eglée ile düzüşürken arada bir kızın yüzünü tokatlıyorum hafiften; önce Henriette'in sonra da Lolotte'un kutusundan kılırları yolarken, iki oğlan sıra ile benim kalçamı okşayacak, bu arada hep Lindane'in ve Juliette'in onu her şeye ilgisiz iki gençten alışını seyrederek, biri kutusundan, ötekiye karanfilinden.

Hiç kimse benim kitaplarımı okumamıştır henüz, en azından başından sonuna kadar. Okurlar belli bir fetiş doyurmak için rastgele açarlar onu, kimi zaman da açık

saçık içeriğinden korkup geri çekilirler. Ama biri metnin değişik şekillerini ve değişmelerini izleyerek yolculuğa sonuna kadar götürecek olsa, yasaklarının doğal arzuya uzlaşmasından dolayı temizlenmiş olarak yeni bir evren anlayışına ulaşacaktır. Çağdaş romanlar arasında Ballard'ın *Crash*'inde buna benzer bir farkındalık bulurum: erotizmle, Heathrow'a giden çevre yolunda iki arabanın toslaması gibi yol kazalarında ölümlerin yarattığı lezyonları birleştiren bir kitaptır bu. Yaralanmaların, kol bacak kopmalarının artması, çarpışma kurbanlarının aşırı pozisyonları, madeni tabutlarında sıkışıp kalmaları ya da sert bir beton yüzeye fırlatılmaları. Okuyorum, bu konuda hata yapmıyorum. Zamanın, uzamın ve tarihsel birliğin dışında adsız olarak yaşamak, özgürlüğümü sağlıyor bana. Ama ben bağlanma, dinamizm istiyorum, adrenalin gibi damarlarımda uğuldayan hatlar istiyorum. Kendi kendinden mutlu olma, yaratışın yerleşik düşmanıdır. Yazmak, çıplak ayakla cam kırıkları üzerinde yürümeye benzer: kan, karşılaşılan acının anımsatıcısı görevini görür.

1799'da, *Journal de Paris* ve genellikle basın benim öldüğüm haberini verdi. Medya yönünden benden bir kurtulma girişimiydi bu. *Yeni Justine*'in ve *Juliette*'in yazarı ölmüşse, o zaman güvenlik yönünden artık sahibi olamadığım kitaplar çevresinde koparılan rezalet daha da kolaylıkla söndürülebilirdi. Aynı yıl yoksulluğa düştüm, Paris yakınında Saint-Ouen'deki apartmandan çıkarıldım, geçici bir sığınma yeriydi benim için burası. Kişiliğimde şizoid yarılmayı yaratmış olan korku muydu, yoksa kendimi yapıtımdan bir dereceye kadar onun kökenlerini bir yabancıya bağlamak yoluyla ben mi ayırmıştım? Birlikte yaşadığım Marie-Constance'ı geçindirebilmek için bir kitaplıkta ya da müzede müdürlük görevi aradım. Aslında serseriliğe yakın bir yaşam sürüyorduk, ipek gömleğim delikli ketenle yer değiştirmiş,

eldivenlerim sokağın tozuna, çamuruna bulaşmıştı, sonunda eldiven filan da kalmadı, yalnızca yaralı bereli parmaklar ve morarmış eller. Ve haftalar, aylar sonra seyredemeyeceğim nesneler halinde geldiler. Bugün giydiğim beyaz eldivenler, âletlerin bu en duyarlı olanlarını hiçbir zaman güvende kabul etmemek gerektiğinin bir anımsatıcısıdır. Kâğıtın yüzünde binlerce millik yol yaptılar, zihnimin dengeleyici ve anlatıcı noktalarıydılar. Sağ el yorgunluktan bitip tükeninceye kadar benim adıma çalışmıştı, ve Bastille'de hava öyle soğuk olurdu ki, bileğimde buzdan bir halka oluşurdu.

1800 Yılbaşından önce açlıktan ölür durumda sokakta buldular beni. Her şey yenebilir tattaydı. Bir ser-serinin ölü vücudu, bir lağım faresi, et pazarında kutulanmış bir at kıkırdağı. Bense bunların yerine kendimi yeme fantazisine kapılmıştım. Geriye başka bir şey kalmamıştı. İnsanlar bugün hayatta kalabilmek için nasıl kanlarını satıyorsa, bir öz-yamyamlık işlemi yoluyla parçalarımı dökerek kendimi küçültmeyi tasarlıyordum. Borçlarımsa: piramitler gibi artmıştı. Boşanmamız karşılığında Renée Pélagie'ye yüz altmış bin lira borçluydum. Bir adresim varsa o da Versaille'da bir ahırın arkasıydı. Uzun hapislik yıllarımda bilebildiğim kendime has mekânın işgaliyle, yazmak daha da zorlaşmıştı. Çoğu kez, kafamdaki düşünceler ve tümceleri, sayfa üzerindeki yerlerini almak üzere yeniden koridorlara yöneltmeden önce, özgür bir yörüngede serbestçe dolaşmaya bırakma işiydi. Buysa yer çekimsiz bir bölgede zihinsel sinekler yakalamaya benziyordu. Öfkem alevlenmeye başlıyordu. Paranoid sabuklamalarımda, başkalarının benim düşüncelerimi çaldığına inanıyordum. İmgelemsel görüşlerim hava dalgaları yoluyla yayılıyordu. Bu yayılmayı önlemek için sokaklarda zaman zaman zihnimi silerek kendi üzerime kapanmak gibi bir alışkanlık edindim. Soğuk, çalışma sistemimi yavaşlatıyor-

du. İnsan ısıtmak için devamlı parmaklarını hohlayıp dolaşımı sağlamak için sokakta bir aşağı bir yukarı yürürken çalışmaya yeni bir ritim katmış oluyordu: saldırmak, çoğu romandaki aynılığın ve gönül rahatlığının içini dışına çıkarmak arzusuna benzer bir keyifsizlik ve umutsuzluk ritmi.

Devrimin getirdiği sansür yasağına karşın, yapıtımın özel olarak ciltlenmiş kopyalarını Direktuvar'a göndermeme karşın hâlâ izliyorlardı beni. Hayatta işaretlenmiş insanlar vardır. Ne yapsalar, nereye gitseler silinmez bir ışık yanar çevrelerinde. İzlenirler, sürülürler, güçsüz bir kurumca başkalarına örnek olsun diye cezalandırılırlar. Uykudayken damgalanan göçmen geyikler gibidirler, kıçları kırmızı bir boya fırçasıyla boyanır. Ondan sonra her şey zamana kalır artık. Birisi işareti göstermek için ceketi kaldırarak, bir başkası üzerine BENİM yazılı gözleri ortaya koymak için koyu renk gözlükleri kapıp kaçacaktır: BEN sağ gözbebeğinde, İM sol gözbebeğinde.

Yapıtıma ayrılmaz biçimde bağlanmıştım. Tehlike peşimi bırakmıyordu. Her kalıba giren bir hayvan gibiydi, yükü azaltılınca korkup dört nala üzerime koşardı, ya da yüzüme üflenen ekşi nefes kokusunu, kayış gibi bir dilin, çene çukurunu, dudaklarım arasındaki çok küçük yarığı arayışını hissederdim. Ve bir kez yakalamasın sizi, artık kaçacak bir yer yoktur. Aynada kendinizi ararsınız, onun yansıısıyla karşılaşsınız. Ayaklarınız toynaklara döner sokakta, kuyruksokumu kemiğinizden incecik bir kuyruk sallanır.

İçeride kalmaya alışmıştım. Bir insanın başsız olarak ailesine geri verilebildiği zamanlar oluyordu. İnsanların, devrim ilkesinin durmaya gerek duymadığını farketmişti çılgın günlerdi. Paris'i bir kan gölüne çevirmişler, saten terliklerle üzerinde yürümüşlerdi. Bir deli, nehir kenarında durmuş burasının Kızıl Deniz olduğunu söylüyor-

du bağıra bağıra. Karşı kıyayı bir görebilseler, iyiler için açılacaktı bu kan gölü.

Onu tanıyor bile olabilirdim. Restif de la Bretonne, yaşamımdaki dikiş yerlerini sökmeye başlayan adam. Akli fikri aylar ve yıllar boyu aleyhime düşünceler yaymakla uğraşıyor olmalıydı. Onların kuruluşunu ve geceleyin serpilişini, kıyılara vuran dalganın momentini taşıyan bir diyalog gibi dinlerdi. Gelgit, kalıntılar bırakarak damarlarından hızla akan, yüzümü koskocaman kafasına çivileyen kara suyun gümbürtüsünü kafasında karartmış, yükseltmiş olmalıydı. Kamu önünde beni lekelemenin, yapıtımın aşırılığıyla pornografi yazarlarının uğraşına zarar verdiğini ilan etmenin bir yolu olarak *Anti-Justine* adlı romanını yayımlamıştı. Haset, başkalarının dünyasını karartma, bunlar sık görüşlü insanların kafasındaki kara lekelerdir. Onlar ölüme kavuştular, ben hayatta kaldım. Ben kendi biyokimyamı yenilerken onlar kendi hücrelerini söndürdüler.

6 Mart 1801'de otuz sekiz yıl içinde yedinci kez tutuklandım. Fransa birinci Konsül olarak Napoleon Bonapart'ın yönetimi altındaydı artık, insanlar milliyetçi bir kimliğe, yeniden bir otorite doğumuna doğru itiliyordu. Alelacele Sainte-Pélagie'ye gönderildim, sonra da Bicêtre'e aktarıldım. Hücre omurgama uydurmuştu kendini. Sırtımda granit bir kayanın ağırlığı vardı. San-ki dünya iki yanda eziyordu beni, ama yine de soluklanacağım, gözlerimi yumup iç dünyaya bakacağım bu yarığı verdi bana. Ve ben orada mı buldum beni iyileştirecek kimseyi, şu anda yaşıyor olmama yardımı olan kimseyi? Uzun süre sıcak, sıkışık bir merkezde kollarımı, bacaklarımı dinlendirdim. Sonra ışık belirdi. Beyazdı. Gözümü ona dikmişim, donup kalmıştım orada, ve merkezde birinin oturduğunun farkına vardım. Bacak bacak üstüne atmış, gözlerini yummuş, bir iç noktada toplamaya çalışıyordu dikkatini. Aramızda, biribiriyle

kesişmiş olmaktan başka bir bağ yoktu. Fakat gözümü dikip baktıkça yüzün kaybolmayacağını daha iyi farkettim. Güneşe bakmak gibi bir şeydi bu, gök ortadan yok olmuş ve geriye bu tek, aydınlık noktadan başka bir şey bırakmamıştı. Adam koyu mavi gözlerini açınca içime bir güç girdi. Damarlarıma bir elektrik sıcaklığının aktığını hissettim. Bu güç aktarımı ile titredim. İçimde ölmüş olan her şey canlandı. Bir düşe daldım. Bugün kullandığımız esnek aliminyumdan yapılma, bir tür ışıktan madeni bir sandalya üzerinde oturmuş, Paris üzerindeki bir stüdyo penceresinden dışarıya bakıyordum. Karşıdaki düz çatının üzerindeki kadın çıplaktı. Hemen yanında kırmızı bir aslan uzanmış, güneşleniyordu. Birden ayağa kalktı ve bir tasta su içti, esnedi ve sonra yeniden uykuya daldı.

Düşte başka bir seçenek olmayacağından, olayların ardını izledim. Elinde haritaya benzer bir şey, üzerinde kâğıtların bulunduğu bir karton tutuyordu kadın. Birden kendimi kartonun ters tarafına bakıyor buldum, çiçekdürbününe benzer DNA molekülleri, bir elektron mikroskoptan görülen sarmal zincirler vardı orada. Tabii geçmişe bakıştan ve rüyayı bu biçimde yorumlamama izin veren biyoteknolojik bilginin elde edilmesinden başka bir şey değildi bu.

Kadın sırtını bana döndü ve aslanın başını onun poposunun yerinde gördüm, anatomik olarak düzeltilmiş bir tür sfenksti bu. Uzakta kusursuz mavi gökyüzünde kare şeklinde dört siyah bulut duruyordu. Gökyüzüne asılmış blok binalara benziyorlardı. Görüş alanımın soluna doğru yer değiştirdiklerini gördüm ve uyandım.

Bir şeyler olmuştu bana. Bu şeylerin anlamını çıkaramadım önce. Duyduğum şey iç alanın genişlemesiydi. İçinde bulunulabilecek o kadar alan vardı ki. Hapisane hücresinde değildim artık, herhangi bir yerdeydim. Beni o kadar korkutan fiziksel mekân sıkışması diye bir şey

yoktu artık. Evrenin öteki ucuna yürüyebilir, yıldızlara doğru gezimi sürdürebilirdim. Yaşam üzerinde başka hiçbir insanın sahip olamayacağı bir perspektifim vardı. Tamamen yalnızdım. *Juliette*'te yazdığım gibi, 'imgelemimin kıcıyla ne yapacağımı, tanrıların kendileri icat edemezdi', bu yüzden de yaşamın kendisine tutunma, o güne kadar yaşamış olan herhangi bir kimseyle hiçbir ilişkisi yok görünen olanakları kapsayacak kadar artmıştı.

Yine sonbahar mıydı? Arabanın kapısını açsam rutubet kokusu duyularımı basıyor. Gözlerimi kapıyor ve yaprakların kırmızı ve altın sarısı parıltısını, meşe palamudu ve kestanelerin: yuvalarından çimenlere fırlamış, inek gözü büyüklüğünde kestanelerin pıttırtısını sezinliyorum. Arılar çılgın bir yörüngede uçuşuyor, yabanarısı içtiği elma suyundan sarhoşlamış: kuyruğuna, zehir içneli bir huysuz elma suyu torbası sokulmuş. Bir tarlanın ucunda bir şenlik ateşinden kaçmış ince bir mavi duman izi olacak. Sakin havada ses hareketsiz duracak. Bir ses, bir kulağa fısıldanmış gibi üç tarla öteye taşınıyor. Peki ben hangi sesi bekliyorum? Tanıdık bir ses, evrenin kalp atışı, haberlerle, son haberlerle bana yaklaşan bir yabancı.

Kendimi ölümlü olarak düşündüğüm günlerde, öldükten sonra benden geriye kalacak olan şeylere ne olacağı üzerine birtakım özel isteklerde bulunurdum. Size bunları anımsatacağım. Bu istekler sıkıntılı bir zamanda, tam bir nihilizm içinde yazılmıştır.

Kesinlikle otopsi istemiyorum. Vücudumun kırk sekiz saatlik bir süre, açık bir tabut içine yerleştirilip öldüğüm odada bırakılmasını istiyorum. Bu arada Versaille'da odun tüccarı Monsieur Lenormand'a bir haberci gönderilecek ve kendisinden cesetimin Epernon yakınında

Malmaison'daki mülkümde bir ormana taşınması ve herhangi bir tören yapılmadan, eski şatodan gelen yol üzerinden görülen ilk ağaç kümesinin altına gömülmem rica edilecek. Mezarım, ağaç kümesinin altında, Monsieur Lenormand'ın gözetiminde Malmaison'lu çiftçi tarafından kazılacak, cesetim gömüldükten sonra çiftçi hemen oradan ayrılacak. Yakınlarım ve dostlarım gömülme sırasında orada bulunabilir, ama nasıl olursa olsun bir yas belirtisi gösterilmeyecek. Mezar örtüldükten bir süre sonra yeryüzünde mezarımdan hiçbir iz kalmasın diye üzerine meşe palamutları dikilecek; hatıramın, bana karşı sevgileri sonsuza kadar sürecek birkaç kişinin dışında bütün insanların belleğinden silineceğini umuyorum.

Charentton-Saint-Maurice'de aklım ve bedenim sağ ve salimken yazılmıştır, 30 Ocak 1806.

İsteklerime pek uyulmadı tabii. Tanrıtanımaz bir gömme töreni açık isteğime karşın, o gün toprağa verdiklerinin kim olduğuna bakmadan, hristiyan törenleri yaptılar onun için. Ancak günlerce sonra kafatası bilgisini Gall kafatasımı inceleyebilmek için başımı kesmek üzere öğrencilerini gönderdi. Ama tarihe ait bir şey bu. Beni hiç ilgilendirmiyor artık. Gerçek konu kimlik kurgusudur. Mevsim, beni La Coste'ta gerçek yaşamıma yeniden başlatmadan sizinle konuşuyorum. Ruhgöçü diye bir şey, yaşamın ve ölümün karakter değişiklikleriyle kendilerini tekrarlama deneysel evreleri varsa eğer, o zaman karşılaştığınız ya da gördüğünüz hemen hemen her kişiyi daha önceki bir yaşamdan tanıyor olabilirsiniz. Siz yaşlandıkça, bitişik komşunun bahçesinde oynayan sarı saçlı çocuk sizin yıllarca önce yitirdiğiniz

babanız olabilir; belki de ne siz ne de o gerçeği hiçbir zaman bilemeyeceksinizdir. Ya anneniz? Ana caddeden geçerken başınızı döndürmüş olan sımsıkı siyah bir etek, beyaz bir bluz giymiş, omuzu çantalı çekici genç kadın o olamaz mı? Yaşayanlarla ölümler arasındaki farklılıkları bir kez ortadan kaldırdıktan sonra her şey olasıdır.

Fakat ben sadece benim. Yaşamım çağlara ayarlanmış. Yatırımlarım bir danışmanlar grubunca yönetiliyor; kıtaları arasında jetle sıçramayı seçecek olursam, dünya garip biçimde küçülmüş olur. New York'taki apartmanımda bir helikopter pisti var. Bana transvest orospular getirmesi için kendi pilotuma helikopter kullandırmak hoşuma gidiyor: Siyah, Asyalı, Hollandalı. Olgun bir geyşa biçeminde makyaj yapan bir Japon oğlan var: beyaz bir yüz, fırçayla bir kalp şeklinde boyanmış siyah dudaklar, göz kapakları üzerine ince bir altın tozu tabakası sürülmüş. Çoğunlukla konuşuyoruz. Müşterilerini, özel fetişlerini, eğilimlerini doyurmak için neler neler açınsamak istediğini soruyorum. Ve o gittikten sonra bütün bunları kâğıda döküyorum:

James bir Wall Street komisyoncusu.

Tamamen deri kaplı bir çatı katında ziyaret ediyorum onu. Orada yaşamıyor. Gizli buluşmalar için satın almış orayı. Annesi öldükten sonra garip zevkler edinmiş. Cinsel organları çevresine pembe renkte bir saten fiyonk bağlamamdan hoşlanıyor, hani çukulata kutularını bağlarken kullanılan türden. Bir cam masa üzerine sırtüstü uzanıyorum, o ise benim altımda döşemede pozisyonunu alıyor. Bir cam tabakası ayırıyor bizi...

İşte böyle. Kendisine Omi diyen bu oğlan cinsel kur-

gunun bütün buyruklarını sonuna kadar yaşıyor. Onun anlattıklarını yazacağım, bunlar benim devamım demek olan süregiden yapının bir parçası. Yirmi üçüncü yüzyılda seks nasıl olacak? Belki de o zaman bunları yayımlama zamanım gelmiş olacak.

Omi gelecek ay La Coste'a gelebilir. Bu aylar içinde kazançlarındaki kaybı ben ödeyeceğim. Yeniden kurmaya çalıştığım şey bir konuşmacılar çevrimi - *Sodom'un 120 Günü*'nde kullandığım anlatıcılar. Görevleri anlatıyla tahrik etmek olan bir grup, bir cemiyet. Eski romanımdan bir araya toplanmış bir sürü hovardayı başından geçen ya da tanık olduğu açık saçık ölü sevicilik hikâyeleriyle eğlendiren Duclos yerine, sınırlı insan anatomisinin yapabileceği cinsel sapıklıkların çeşitliliği yerine, yirminci yüzyıl sonu erotikasından işitsel uyarı istiyorum ben.

Başkalarını çağırabilirim. Pigalle'de tanıdığım Butch'ı. Bois de Boulogne'da dört yıl çalışmış, bir dizi şaşırtıcı fiziksel değişimlerden geçmişti. Kazınmış bir kafa ve miknatıslanmış iki iğne kadar hafif bir vücuttan arkada Rastafarian biçiminde bağlanmış leylak rengi uzun saçlara, Lou-Reed-circa-1976 imajına: öne eğik kep, siyah ayna gözlükler, kırmızı dudak boyası. Butch, bir eli dikkat çekici iri kemikli bir kalçaya dayalı mutlak bir meydan okumayla dünyayı karşısına alırdı. Bir özel müşteriler sistemiyle de çalışırdı. Gereksinimleri toplumca yasaklanan ve devamlı ilişkilerle uyuşmaz olan acayip, fetişist kişiler. Onun düzenli müşterileri Kızıl Kraliçe, Pembe Balon ciklet, Röntgenci Arman, Öğlenci Jimmy, Numaracı Pinky gibi adlar taşırdı: erotik fantezilerle dolu bir günce.

Ve Amsterdam'lı Marleine. Ona ilk rastladığımda, floresan bir tenis topunu duvara fırlatıyor, smaç yapıyor ve sıçramasını bekliyordu. Top ışık ve gölge içine girip çıkarak delicesine zıplıyordu. Bu insanın, düşünce

caklar. Şimdiki zamanda konuşulacak, insanlar onu geçmiş zaman olarak alacaktır. Beni güvenli bir uzaklıkta tutmak için böyle yapmaya devam edecekler.

Ölüleri sömürmek daha kolaydır; insanlar, her eylemin mirasının kendi genlerine yazılmış olduğundan habersiz, tarihsel perspektif içinde güven bulur. Bütün diktatörler zihinlerimizde ayağa kalkıp selamlamazlar mı? Haklı olduklarına bizi inandırmak isterler. Askeri şapkalarının tepeleri gerisinde ölümler, gökleri tutan toprak yığınları şeklinde üstüste toplanmıştır. Bir tek kadın, ellerini gözlerine siper etmiş ayak durmakta, oğlunu aramaktadır. Oğlu, arkasında basit bir çiftlik evi, çayırda bir inek sürüsü, kapının yanındaki bir ortak kavanozda önemsiz bir para bırakarak çoktan çekip gitmiştir. Kimliği olmayan biridir, öteki bedenler arasına sıkışmış incecik bir beden. Öldüklerinde iki haftadır bir şey yememiştir. Kadın, içi boş mezarın taşının yanına içi su dolu bir toprak kavanoza turuncu bir gül yerleştirir. Onu köyüne geri götürecek olan tren ilgisizlikten dolayı işlememektedir. Yayan dönmekten başka çaresi yoktur. Üç hafta taban tepecektir tozlu yollarda, hiçbir araba durup almayacaktır onu. Maddeciliğe karşın yoksullara kalan miras budur.

Grubun bir parçası olmadığım halde merkezim ben. Bu sarsılmaz yenilmezlik durumuna davalardan kopmuş olma yoluyla ulaştım. En tehlikeli durum da budur. Sarsıntıyı kaydedemiyecek kadar derinden kök salmışım yaşama, her şeyle beslenebilirim. Herhangi bir şey bana ulaştığında ben oradan gitmiş olurum, hep bilinemeyiz, izlenemeyiz içine kaçırım. Fakat ne olup bittiği çok ilgilendirir beni. İster imgelemde olsun, ister et olarak kim kimi düzüyor demek istiyorum. Değişmez bu. Yalnızca, onu yönlendiren düşüncenin zarafeti çok az kimsenin gerçekleştirebileceği bir hüner düzeyi gerektirir.

Şu anda telefon bağlantıları yapmak zorundayım. Sarı nasıl bronzdan önce gelirse, kırmızı yaprak da tuncuyu izler. Not defterim, adres defterim kartlara, numaralara, altı kırmızı çizili siyah rakamları açılır. Ö-zeller bütün dünya yüzünden seçilir, başkentlerden, kı-talararası gezilerimde kaldığım köylerden çekip çıkarılır. Cinsel organları üzerine hasır bir şapka örtmüş, bir hamakta sallanan şu zeytin tenli oğlan kimdi? Akşamın geç saatlarında kızkardeşi onun ayakları dibine çömel-di, bu ikisi La Coste'ta dile getirecekleri bir fesat anlaş-masında. İlişkileri nedir ve ben bunu bana özgü yoldan nasıl ilerletip asla unutulmayacak bir şeye dönüştürebilirim? Karşılıklı bir gençlik alımı olarak başlamış olan şey, zamanla öylesine garip bir birliğe dönüştürülecek-tir ki, tanımlanması için yeni sözcükler bulunması gere-kecektir. Bu da La Coste'ta olacaktır. Her zaman oldu-ğu gibi konuklarımdan önce geleceğim. Geniş mavi ki-taplıkta bir koltuğa oturacağım ve anılarımla yaşayaca-ğım orada. Çevredeki tarlalarda bir yerde bir tüfek ta-kırdayacak, bir turist otobüsü benim eski örenlerime doğru geliyor olacak. Otobüsten dışarı çıkacaklar, Al-man, Fransız, Japon gezginleri, ve kendi kendilerine dü-şünecekler – Burada yaşadı, şu avludan geçmiş, merdi-venleri tırmanıp şu boş pencerelere ulaşmış olmalı. Ve beni hayal etmeye çalışacaklar. Fakat kötü ünüyle ken-dilerini büyüleyen birini gözlerinde canlandırmaları, ca-navar nedir bilmelerini gerektirir. Arkasında *120 Gün* kalıtını bırakmış olan bir insan insan mıdır? Bir vazo dolusu sarı gül koymak için bu kitaplığa girmiş olamaz mı? Yoksa, diye soracaklar, bir peygamber miydi, bi-linçdışı, elinde olmadan yirminci yüzyılın soykırımcı politikacılarını sezinlemiş olan biri miydi? Karakterle-rimden çoğu her on yılda bir gezegenin varlığını tehdit eden dünya liderlerine dönüştürülemez miydi? Adımın çevresinde Mesih çağrışımları yok mu? Buñuel'in, *Altın*

Çağ filminde benim yaratım Duc de Blangis'i İsa gibi giydirip *Sodom'un 120 Günü*'ndeki kış boyunca süren iştret âlemlerinden çıkarmış olması boşuna değildi. Apollinaire'de, benim yapıtımı yirminci yüzyılın dikkatine sunmuş olan duygu yakınlığı bulmamış mıydım? Ya *Les Onze Mille Verges* romanında benim başlamış olduğum ve devam ettiğim yapıtın devamına ne demeli?

Eğer tanrı hastalıkta ise, patolojik olanı aydınlatan ruhsal belirti ise tanrı, o zaman yeni bir panteon yaratmışım demektir. Her sapma, koruyucu tanrısının ışığı altında düşünülmeyi hak eder. Bazen içtekilerle dıştakiler tıpatıp birleşir, benim takıntılarımı yönetmiş olanlar da işte oradadırlar. Fakat içkinlik kısıdır. Mavi gökyüzünde kırmızı bir perde açılır. Kusursuz bir dikdörtgen-den derin uzayın arkasını görürüm. O zaman kargalar yeniden kümelenir ve yağmurlu eylül göğünü karartırlar. Duman sürüklenir, ve balkabakları bir çiftlik arabasına yüklenir: toprakta kök salmış olan turuncu renkte elle dokunulabilir bu güneşler, fırına sürülecek ve sonbahar geceleri yenecek gezegenlerdir.

Masamda bir kelime-işlemci ve bir yığın kitap var, bazılarını merak ettiğim için almışım, benden söz ediyorlar çünkü. Pierre Klossowski *Sade Mon Prochain*'de ne diyor? Yüksek sesle okuyacağım. 'Cinsel sapık eşsiz bir tavır sergilemeye çalışır; buysa ancak bir saniye sürer. Cinsel sapık, varlığını hep bu tavrın gerçekleştirileceği anı beklemeye harcar...bu tavrın gerçekleştirilmesi onun kafasında tüm varoluş olgusuna eşittir.'

Kitaplıkta kimse rahatsız etmez beni. Bir duvara Clovis Trouille'un *Luxure, ou les rêveries du marquis de Sade* adlı resmini asmışım. Bu resimde ölüm ve aşk bir şölen çılgınlığında birleşiyor. Elimde kırbaç, La Coste'un kalıntıları üzerinde düşünürken betimleniyorum. Siyah çoraplar gitmiş yüksek topuklu kösnül kızlar sımsıkı bağlanmışlar. Benim dirseğim bir kafatasına dayalı,

o da bir gül fidanına dayanıyor. İki keçi bu törenin bir bölümü. Başında bir şapka olan kız, giysisini, poposunu ortaya koyacak gibi yarmış. Çiçekli bir bank üzerinde uzanıyor. Benim gözlerim içe dönük. Gördüğüm şey, başımdan geçenlerin düşüncesi. Gerçek dünya da burada oluyor işte.

Basımdan geçenlerin aşırılığında bir suçsuzluk yok mu? Onun gerisinde bir yerde, dümdüz caddeleri, aralara serpiştirilmiş sıralarıyla basit bir park olarak benim yaşam bilincim var: saklı bir bölge. Belleri kemerle sıkı-lı yağmurluk giymiş üç öğrenci kız, birinin öteki ikisine göstermekte olduğu bir aşk mektubu üzerine gülüşüyor-lar. Örselenmiş dört köşe beyaz kâğıdı elinde tutan kı-zın yüzünü örten kumral saçları var. Öteki ikisi siyah saçlı, bir tanesi hemen dikkati çeken pembe bir ruj sür-müş. Kendi imajına vurgun, ünlü bir şarkıcıyı örnek alı-yor. Aşığı bir ayna onun. Ne var ki, üç öğrenci kızın, tatilde tanıştıkları bir delikanlıya karşı duyguları kar-makarışık. Onların geçip gidişini seyrediyorum. Bütün bu süre içinde dünyadaydım. Limuzinim parka paralel bir caddede park etmişti. Kafamda daha şimdiden çıp-laktılar. Küçük sıkı popoları, etleri üzerine rujla yazaca-ğım açık saçık laflarla, dudaklarımın bir çürük izi ola-rak bırakacağı mavi yarım aylarla donanmış. Kendimi tanıtabilir, yakındaki bir kahvede çay ikram edebilirdim onlara, kitaplardan, sanattan, yaşamdan söz ede-rek konuşmamı yavaş yavaş cinsel sapma çevresine yak-laştırabilirdim. Yapabilirdim, ve yaptım da. Ve kızlar-dan biri, dikkat çekici pembe ruj sürmüş olanı benimle döndü. Aşkinci ilişkiler kavramı çok hoşuna gitmişti. Oğlan çocukları ona hiçbir şey veremiyordu. Gizli şey-lerin açığa vurulmasını arıyordu o: sıkı dansçı pantalo-nu ve yapay elmaslarla süslü leylak rengi bir ceket giy-miş, gözlerinin çevresi simsiyah boyalı hem erkek hem dişi biri, cinsi bir bilmece olan bir insan. Bu kişi aracılı-

Tarihte bir an. Bir insanın yaşamında önemli bir saat. Hepsi bu. Tarih sürekli bir sonbahara benzer. Ne olursa, dökülen yaprakların altına gömülür, ve sonunda yeniden ele geçirilemez. Anımsanamayacak kadar derinde yatar. Uygarlıklar madene, toza dönüşür; dönemler yeraltı tabakaları sözlüğüne geçer.

Gömleğim turuncu ve beyaz çizgili. İnce düşey çizgiler. Günde iki gömlek giyerim, aynı şekilde elbisemi öğleyin değiştiririm. Böyle titiz, giysilerimde böyle mutlak olarak çağdaş, ama aynı zamanda kusursuz bir biçimde gösterişsiz olma gereksinimi hissederim. Gezilerde giysiler seçerim, ama elbiselerim çoğunlukla Paris'in en iyi terzileri tarafından özel olarak yapılır.

Yakında, sonbaharın ilk konuklarıyla birlikte arabanın araba yoluna çekilişini işiteceğim. Konuklardan çoğuna, adı kötüye çıkmış Silling Şatosunda olanları, bir sarp kayalığın önlediği bir topoğrafya kazısını anlatan, benim yazdığım bir metin verilecek. Böylece söylenenlerin tersine, La Coste'u daha az tehlikeli bulacaklar. Ve transvest yardımcılarımın, şatonun yeraltı labirentindeki köle hücrelerini açtığını bir kez daha işiteceğim. Kısa deri eteklikler ya da çok kısa kadın şortları giymiş güzel delikanlılar koridorlardan içeriye giden yolu gösterecek. Buraya gelen herkes içlerinde daha önce bastırılmış olan erotik dürtülerin dirildiğini görecekler. Yeni uyarım bölgeleri keşfedecekler. Dünyaya değişmiş olarak geri dönecekler. Ve hepsi bir aşamada geri dönmeye çalışacak. Cinsel erginlemenin mitsel ülkesine girmiş, buraya gelmek için işlerini ve sevgililerini terketmiş oldukları için, sonsuza kadar dünyaya bir meyille yaşayacaklar. Geçirdikleri deneylerin esrikliğe benzer doğası düşlerde yeniden ortaya çıkacak. Cinsel törenlerden ayrılmaz olan bir sonbahar özlemiyle yüreklerinden yakalayacak onları. Birçoğu cinsel değişikliklere uğrayacak, La Coste'da gördükleri ve karşı cinse özgü zevkleri de-

neme gereksinimleri ivedileşecek. Bu kişilere gezilerim sırasında rastlarım. Montmartre, Greench Village, Amsterdam barlarında içki içerim onlarla, ve dinlerim, gözlemlerim. Asla tanınmam. Yaptıklarımın öykülerini anlatırlar bana, her zaman da yeni gelir bunlar bana. Gerçekten öyle biri miydim ben? Köle deneyleri dağarcığımda ağırladığım o kadar çok kişi var mıydı? İki burbon daha ısmarlarım ve anlatı, bir örümceğin ağını kuruşu gibi uzar gider: ipek dikişler, biri hakikat, biri yalan. Yaşamım her eşcinsel barda devamlı bir uydurmadır. Arabaya dönüp de vücudumu sıcak kırmızı deri koltuklara bıraktığımda, üzerimde gizlediğim Walkman'ı çıkarır kasetteki konuşmaları dinlerim. Ve her teyp, gelecekteki kitaplarımı yazdığım arşivin bir parçası olur.

Yarım saat içinde şoförüm istasyondan dönmüş olacak. Belki de buraya getirdiği kişi Omi olacak. Ne var ki onu karşılamaya gitmeyeceğim ben. Daha şimdiden, tanıdığım Omi'den farklı biri olacak, zihni meşgul, gergin, kendini keşfetmek üzere iç yolculuğa yeni başlamış biri. Öğleden sonrayı yeraltındaki eski küçük kilisede, erotik duvar resimleri üzerinde düşünerek, odanın ortasına yerleştirdiğim büyük kristal kâsedan iri tutamlar halinde kokain almakla geçirecek. Çıplanmış olarak görünecek yeniden. Kabuki maskesi onu bir erginlenen durumuna dönüştürmüş olacak. Altı ay sonra yeniden istasyona götürülüp bırakılacak. O yaz New York'ta göreceğim onu, ve ilişkimiz, sanki o şatoda hiç bulunmamış gibi, sürecek.

Mitosta ya da yaşamda, ne dersiniz deyin ona, son günlerim Charenton'da bir timarhanede geçti. Artaud'nun bu yüzyılda keşfedeceği tiyatroyu orada başlattım. Oyuncuların hepsi deliydi. Bazen perdeleri ateşe verir, yabanıl şiddette bir cerbezeyle bağırır çağırırlar, kendi rollerinden bağımsız şizofrenik bir diyalog sürdü-

rürlerdi. Herhangi bir şey ve her şey olası hale gelmişti. İnsanlar sahne üzerinde sergiliyorlardı kendilerini. Kimisi rolünün yazılı olduğu kâğıdı yutuyordu. Seyirciler korkar ve kaçarlardı. Napolyon'un bakanlarına ihbarda bulunuldu, ama düşkünler yurdunu yöneten Abbé de Coulmier, oyunlarda tedaviye yarar bir yan gördü ve Polis Müdürünün beni bu daha esnek kurumdan alıp hapisaneye döndürme çabalarına direnebildi. 'Tek taşkınlığı kötülüğünden geldiği için,' diyordu Polis Şefi, de Sade daha önce birçok nedenlerle konmuş olduğu pis hayvan inine gönderilmelidir.

Öykünün dediğine göre, hâlâ yeterince bağlantılarım vardı, çünkü bir hücrenin asap bozucu sınırlı yaşamını sürdürmek yerine bir akıl hastanesinde koğuşun bağışlamaz soğuşunda ve zihinsel yalıtılmışlığında bırakılmam gerektiğini ileri süren araçlar dilekçeler gönderiyordu.

Kamu edebine aykırı saldırının doruğa tırmanmasıyla oyunlar kesildi. Güya insan terinin ve kızıl saçlı bir kadın oyuncunun vücudundan çıkan kokuların uyarmasıyla, sahnede bir eşeğin âleti elinde olmadan kalkmıştı. Kadın, oyun süresince, birçok kez ağsız bir külot giydiğini göstermek için bacaklarını havada çaprazlayarak eteğini açmıştı. Eşek ona doğru koşunca seyirciler sahneyi işgal etti. Akıl hastanesinde tiyatro olayını bitiren, kasıtlı olmayan bir Sade'cı espriydi bu. Bir yüzyıl sonra, Cabaret Voltaire'de yapılmış olabilir ve alkışlanırdı.

Bugün anılarla doluyum. Bulutlar gibi birbiri üstüne yığılıyor ve çok geçmeden de kayboluyor. Önemli olan, bireyin her zaman ortak olana karşı çıkmasıdır; uygarlığımız selüloit yapma bebeklerin, Dışarıklıkların ilk kuşağını oluşturacak kadar iç yaşamlarından koparılmış insanların ellerinde ölmeyecekse, sanatlardaki, politik ideolojilerdeki devrim ruhu üstün gelmek zorundadır.

Hepinizden fazla yaşayacağım. O son yalnızlık için hazırlanıyorum. Tümünden yalnız da olmayacağım, çün-

kü transvest yardımcılarımın en iyilerini de hücrede çürümeye uğramaksızın işlev görecektir biçimde hazırlıyorum. Omi'yi, Butch'u ve Marleine'in koruyacağım, Philippe'i de bulacağım. İnsan türü tükenme yoluna girdikten sonra benimle birlikte kalacaklar onlar. Düşünün, yıkıma uğramış dünyanın kalıtları transvestler, transseksüeller, kromozomal cinslerine karşı çıkmış olanlar olacak.

Araba daha bir düzenle geri dönüyor. Arabamın camından, yeşil gözlü sarışın bir kızın ve onun kestane renkli saçları olan arkadaşının, bir cep kitabından, bir günce defterinden kopmuş uçuşan bir sayfayı yakalamak için koştuklarını görüyorum. İri sarı yaprakların sular sıçratarak araba yoluna döküldüğü yağmurlu bir öğle sonu Evelyn'in gelmiş olduğunu görecektir miyim? Belinden sıkılı yağmurluğu hâlâ üzerinde olacak, dudakları yine öyle sarsıcı pembeye boyalı, bacaklarında yine o sarsıcı pembe külotu. Küçük kiliseye gidecek ve bu kez etiyse, bedeniyle birlikte içeri kabul edilmesi için dua edecek.

Yaratmış olduğum şey kalıyor. Bir insanın yaşam üzerine anlattığı şeyler, parçalardan başka şeyler değil: bir kristalden kopmuş bir cam parçası, dizgesinden sökülüp çıkarılmış bir mikroçip. Yapraklar uçuşuyor. Asmalar, dalları kırılacak gibi ağırlaşmış. *Sodom'un 120 Günü* 22 Ekim ile 28 Kasım 1785 arasında Bastille'de yazıldı. Yankıları dünyayı rahatsız etmeye devam ediyor, fakat gelecek için hazırladıklarımın yanında küçük bir şey o. Zihnimde canlandırdığım cinsel ethos son simgesine kadar oynanmakta. Bunu okuyan kimse benim çok cinslilikle ilgili tavsiyelerimden hiç olmazsa birini onaylamış olmuyor mu?

Oda hep hazır bekliyor. Duvarları siyah deriden, yatak siyah satenden. Boynuzlu bir Minotor kırmızı halıdan tembel tembel kalkıyor ve ayaklarını sürükleyerek

odadan çıkıyor. Video devresi canlanıyor. Sessizlik o kadar ağır ki, bir fırtına öncesi enerjisiyle titreşiyor. Yüksek topukların stakato tıkırtılarının on adım gerisinde yankılanan ayak seslerimi duyabiliyorum. Yüzyıllardır yer altında yürüyormuş gibiyiz. Peşinden gittiğim kimsenin bir erkek mi yoksa bir kadın mı olduğunu bilmiyorum. Ara sıra yapayalnız bulutlar uçuşuyor kordordan aşağı. Bir düşün parçaları gibiler, yukarıda Dali ve Tanguy'un oturduğu çöllerin içine doğru, büyük imgelem alanlarında yanan dumanlı mozayikler. Ateşin ve bir sürü sokak yağmacısının egemen olduğu bir sokak sahnesi sağ omuzum üzerinde vızıldıyor, çarpışı bir kartanesinden daha hafif. Düşsel kozmozdaki olaylar sanrılı geriye dönüşler olarak geliyor. Yürümeye devam ediyoruz, aramızda hep aynı mesafe. Onun topukları öncülük ediyor, benimkiler peşinde. Acele yok; orgazmımız başladığında bin yıl sürecek. Karnının üzerine fırlatacağım onu ve acı verecek kadar sonsuz bir darlıktan gireceğim. Dünya ters yönde gidiyor.

Dosdoğru, kavradığım geleceğe yürümüyor muyuz? Önümdeki figürün üzerinde altın sarısı kısıp bir tangedan başka bir şey yok. Yeri gelince arkadaki daracık üçgeni kaldıracacağım ve kaybolacak. Derin bir vecd içinde, yer çekiminden kurtulmuş bir bölgede bağlanmaya çalışan bir astronot gibi sevişeceğim izlenimi var içimde. Topuklar tıkırdamaya devam ediyor. Tavan ışıkları düzenli aralarla yerleştirilmiş. Bu kez uzun bir yolculuktayız. Koruyucuları beni izliyor. Yeraltı dünyasının efendileri geçişimizi onaylıyorlar. Güller ve dışkı. Ayak seslerimizden ürkmüş küçük hayvanlar bir kenara sığıyor. Yürümeyi sürdürmekten başka seçenek yok. Önümde yürüyenin Omi olduğunu sanıyorum, ama herhangi bir kimse de olabilirdi. Adımı size son bir kez söyleyeceğim. Donatien-Alphonso-François de Sade. Gelecek açığa vursun bunu. Yeniden topuklar. Panter-

ler hücreden hücreye sinsi sinsi dolaşarak ters yönde geçiyorlar bize dokunmadan. Yolumuzun üzerinde bir kobra uzanıyor, uykulu derisi, bulutlu bir gölde yansımış bir yağmur göğü gibi. Arslanlar var, sere serpe uzanmış leoparlar, kaplanlar, yer altında sakladığım bir hayvanat bahçesi koleksiyonu. Çocukken hadım edilmiş şarkıcılar, erotize edilmiş bir küçük kilisede şarkı söylüyor. Dokunulmazlarız biz. Sıcak dalgasına, evrensel felakete bağışıklyız. Bir odadan, mızrak biçiminde kırmızı bir tüy taşıyan, siyah deriden kalçalarına kadar çıkan çizmeler giymiş bir kadın çıkıyor. Onun kadın sevgilisi karşı hücrede onun kalçalarıyla uğraşüyor. Bir sfenks sürünerek çıkıyor bir düştten ve ayaklarımıza serpilten kum haline dönüşüyor. İç uzamın merkezine bir yolculuktayız. İlkörnekler devamlı başkalaşıma uğruyor, bilinçaltı krallığına giden yollardır onlar. Giysilerim üzerimden dökülüyor ve bana eşlik edenler tarafından toplanıyor ardından. Penisim çiçeğe dönüşüyor, mor ve beyaz çiçekler açan bir şölen fidanına. Tuttuğum yön önceden belli. Kocaman kuşlar deriden kanatlarını çırparak uçuyorlar. Topuklar hâlâ tıkırdıyor önümde. Pek uzakta değil. Birleşmemiz bir mitosun evrimi olacak. Çocuk tekrar dünyaya götürülecek ve kapalı bir arabaya alınacak. Anası doğum yapan ilk transvest olacak. Bu çocuk, dünya sona ererken beyaz bir kumsalda durup onu selâmlıyor olacak. Bize gelince, hâdan hâlâ umutluyuz. Yıldızların tohumunu eken birincil orgazm, her yıl La Coste'ta yeniden canlandırılıyor. Yalnızca, onu ters yüz ediyoruz.

Arkadaşımla aramın giderek daraldığı gibi bir his var içimde. Altın sarısı tangasını, yanlardaki iki kopçayı çıt diye açarak gevşetiyor. Üzerimizde, ta yukarıda altın renkli yapraklar da ufak kuleler üzerine, araba yolları üzerine, La Coste'ta bize katılmaları için seçtiğimiz az sayıda kişi üzerine dökülecek.

telos edebiyat

ALÇAKLIĞIN EVRENSEL TARİHİ / JORGE LUIS BORGES
ALTIN GÖZDE YANSIMALAR / CARSON McCOLLERS
ARI BALI / TORGNY LINDGREN
AŞKA İLAHİLER / ANNE WIAZEMSKY
AŞKIN ÜÇ YÜZÜ / YASUSHI INOUE
AVCI SIFIR / PASCALE ROZE
BAŞTAN SONA YALNIZLIK / ÖZCAN KARABULUT
BEYAZ AT / ELSA TRIOLET
BİR KATİLİN BABASI / ALFRED ANDERSCH
BİR SANRI İÇİN GECE MÜZİĞİ / AHMET OKTAY
BUNDAN SONRA BANA İLK DOKUNANIN / BODIL MALMSTEN
BUTTERFLY'IN İNTİHAR SEFERİ / CUMHUR ORANCI
ÇARK / JEAN-PAUL SARTRE
DERİ TİCARETİ SERÜVENLERİ / DYLAN THOMAS
DİŞİ DOMUZ / MARIE DARRIEUSSECC
DOMINGO GARCIA'DAN GERİYE KALAN ÖYKÜ / CUMHUR ORANCI
DÜŞÜŞ EFSANELERİ / JIM HARRISON
ESKİ KIŞ / SADIK KARLI
FESAT / PAUL NIZAN
GRI YOSUN YANIYOR / THOR VILHJÄLMSSON
GUBBIO KAPILARI / DANIELE SALLENAVE
HAMAL'IN UŞAKLARI / FİKRET HAKAN
IŞIK BAHÇELERİ / AMIN MAALOUF
İYİ YÜREKLİ YAŞLI ADAMLA GÜZEL KIZIN ÖYKÜSÜ / ITALO SVEVO
KADERİN OYUNLARI / ELSA TRIOLET
KIRMIZI KAHVERENGİ DEFTER / NİLGÜN MARMARA
KIZIL / ALFRED ANDERSCH
KULEDEKİ ADAM / MICHAEL KRÜGER
LABİRENT / LAWRENCE DURRELL
LAURA'YA DAİR / LARA CARDELLA
MAŞENKA / VLADIMIR NABOKOV
MERHAMET SOKAĞI / ADOLFO CAMINHA
METRUK ZAMANA SEYAHAT / TANNER AY
NEKSUS / HENRY MILLER
ÖZEL BİR GÖRÜŞ / ANITA BROOKNER
PANTOLON İSTİYORDUM / LARA CARDELLA
PAPATYA BAHÇESİ / MARY WESLEY
SAYDAM / CUMHUR ORANCI
SEKSUS / HENRY MILLER
SEVGİLİ RICHARD GERE / CARMELA FRATANTONIO
SICAK ÖĞLE / YORDAN RADİÇKOV
SÜRGÜNDE BİR KOVBOY / JEAN YVANE
ŞEYTANIN OROSPUSU / CATHERINE CLEMENT

TAVAN / ROBER HADDECİYAN
TENES BURNU NİŞANLILARI / VENUS KHOURY-GHATA
UTANÇ / HUGO CLAUS
YANLIŞ İLİŞKİLER / ANITA BROOKNER
YAZILI KAYA / NURSEL DURUEL
YILDIZSAYAN / HALDUN ÇUBUKÇU
YİTİK ZAMAN SATICISI / YURDAER ERKOCA
YÜREKTEKİ HAYVAN / HERTA MÜLLER
ZIKZAK SOKAK / LOUIS GAULIS

telos deneme

BAŞKA GÖKLER ALTINDA / ATAOL BEHRAMOĞLU
BU NE BİÇİM MEMLEKET / ÖZDEMİR İNCE
DİKTATÖR İLE PALYAÇO / ZÜLFÜ LİVANELİ
DİNOZORCA / ÖZDEMİR İNCE
MENSONGE'UN PEŞİNDE GARİP ARAYIŞLARIM / MALCOLM BRADBURY
ORTA ZEKÂLILAR CENNETİ / ZÜLFÜ LİVANELİ
SOSYALİZM ÖLDÜ MÜ? / ZÜLFÜ LİVANELİ
TEMBELLİK HAKKI / PAUL LAFARGUE
YAPMA CENNETLER / CHARLES BAUDELAIRE

telos inceleme / bilim

ETİK VE ESTETİK DEĞERLER / NECLA ARAT
DÜNYA'NIN EN GÜZEL ÖYKÜSÜ / REEVES-DE ROSNAY-COPPENS
GORKİ / HENRI TROYAT
İRLANDA TİYATROSUNDA GERÇEKÇİLİK / CEVAT ÇAPAN
KADIN DÜŞMANI SÖZLÜK / AGNÉS MICHAUX
TANIKLARDA SOKRATES / SİNAN ÖZBEK
TUNA, SAVA, MORAVA VE DRİNA'YA BİR KIŞ YOLCULUĞU / PETER HANDKE
TÜRKİYE'NİN ÖNÜNDE ÜÇ MODEL / SİNA AKŞİN
YAŞASIN MODERN REFLEKS / ERGİN YILDIZOĞLU

telos şiir

ADRESİM AYNALAR / HULKİ AKTUNÇ
AĞITLAR VE ÖVGÜLER / AHMET OKTAY
DÖRT KİTAP / BEHRUZ KIA
KÜS / ENGİN TURGUT
ODA MÜZİĞİ / TUĞRUL TANYOL
SİF VE GULA / GÜLSELİ İNAL
SİYAH EŞYA / TURGAY KANTÜRK
ZAMAN HARİTASI / ADNAN ÖZER

Marquis de Sade (1740-1814), kendisini pek tanımadan hemen hemen bütün dünya insanların kullandığı iki sözcüğün kaynağıdır: *Sadizm ve Sadist (sodik)*. Süvari subayı olarak Yedi Yıl Savaşları'na katılan bir soylu. Baştan çıkarma, zehirleme, sefahat ve siyasal sapkınlık yüzünden 27 yıl hapse ve idama mahkum olmuş. 1800'den sonra çeşitli akıl hastanelerinde yatmış ama aynı zamanda felsefeci de sayılan bir yazar. Sade'a göre yazarın görevi "ahlak yasaklamalarını yıkmak, duygululuğu kırmak ve şaşkınlık yaratmak"tır. Doğrusu, bu dediklerini gerçekleştirmiştir Marquis de Sade.

Jeremy Reed, Marquis de Sade'ın hayatın klasik bir anlatı yöntemiyle yeniden yaratmıyor. Yazara göre Marquis de Sade, her yıl yeniden doğarak kendi varoluşunu yeniden yaşayan bir düşünce ve eylem türüdür. Belki de her parçası bir başkasında yaşayan kollektif bir varlıktır. Jeremy Reed'in bu ürpertici romanında Marquis de Sade o garip şatosunu her yıl ziyaret eden ölmezleşmiş bir kişidir; geçmişini ve şimdisini anlatır. Her yeni gelişinde eski saplantılarını yeniden ve doludizgin yaşar.

Etkileyici bir hayal gücünün ürünü olan bu yapıtta Marquis de Sade'ın hayatının trajedisi ve hâlâ sürmekte olan büyü anlatılıyor.

